

ANUL LXXXI
Nr. 46
13-19 noiembrie
1991
BUCUREȘTI

FIA CĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

**Eroul
a fost
împuscat
în cap**

pag. 6

**CUM
SĂ FURI
UN SAC
CU BANI**

pag. 6

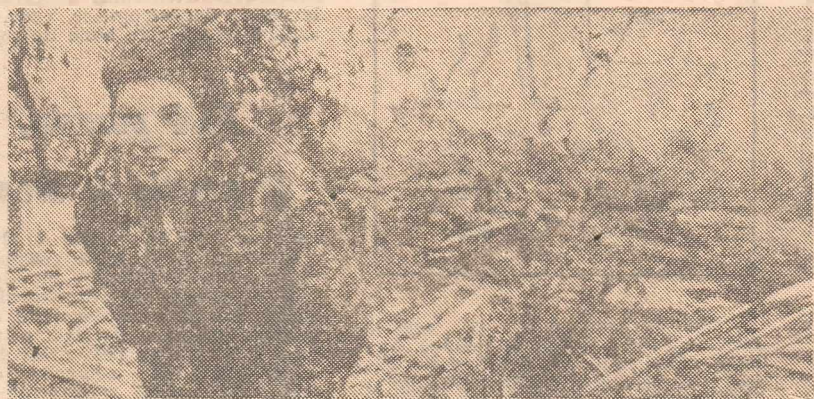
8 NOIEMBRIE — DEMOCRAȚIE ȘI REGALITATE

pag. 2

**INCENDIU
LA CASA DE NEBUNI**

pag. 8

**„ÎNGERAȘII“
alcoolului metilic**

pag. 8

THE CHOICE OF THE NEW GENERATION

**COLO-
NELUL
ucigaș**

pag. 3

● SHELL a fost prima companie care s-a ocupat de explorarea și exploatarea petrolului în România cu mai mult de 80 de ani în urmă.

● Începînd din 1971 Reprezentanța SHELL întreține relații comerciale cu parteneri români, în domeniul următoarelor produse: petrol brut, lubrifianti industriali și pentru motoare, chimicale pentru protecția recoltelor, cărbune pentru centralele electrice.

● Vom deveni companie românească în cursul acestui an, continuînd aceste activități și căutînd posibilități de investiții profitabile.

București, str. Sevastopol nr. 13-17, Hotel „Diplomat”. Tel. 59 66 52 ; 50 50 46. Fax : 59 42 42.

0 singură Românie!

Cind, după euforia generală de la 27 august 1991, un parlamentar român a votat împotriva recunoaşterii de către România a independenţei Republicii Moldova, mulţi au considerat gestul lui bizar. Totuşi, evoluţia ulterioară a evenimentelor avea să confirme temerile şi rezervele deputatului respectiv. Din păcate.

Se putea pune problema unei poziţii oficiale a României împotriva independenţei Republicii Moldova, în condiţiile în care, rind pe rind, alte republici unionale din componenţa U.R.S.S. îşi proclamau independenţa? Se putea. Fiindcă spre deosebire de toate celelalte republici sovietice, inclusiv de ţările baltice, Republica Moldova era parte dintr-un întreg, era un teritoriu smuls din trupul altei ţări, al României. Şi repararea acestei nedreptăţi nu putea fi alta decât revenirea — ca urmare a denunţării pactului Ribbentrop-Molotov şi de U.R.S.S. şi de România — a Basarabiei la patria-mamă. Pe acest temei, România ar fi fost îndreptăţită să se opună independenţei Moldovei, solicitând restituirea teritoriului ce i-a fost răpit. Ținând însă seama de unele piedici existente în momentul respectiv, şi nu în ultimul rind de dificultăţile economice ale României înseşi, s-a convenit că independenţa Moldovei poate fi acceptată, însă numai ca o treaptă către rezolvarea adevărată şi definitivă — unirea, într-un timp cit mai scurt posibil, cu ţara.

Iată însă că la Chişinău evenimentele au evoluat rapid în direcţia opusă. O seamă de politicieni, în frunte cu preşedintele Snegur, au început să se îndepărteze din ce în ce mai mult de ideea unirii tuturor românilor într-o singură ţară, acţionând pentru permanentizarea separării. La determinarea acestui curs au concurat mai mulţi factori. Mai întâi de toate, maşinaţiunile „Centrului”. După cum se ştie, chiar loviţi de moarte, nici şarpele, nici scorpiunul nu-şi dau duhul imediat, iar muşcătura unuia şi înţepătura celui alt sunt, până la apusul soarelui, la fel de periculoase ca şi înainte de lovitură. Imperiul kremlinist a primit lovituri grele, dar nu se lasă, sfîşie în continuare cu ghearele şi cu dinţii, face, până vine asfinţitul, tot răul de care e în stare. Între altele, face acest lucru cu Basarabia. M-am ocupat în alte dăţi pe larg de acest lucru. În esenţă, Moscova se comportă faţă de problema basarabeană ca şi cum din 1940 şi până acum nimic nu s-a schimbat sub soare, cultivând asiduu aceleaşi falşuri şi minciuni, trăgînd în culise toate sforile. Şantajul economic e la loc de cinste. Dar nici incurajarea veleităţilor conducătoriale ale unor lideri de la Chişinău nu este lăsată pe planul al doilea. Într-o Românie unită nu este, de pildă, post de preşedinte la Chişinău; cînd însă fiinţează „două state române” — atunci da. Este pusă la bătaie, de asemenea, lipsa de informaţie a populaţiei, decenii de-a rîndul hrănită cu minciuni, mistificată, înşelată, indusă în eroare, sint exploatate dificultăţile economice, reducîndu-se întreaga problemă la asigurarea unui castron de ciobă. Ca urmare, situaţia politică la Chişinău s-a deteriorat foarte mult: au fost împiedicaţi să participe la cursa prezidenţială Mircea Druc şi Alexandru Moşanu, iar prin recenta retragere a altor doi candidaţi, Mircea Snegur are şanse să rămînă candidat unic, în dulcele stil al tăcutilor; a fost semnat, de către primul-ministru Muravski, acordul economic cu U.R.S.S. pe care mulţi români de dincolo de Prut îl consideră drept un tratat unional deghizat; se ia în considerare de către autorităţi organizarea unui „referendum”, al cărui scop este să înlăture posibilitatea unirii pe viitor a Basarabiei cu România etc. Şi astfel, în loc ca actul de la 27 august să însemne independenţa Moldovei faţă de U.R.S.S., el pare să se constituie într-o independenţă faţă de România.

Ținînd cont de toate acestea, face ca România să se bată în continuare pentru recunoaşterea pe plan internaţional a Republicii Moldova? Face, dar numai după ce România va fi ieşit din starea de expectativă de pînă acum şi va fi îndeplinit, cu curaj şi demnitate, următoarele condiţii minimale: o declaraţie clară potrivit căreia nulitatea ab iniţio a pactului Ribbentrop-Molotov presupune revenirea în cel mai scurt timp a teritoriilor ce i-au fost răpite ca urmare a acestui pact; o declaraţie limpede că Ucraina deţine în momentul de faţă teritorii româneşti care trebuie retrocedate României; o declaraţie în care să fie respins ca ilegal orice „referendum” în teritoriile româneşti cotoprite de U.R.S.S. pe baza pactului Ribbentrop-Molotov; o lege prin care să se reacorde cetăţenia română tuturor locuitorilor Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ținutului Herţei — celor care trăiau în aceste Ținuturi înainte de cotopirea sovietică şi urmaşilor acestora. Numai după punerea la punct a tuturor acestor probleme va avea sens ca România să facă demersuri pentru ca Moldova să fie recunoscută pe plan internaţional ca fiind independentă de U.R.S.S., scurt popas înaintea revenirii la România.

Altminteri, demersul românesc pentru recunoaşterea de către statele lumii a independenţei Moldovei se transformă într-un act antiromânesc, şi va reveni comunităţii internaţionale — mirată de insistenţele Bucureştiului pentru un lucru care-i aduce prejudicii — misiunea de a ne ajuta nedînd curs acestui demers. Fiindcă, pe lingă argumentul — valabil şi pentru multe alte teritorii — că o ţară nu apare peste noapte, în cazul Basarabiei contează în primul rînd şi în mod hotărîtor faptul că ea este un Ținut smuls-cu forţa României. Şi pe mapamond n-a existat şi nu poate exista în mod normal decît o singură Românie.

ION D. GOIA ■

8 noiembrie — Democraţie şi Regalitate

Pe 7 noiembrie a.c., la amiază, în sediul Tineretului Universitar al Partidului Țărănesc Creştin Democrat febra pregătirilor pentru mitingul de a doua zi atinsese valori tropicale. Trei tineri decupau atenţi din hirtie verde („Asta am găsit pe piaţă! Ziarul Azi” — motivează mîhnit un student) literele care vor forma inscripţia T.U.N.T. Se intră, se iese, se întreabă unde e cutare, Alexandru Popescu fuge la Televiziune să vadă clipul care va fi difuzat pe spaţiul acordat P.N.T.-c.d.-ului, nimeni nu are timp să dea declaraţii presei. Anca Bărbus, vicepreşedinte T.U.N.T., îmi acordă cu amabilitate şi emoţie un sfert de oră: Ideea acestui miting care omagiază memoria tinerilor căzuţi pe 8 noiembrie 1945 în apărarea Regelui şi Patriei de ofensiva dictaturii comuniste le-a venit tinerilor din organizaţia partidului Țărănesc cu cîteva săptămîni în urmă. Au cerut aprobarea preşedintelui partidului şi dînsul le-a spus că le dă voie numai cu condiţia să-şi asume (ei, tinerii) răspunderea ca să iasă totul bine. Şi ei şi-au asumat-o. S-au întocmit invitaţii, mitingul a fost înscris fără probleme la Primărie şi Poliţie, s-a construit o tribună, aparatele de sonorizare au fost închiriate, totul a fost făcut cu minim efort financiar, partidul nu se poate lăuda cu fonduri mari. S-a făcut şi muncă patriotică! Un sprijin moral l-a avut suita de comunicate apărute în presă care le-a dat certitudinea că mitingul organizat de ei va ieşi bine. Lipirea afişelor pe străzile Bucureştiului n-a fost o problemă, mulţi membri P.N.T.-c.d. s-au oferit voluntari. Cu sprijinul Ligii Studentilor a fost realizat un video-clip. Unul dintre studenţii care decupează litere (ca la grădiniţă) insistă că nu au găsit altă hirtie colorată...

A doua zi, 8 noiembrie, la ora stabilită, mitingul organizat de T.U.N.T., adună în Piaţa Revoluţiei în jur de 10 000 de oameni care au comemorat memoria eroilor anticomunişti căzuţi pe 8 noiembrie 1945. Comemorarea s-a transformat în sărbătorirea zilei onomastice a Majestăţii Sale Regelui Mihai I, simbolul rezistenţei anticomuniste. S-au scandat lozinci antiprezidenţiale, anticomuniste, promonarhiste. Au lipsit de la acest miting lozincile antiguvernamentale. De la tribuna dominată de portretul Regelui Mihai I au vorbit peste 20 de vorbitori, mulţi dintre ei rememorînd eve-

nimentele petrecute cu 46 de ani în urmă. Întreaga Opoziţie si-a trimis reprezentanţii la această sărbătoare.

Desfăşurarea civilizată a mitingului, substanţa cuvîntărilor, emoţia rememorarilor, întreaga atmosferă din

Piaţa Revoluţiei au dovedit că P.N.T.-c.d. are asigurat prin liderii T.U.N.T. schimbul de mîine. Viitorii oameni politici vin puternic din urmă.

PETRE BARBU ■

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Noiembrie, aducătorul de partide

„În două săptămîni vom înseria partidul nostru la tribunal şi vom lucra cîştig”, a declarat dl. Claudiu Iordache zilele trecute, vorbind despre Partidul Convenţia Naţională pentru Solidaritate Socială (PCNSS). Deci, după retragerea din FSN şi din grupul parlamentar FSN, retragere urmată de un stagiul sindical, dl. deputat Claudiu Iordache redevine partinic. Intrarea într-un nou partid a domnului Iordache nu înseamnă însă despărţirea de sindicate. Dimpotrivă. Noul partid este conceput ca un partid-sindicat, noţiune greu de definit teoretic, dar posibilă a-şi avea corespondent în realitatea politică românească pluripartită. (E.M.)

Autonomia sectorului agricol Ilfov

La începutul acestei luni s-a desfăşurat la Bratislava o conferinţă a Uniunii Creştin-Democrate Europene în care, fireşte, viora-nţii au fost nemţii, italienii, olandezii. Tema conferinţei — naţionalităţile din Europa centrală şi de est — n-a fost comodă tocmai pentru reprezentanţii partidelor din această zonă a continentului unde sentimentul naţional a devenit ultrasensibil. Proiectul de declaraţie comună cu care au venit vesticii creştin-democraţi prevedea autodeterminare şi autonomie locală, adică o înmulţire a graniţelor în centru şi estul

Europei, în timp ce în vest acestea dispar cu totul. Delegaţia română, formată din domnii Ion Diaconescu, Valentin Gabrielescu şi Iftene Pop de la PNTCD a acceptat declaraţia, formulînd însă dezacordul faţă de precizările referitoare la organizări de tip local autonom. Oricum, surpriza pentru români n-a fost chiar atât de mare... (E.M.)

Oasele mici nu se aruncă

Printr-o manevră ciudată, caracteristică democraţiei noastre originale, dl. Doru Viorel Ursu a fost numit subsecretar de stat la Ministerul de Externe. După ce a reuşit unica performanţă mondială de a permite intrarea minerilor în Parlamentul

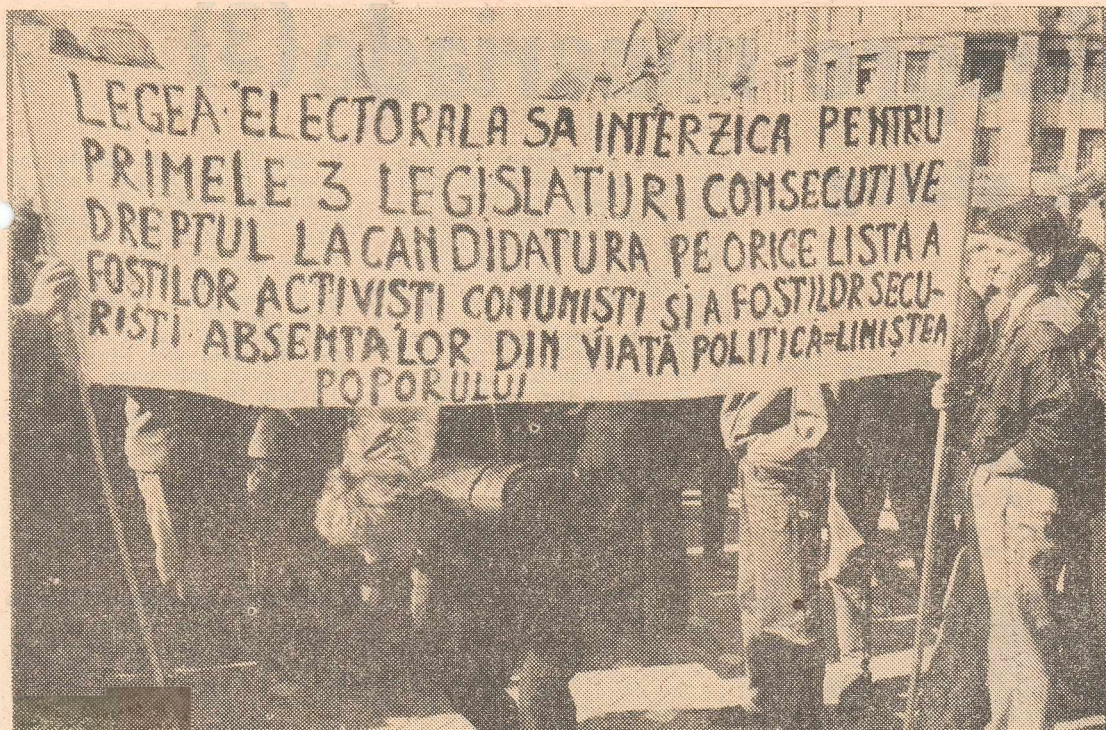
României, fostul procuror militar în regimul Ceauşescu, va încerca acum să asigure protecţia Centralei Ministerului de Externe, a misiunilor diplomatice române din străinătate şi (conform depeşei Rompres, atenţiei) coordonarea acelor instituţii care se ocupă cu drepturile omului. Postul inventat pentru dl. Doru Viorel Ursu ocoleşte astfel testul parlamentar pentru confirmare sau infirmare. Bani statului vor fi cheltuiţi pe deplasări în străinătate, pe acţiuni organizate de acest „protector” al drepturilor omului. Bani cheltuiţi degeaba. Oasele mici, după cum se vede, nu se aruncă, sînt şi ele bune de ros.

P.B.

Fără paraziţi, în poziţie de drepti

Fără paraziţi, în poziţie de drepti. În interviul acordat postului de radio „Europa Liberă”, în zilele de 4-5 noiembrie a.c., directorul Serviciului Român de Informaţii, dl. Virgil Măgureanu, a declarat printr-ale că în martie 1992, arhivele fostei Securităţi, aflate acum în custodia S.R.I.-ului vor fi transferate la Ministerul Justiţiei. Va începe astfel scoaterea la iveală a crimelor şi fără-delegilor unor foşti securişti? Să avem răbdare... În cadrul aceluiaşi interviu, întrebînd cine sînt oamenii care pun la dispoziţie documente ale Securităţii unor reviste ca „Totuşi iubirea” sau „Europa”, dl. Măgureanu a răspuns în stilul său caracteristic: „Noi vom face o cercetare mai amplă şi cînd această cercetare va fi dusă la capăt, noi o vom face cunoscută publicului”. Interviul directorului S.R.I. nu a fost bruizat. „Băieţii” au ascultat vocea şefului fără paraziţi, în poziţie de drepti.

PETRE BARBU ■

ÎN ATENȚIA PROCURATURII ROMÂNE:

Colonelul ucigaș

Sînt oameni care fac rău nu numai datorită unor circumstanțe care favorizează maleficul. Fac rău, în virtutea unui mod de a fi, conform căruia semenii lor nu ar reprezenta niciodată prea mult, în raport cu rigoarea sau plăcerea scopurilor proprii. Pentru astfel de oameni, sentimentul culpabilității aproape nu există. Astfel de indivizi reprezintă un veritabil pericol social iar Justiția ar trebui să îi aibă în vedere, obligându-i la pedepsele pe care le merită.

Portret-robot al unui terorist...

Ultima misiune de serviciu a tovarășului maior **Herța**, salariat al Securității ceaușiste din Cluj, a fost supravegherea și terorizarea doamnei **Doinea Cornea**, pe vremea cînd aceasta se ridicase împotriva dictaturii comuniste și a dictatorului Ceaușescu. Dar, să ascultăm rememorările dnei Cornea:

„Este adevărat că după 22 decembrie 1989 am promis față de mine însămi și față de societate că nu voi fi răzbunătoare și nu-mi voi denunța pătașii. Tocmai pentru a face un gest deplin, sperînd că prin aceasta, acei oameni care au lucrat în represiune vor înțelege să se căiască și să stea deoparte... Mă văd nevoită să încalc astăzi această promisiune. Desigur, voi continua să păstrez discreție în privința anchetatorului și a celorlalți de la Miliție care m-au bătut, dar în privința maiorului **Herța** îmi încalc promisiunea fiindcă aflu că a devenit un pericol public și aș greși față de societate nedeunțind actele prin care s-a făcut vinovat față de mine și a încălcat legile țării. Sînt de fapt scandalizată pentru că, în chiar zilele Revoluției, în noaptea de 21 către 22 decembrie, a bătut crunt în beciurile Securității pe manifestanții care mă conduseseră acasă. Probabil în urma acestei „fapte de vitejie” a fost avansat, după Revoluție, la gradul de colonel?! Ulterior, am auzit că a fost condamnat, dar nu știu ce fel de condamnare era căci, la o demonstrație, l-am văzut pe un trotuar, în libertate, continuînd să spioneze populația. Era, probabil, în continuare, angajatul dlui **Măgureanu**. Prin decembrie '90, a comis un nou act antisocial, a călcat cu mașina un om, conducînd sub influența alcoolului, lăsînd o familie fără tată și soț... Este, deci, un pericol din toate punctele de vedere.

Pe vremea lui Ceaușescu, mr. **Herța** era însărcinat cu supravegherea mea. În afara pichețului permanent, din fața casei, pe care îl conducea de aici, din apropiere — unde aveau mașinile —, organiza toată urmărirea mea. Sînt sigură că nu era străin de urmăritorii civili care veneau uneori la un pas de mine, aceiași care insultau oamenii de pe stradă care îmi arătau simpatie, vecinii sau rudele. Aici, toată lumea din jur

a fost terorizată din cauza acestui domn **Herța**, fiindcă el dădea ordinele. Repet, aici, un an și jumătate s-a trăit în teroare! În afară de aceasta, sînt sigură că nu era deloc străin de insultele directe și bătăile pe care le-am primit; am fost lovită, scuipată, împinsă, trasă de haine și îmbrîncită de securiștii din subordinea lui. Mai mult decît atât. În ziua de 17 mai 1989, dînsul, personal, m-a insultat pe stradă, în fața casei și m-a bătut, trîntindu-mă de ciment și asta, după ce mai fusesem bătută, în aceeași dimineață, de încă patru ori, de către milițianul de pază. Îndrăznisem — pentru a cincea oară — să ies din casă, tocmai pentru că l-am văzut pe maior și l-am crezut mai civilizat. Crezusem că milițianul mă bătuse nu din ordin, ci din „inițiativă personală”. Mai tirziu mi-am dat seama că nu era așa...”

Domnul colonel preferă nebunia...

La 24 decembrie 1990, dl **Constantin Pop**, locuitor al Clujului, este lovit în plin, pe cînd traversa strada, de către un automobil, în jurul orei 17.30. La volanul automobilului se afla dl col. **Herța**. Buletinul hematologic inițial, eliberat în urma analizelor de laborator efectuate în aceeași zi, în jurul orei 19, relevă o alcoolemie ce depășea 1.8 (grame alcool/1000 ml sînge), adică, în termeni de specialitate, avînd drept urmări afectarea activității motorii și lipsa de coordonare a mișcărilor, deci, o stare de ebrietate evidentă. Ancheta care se pune în mișcare face obiectul dosarului nr. 3/P/1991. În timpul acesteia însă, iată că dl. cercetător mai beneficiază de o recalculare a alcoolemiei, efectuată la Cluj, care se plasează sub 1.00 g‰(?)! O a doua expertiză are loc la București, buletinul hematologic precizînd 1.5‰. Toate cele trei valori stabilite ale alcoolemiei indică însă, fără tăgadă, starea de ebrietate mai mult sau mai puțin evidentă a șoferului și deci, vinovăția lui în privința accidentului.

Deși transportat de urgență la spital și îngrijit, dl **Pop** nu a mai putut fi salvat, decedînd, în ziua de 3 ianuarie 1991. Sofia și fiul au încercat cîteva luni bune să „miște” puțin ancheta, însă fără prea mare succes. Tergiversările s-au ținut lanț de acel dosar

nr. 3, care a trecut de la Poliție la Procuratura Militară, apoi, de la aceasta, la Judecătoria, între timp, dl **Herța** fiind trecut în civile.

Pregătindu-și probabil un as în minecă, dl **Herța** a acuzat brusc diverse tulburări de comportament, grăbindu-se să se interneze și să pară foarte foarte bolnav, la Spitalul Neuro-Psihiatric din Cluj. Vorba ceea: mai bine nebun, la Neurologie, decît deținut, la pușcărie! Dincolo de demersurile acestui domn-tovarăș, rămîne însă o întrebare: Ce a făcut Justiția română timp de șase luni de zile, fără a pune pe rol procesul?

P.S. Interesant de știut este și faptul că pe data de 27 februarie 1987, d-l **Herța** a mai accidentat un om cu mașina. Acela se numea **Doru-Mihai Cadar**, iar „șoferul” era, și de acea dată, în stare de ebrietate. Buletinul hematologic a relevat o alcoolemie de peste 2 g‰ dar, prin tot felul de jocuri de culise, recalcularea a ajuns cu mult sub 1‰. Oricum, pe vremea aceea, ce putere ar fi putut avea Justiția în fața Securității?... Să sperăm că măcar acum.

Cine-mpănează P.A.C.?

În „România liberă” din 24 octombrie a.c., în articolul din pagina a 8-a, „Germania va ajuta România în perioada de tranziție” — relatînd despre desfășurarea unei sesiuni româno-germane — apare pe lista participanților, ca „membru al Comitetului director al Partidului Alianței Civice”, d-l **Ion Mihăilescu**, prorector al Universității București.

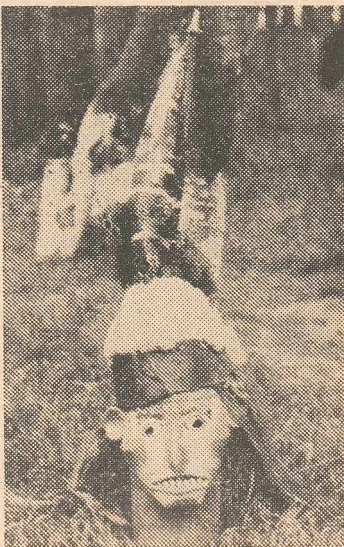
Cine este dînsul? Din surse sigure, putem afirma că d-l I.M. a ajuns prorector printr-un joc aranjat, în urma plecării fostului prorector **Lăzăr Vlăsceanu** la Ministerul Învățămîntului și, ulterior, la UNESCO. A fost un „utecist de onoare”, avînd o diplomă în acest sens încă din perioada liceului, de la Suceava. Ulterior dl. I. M. a fost asistent universitar la Catedra de sociologie, plecînd prin 1975—1977 la Viena, cu o bursă de studii acordată prin protecția unchiului său — fost prim-secretar PCR al județului Iași, înainte ca postul să fie ocupat de d-l **Ion Iliescu**. Re-

La vremuri noi, tot ei!

(Azi, „colaborează” Ministerul de Interne)

Un general cu familie

Actualmente, secretar de stat în M.I., dl g-ral lt. **Penciu** a fost, ani de-a rîndul, șef de Stat Major și prim-locșitor al fostelor trupe de Securitate ce aveau ramificații în toate județele țării. Ca șef de Stat Major și prim-locșitor, și-a adus

o contribuție „inestimabilă” la educarea spătană a ofițerilor și militarilor ce făceau parte din acele trupe de elită. La Timișoara și București, astfel de trupe și-au făcut pe deplin datoria sub comanda directă a d-lui general, în reprimarea singeroasă și anchetarea celor care au avut curajul să iasă în față și să ceară căderea dictaturii.

Nici de reprimarea revoltei de la Brașov, din 1987, d-l g-ral **Penciu** nu este străin. Împreună cu Securitatea informativă, au înăbușit în fașă strigătul de libertate al muncitorilor brașoveni.

Pentru meritele „deosebite”

față de regimul trecut, cit și pentru ambiguitatea manifestată în cursul evenimentelor din decembrie 1989, conducerea Ministerului de Interne a găsit potrivit aducerea d-lui g-ral în fruntea acestei instituții și avansarea lui cu două grade la excepțional (un grad de g-ral mr. și, numai după șase luni, gradul de g-ral lt.). Pe banii cui? Pe liniștea cui? Pînă nici marele general român **Ieremia Grigorescu** — cu toată contribuția lui decisivă la făurirea României Mari — nu a primit asemenea avansări și funcții în ierarhia militară!

Ca patron al Direcției de Pașapoarte și Controlul Trezerii Frontierei, dl g-ral lt. și-a numit un locșitor pe măsură, în persoana mr. **Andriță**, omul cel mai priceput în redactarea hotărîrilor și dispozițiilor anal-fabetului **Tudor Postelnicu**, Frumoașă numire în funcție pentru un asemenea om care și-a aservit creierul și s-a făcut părtașul unei asemenea crime colective împotriva națiunii române!

Ca „om de bine și de o înaltă ținută morală”, dl g-ral lt. **Penciu**, în bună înțelegere cu dl prof. **Măgureanu**, și-a încadrat fiica la SRI, fără ca aceasta să aibă studii superioare, însă un grad de căpitan tot s-a găsit... (iață cum, încet-încet, se înrudec MI-ul cu SRI-ul). Nici ginerele dlui g-ral lt., medic de profesie, nu a rămas deoparte, nebăgat în seamă, după o așa Revoluție — cum era să se împline o asemenea snoavă?! Nici pomeneală! Cu sprîjinul lui tata-socru, el a fost cooptat în echipa specială a pompierilor care activează la stingerea sonderelor din Kuweit. Deh, stai departe de casă, dar pe dolari!

Și, uite-așa, mai aflăm cîte o poveste, că tot se apropie o iarnă originală...

Ilie Bădescu, ce-i disputa puterea. A reușit să ascundă relațiile cu persoanele amintite mai sus, încercînd să pară curat față de mulți din compromisiile profesori din domeniul ideologicului. După un recul tăcut, de cîteva luni, simțind de unde bate vîntul — sau, sfătuit fiind de prietenii săi de odinioară —, d-l I.M. a început să facă avansuri opoziției, și în special, P.A.C., în care sînt angajați mulți universitari bucureșteni. Neputînd ieși în față direct, întrînt era cunoscut pentru atitudinile sale ceaușiste, d-l I.M. a încercat să intre prin poarta din dos, fiind propus de către un anonim în conducerea P.A.C., la Congresul Alianței Civice, deși nu era nici măcar membru al acesteia. Cu atît mai ciudat ni se pare articolul din „RL”, în care d-l I.M. apare cu titlatura amintită. Ne-am interesat la Comitetul director al P.A.C. și am aflat că d-l **ION MIHĂILESCU NU FIGUREAZĂ ÎN LISTA MEMBRILOR P.A.C. ȘI CU ATÎT MAI PUȚIN ÎN CONDUCEREA LUI**.

Ne punem legitima întrebare: cine are intenția de a induce în eroare masele de susținători ai P.A.C., în special tinerii și studenții — cerîndu-i d-lui I.M. o anumită autoritate —, compromițînd în același timp Partidul Alianței Civice, prin falsul anunț privind participarea la conducerea lui a unui asemenea personaj?

Pagină realizată de
PAUL VINICIUS

Adevărul despre mineriade (3)

Cu Miron Cosma, despre dialog

MONOLOG

Cînd a apărut pe postul de televiziune, într-un interogatoriu pe care l-a luat Emanoil Valeriu, Miron Cosma avea chiar aerul unui simplu mesager al minerilor, îngrijorat de soarta lor și deloc preocupat de propria-i personalitate, copios călcat în picioare de vulpoiul cel bătrîn cu fașoane de mare gazetar. Mai apoi, și în celelalte apariții televizate, ceea ce frapa la acest „miner între mineri” era privirea, nicidecum îndreptată spre interlocutor (fie că acesta era Valeriu sau Iliescu), ci fugind cînd într-o parte, cînd în alta: o privire duplicitară. Primul care i-a remarcat-o a fost tot E. Valeriu.

Miron Cosma trebuie văzut la el acasă, adică la Ligă: acolo, gazetarii fac antecameră, secretarii, care se vrea o junășică a zilelor noastre, deschide ușa și cu multă sfială ușa sefului spre a da vreo hirtie la semnat, iar secretarul Ligii, domolul domn Marinescu, nu se lasă tras de limbă. Dl. Cosma iese să conducă o ziariștă nurlie de la o mare gazetă independentă. Pare afabil și curtenitor. Și nu mai are nimic din aerul proletar și depersonalizat: e îmbrăcat la patru ace — unul, fin și cu lăntșor, e la cravată — și, după cum se adresează secretarilor, pare nu un lider de sindicat, ci un înalt funcționar de stat. În sfîrșit, ne-a primit și pe noi: privire de sus, dominatoare, care nu fuge, ci chiar te fixează cu scîlpîri ironice. În cele 15 minute pe care ni le acordă, dînsul cuvîntă primul, trăgînd un perdat zdrăvan întregii bresle a presei, de la „România Liberă” la „Le Figaro” (pe un ziarișt al acestuia din urmă chiar l-a dat afară). 10 minute s-au dus. Pe urmă, el slalom, noi asijdere. Cu chiu cu vai, ducem cîteva întrebări pînă la capăt. Pe celelalte ni le acoperă, perorînd, culmea, chiar despre aroganța și opacitatea lui Petre Roman. Care n-a știut să-l asculte; care a fost prea sigur de el și de cei din anturajul lui; care avea impertinența să pretindă că acționează în numele poporului, de la care avea mandat.

Un episod mai puțin cunoscut cititorilor este cel de la Tebea, unde Miron Cosma a avut ultima înțelegere cu președintele Iliescu și premierul Roman. Insistăm asupra acestui moment, pentru că el pare a fi nodul gordian al înverșunării de care a fost cuprins mai tîrziu liderul minerilor din Valea Jiului. Istoria ne-a fost povestită de două persoane diferite, în două maniere diferite. Iată-o:

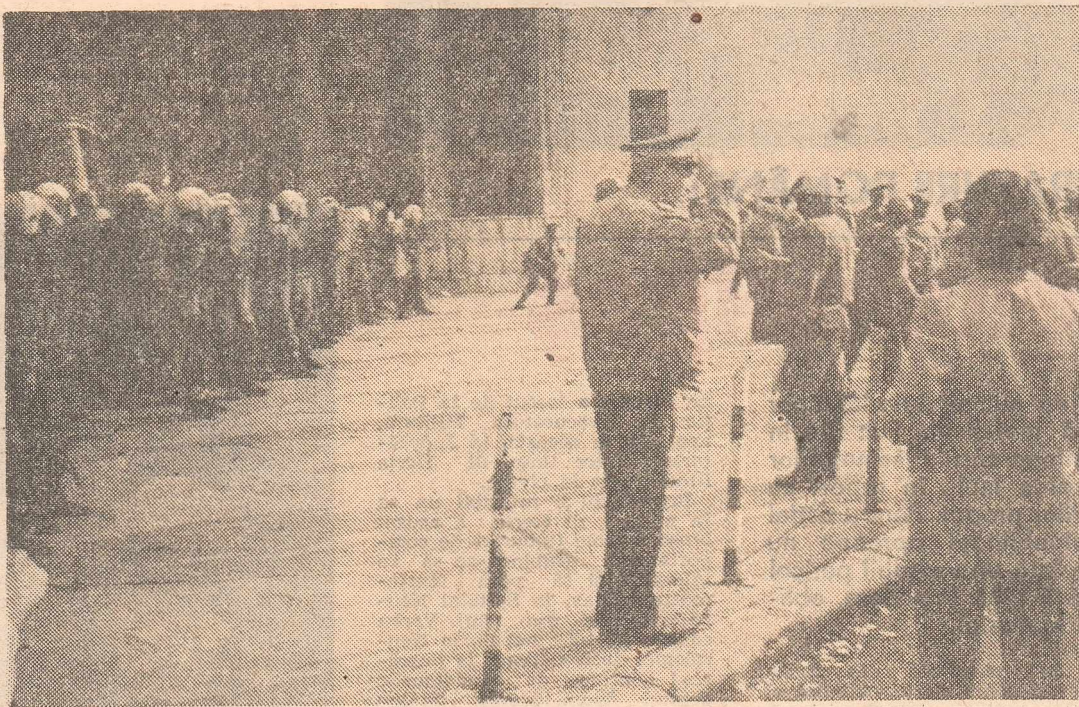
Varianța dlui Marinescu, secretarul Ligii: După consumarea ceremoniei de la Tebea, un consilier al dlui

Iliescu l-a invitat și pe Miron Cosma, împreună cu alte personalități ale județului, ca invitați ai mărimilor de la București. La o masă dată în cinstea acestora. Era în perioada în care Liga înaintase deja guvernului lista de revendicări și avertismentul de declanșare a grevei generale. În fine, în

aia să fi refuzat formarea unei delegații pentru dialogul cu premierul, ca să nu fie șters și vulnerabil?

Și capul lui Cosma stă să cadă?

Simpatia și încrederea de monolit a minerilor pentru li-

timpul ospățului, Cosma a refuzat invitația de a sta la masă cu cei doi. La un moment dat, prin Mihnea Constantinescu, Roman i-a transmis că vrea să-l vorbească. „Nu știu ce-au vorbit, mai spune dl. Marinescu, dar cred că nu s-au înțeles, pentru că Miron Cosma arăta cam supărat”.

Varianța dlui David, comandantul Poliției din Petroșani: Cosma n-a fost invitat la masa oficialităților, chiar i-a fost vîin de masă. A avut un scurt dialog de complezență cu dl. Iliescu („Ce mai faci, domnule Cosma, ce mai faci minierii”, cunoscutul zîmbet etc.). În ceea ce-l privește pe Roman, acesta nu l-a băgat deloc în seamă, iar singura frază pe care i-a aruncat-o în treacăt („Ce faci, Cosma, ai venit și tu?”) a avut darul să-i mărească iritarea și să-l determine să părăsească precipitat fericita adunare.

Să fi fost ceea ce a urmat o poliță plătită de Cosma pentru umișnă îndurată? De aia să fi dorit cu fervoare venirea lui Roman în Valea Jiului, în mijlocul ortacilor, printre care el, Cosma, strălucește ca diamantul? De

La București, ortac!

Anul acesta mineriada a început în 23 septembrie, orele 5,20, imediat ce Gheorghe Barbu de la Vulcan s-a hotărît să se urce pe un scaun în sala de pontaj, să strige cu glas înflorat A SOSIȚIUA DREPTĂȚII! și să cheme la grevă ortacii. Zadarnic s-a străduit Nicolae Croitoru să le reamintescă, printre fluierături și huiduile că delegația Ligii s-a întors de la București cu revendicările aprobate și conflictul de muncă soluționat, că, de-a lungul și de-a latul Văii, liderii sindicali și directorii de la fiecare mină au înștiințat oamenii despre victorie, joi 19 și vineri 20 septembrie... Lăcătușul Barbu s-a încapătînat să ceară și să aștepte venirea lui Cosma și a mai-marilor de la Regia Autonomă a Huilei, care s-au retras rapid cu reprezentanții sectoarelor subterane și au aflat cererile momentului. Dintre care unele își primiseră deja ștampilile guvernamentale, iar altele țînteau în personalul TESA.

Oricum, își amintește președintele sindicatului, Nicolae Croitoru, spre orînz s-a căzut la învoială, s-a anunțat lumea din curte, minerii erau cît pe aci să intre în schimbul doi, iar proiectul eroic al grevei să se destrame, cînd și-au făcut vijelios apariția două mașini cu ochi și Miron Cosma, încercînd să-i înduioșeze (Dacă nu mă ascultați eu îmi dau demisia!) a avut surpriza să fie aprobat fără regrete și lovit cu coji de pepene. Drept urmare, liderul suprem s-a răzgîndit și, fără să mai convoace Consiliul de coordonare al Ligii, a votat singur INTRAM ÎN GREVA GENERALĂ!, s-a instatut la dispeceratul Vulcanului înconjurat de o gardă de băieți hotărîți și aprinși, a telefonat la minele întregului bazin carbonifer și a dat de știre. Bărbăteni, Petrila, Dilja, Aninoasa au tras sirenele de a răsunat Valea.

derul lor s-a fisurat, fenomen care s-a văzut cu ochiul liber și la București, cînd unii-l urmau docili spre gară, iar alții-i strigau că-l vindut lui Iliescu. Dacă-l întrebai pe Cosma despre această rupătură, invocă imediat mina lungă a lui Petre Roman.

Aura de invulnerabilitate pe care și-a creat-o, mai ales după victoria raportată împotriva lui Roman, îi face pe mulți să se îndoiască și de urmările penale ale accidentului de mașină, care s-a soldat cu moartea unei femei. Cert e că Miron Cosma, vorbind despre „nenorocitul ăla de accident”, aruncă vina tot spre Petre Roman (obsesia lui!): „Dacă eu nu aş

fi fost lider, ci un simplu vagonetar, Petre Roman n-ar fi făcut atîta tapaj”. Între timp, am aflat că dosarul penal a ajuns la procuratură cu încastrarea de omor din culpă și că Miron Cosma a solicitat o a doua expertiză, pentru a împărți vinovăția cu șoferul autobuzului din cauza căruia a tras de volan spre stînga, pentru a evita coliziunea, intrînd din plin în femeia ce venea pe șosea, din sens opus. De pedeapsă totuși nu poate scăpa — opinează comandantul Poliției din Petroșani — căci, totuși, a murit un om.

sprijinit această siguranță nimeni nu știe, din moment ce telefoanele cu care a bombardat Miron Cosma tot felul de cabinete nu primiseră în zori decât replicile somnoroase ale secretarelor. Și nimeni nu știe de ce în jur de 10, după ce a luat legătura cu prefectul județului Alie, pentru a i comunica protestele minerilor, primul telefonist al Văii a stabilit ca ultimatum ora 15, pînă la care ar fi urmat să primească un comunicat din partea guvernului.

A venit iar Cosma

Întîmplarea a făcut însă ca, la ora așteptată cu atîta nerăbdare, postul național de radio să transmită un reportaj despre Vulcan înregistrat de corespondentul Dorin Corpade, dimineată, dar luat drept răspuns oficial al Bucureștiului de către minerii. „Nu ne bagă în seamă, nu vor să discute cu noi!” s-a infuriat mulțimea lansînd imediat cea mai năstrusnică strigătură a anului: COSMA — BUCUREȘTI — BERLIN!

„Atunci e venit iar Cosma și a zis în microfon Haideti mergem la Petroșani, să mergem la București! Cînd am auzit-o și pe-asta... mă duc înapoi la viclele mele și zic: Domnu' Gheorghinoiu, ăsta chiar că-i timpit! După ce s-a mergem la București cînd drepturile noastre toate-s aprobate? Realitatea e că așa or cerut oamenii, or început să strige, să urle, să huiduie... Și atunci Cosma i-o dus pe jos de la Vulcan pînă la Petroșani, v-a dat seama, ca pe-o turmă de oi”.

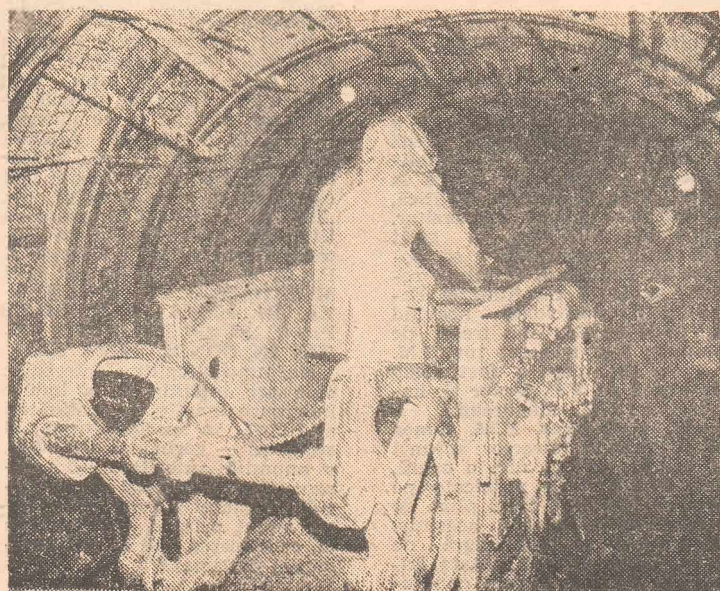
Nicolae Croitoru povestește că telexul Guvernului n-a intrîizat mult după ce coloanele amenințătoare de mineri se urîniseră, dar, cu toate că a fost difuzat și la 15,30 și la 16, nu i-a mai putut întoarce din cale. Marșul de 15 kilometri s-a sfîrșit în fața Casei de cultură Petroșani unde Miron Cosma a urcat, dar nu pentru a discuta cu membrii Consiliului de coordonare al Ligii, pe care i-a ignorat firesc pînă la capăt. Ci pentru a se învîrti încrunțat prin birouri în timp ce jos, în piață, mulțimea îi striga frîmîind numele. Nimeni dintre liderii sindicali nu s-a putut măcar apropia de el, iar dl. David, comandantul Poliției, care spune „Parcă era nebun!”, după cîteva încercări timide a renunțat să mai poarte în acele momente o discuție.

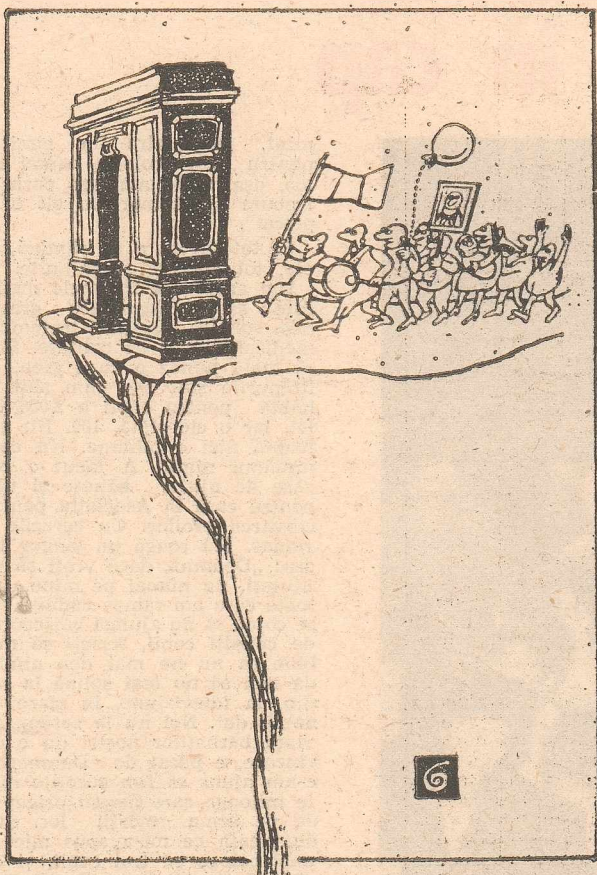
Inconjurat cu devotament de o impenetrabilă gardă de corp, Miron Cosma a ieșit în balcon fluturînd telexul Guvernului. Dar nu s-a ostenit să-l citească în întregime:

„O luat foaia, o rupt-o și a aruncat-o în mijlocul oamenilor... Haideti să plecăm la București! Oamenii or început să zbiere La București! La București!, mai ales că l-or văzut e-o rupt hirtia aia... Eu nu știu ce acces e ăsta... Chiar în fața lor luam hirtia, le-o citeam, ziceam — mă, fraților, a probare e făcută, dacă vreți să plecați la București, plecați cu cine vreți... Corect? Cu mine nu! Salut!”

Cu atît mai înduioșător a fost Consiliul de coordonare, Ligii cîteva zeci de minute mai tîrziu, cînd s-a opus în unanimitate plecării la București, cu cît, din clipa în care a fost făcut bucăți răspunsul Guvernului, pe mineri nu i-a mai putut stăvilii nimic, iar Miron Cosma, care o știa mai bine decît oricine, le-a răspuns ridicînd nevinovat din umeri: mergeți și spuneți-le voi!

OLTEA MUTULESCU
VALERIA DORNEANU

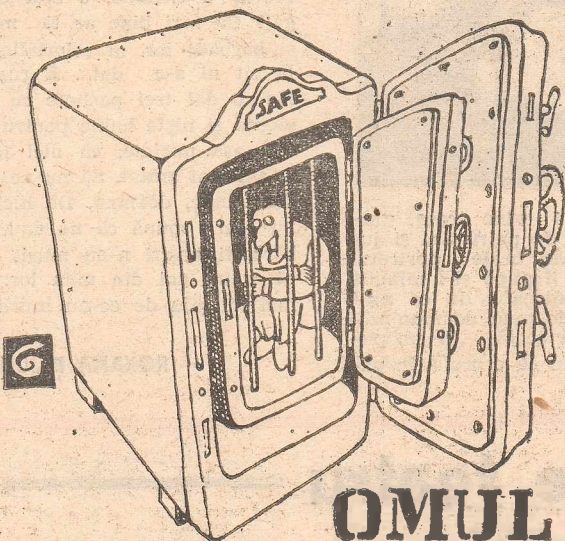

CÎNTAREA ROMÂNTEI

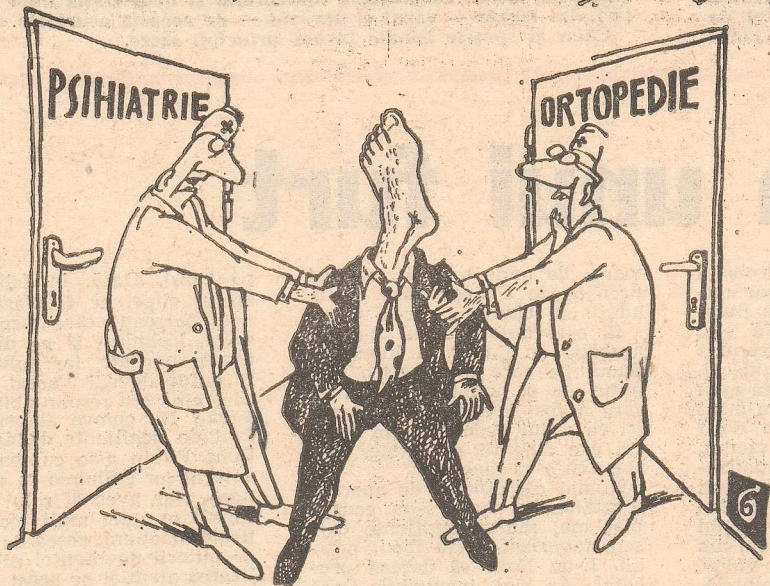
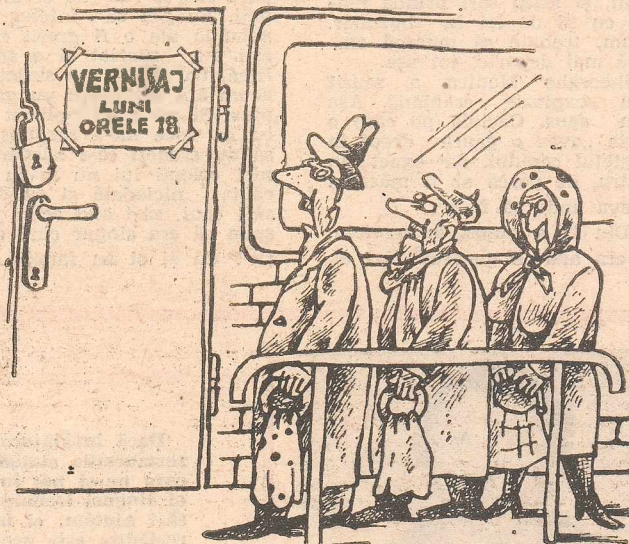
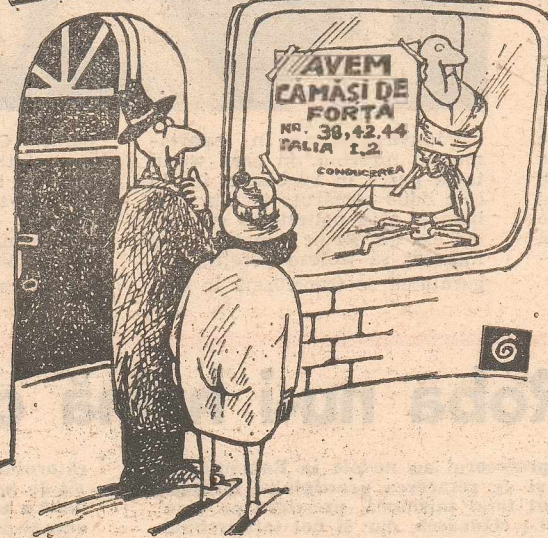

CONFECTII

CARNE

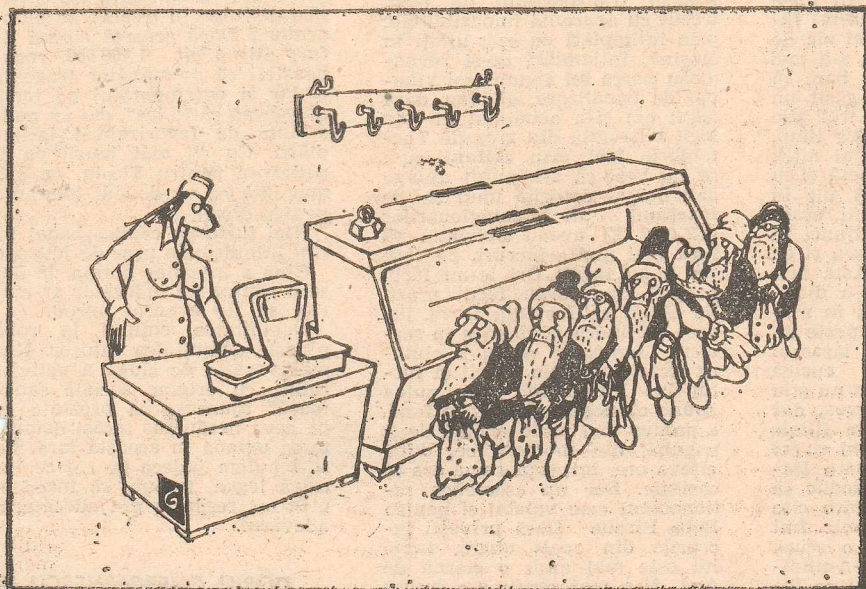
OMUL CEL MAI PREȚIOS CAPITAL

Un destabilizator plătit de mult timp de Occident: Ion Barbu

Între ziariștii care au destabilizat într-un asemenea hal opinia publică încît oamenii au început să gîndească în timpul cuvîntărilor prezidențiale iar unii, pur și simplu, nu se mai pot opri din gîndit nici după ele, activează un număr de caricaturişti. Un număr sau, după împrejurări, o bandă, o facțiune, o legiune, o grupare, dacă nu cumva chiar un partid. Aceștia fac cronica momentului dovedind cît de comică e partea tristă a lucrurilor. Între ei, Ion Barbu ar putea lucra la un cotidian cu un desen pe zi, o carte pe săptămînă și o expoziție pe an — într-atît e de productiv și de orientat politic. El face politica majorității. Nu a celei parlamentare, ci a majorității prostite. Ca gazetar, Ion Barbu e fără pată. Singurul amănunt vulnerabil din biografia lui e că nu a avut curajul, înainte de revoluție, să-și publice opera într-un ziar de tiraj — în „Scinteia”, spre exemplu — și s-a vîndut străinătății încasînd fel de fel de premii în valută, deși ca inginer de mină ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în moneda națională. Al doilea amănunt stînjenitor e că face asta și după revoluție. Rușine lui !

TUDOR OCTAVIAN ■

Eroul a fost împușcat în cap

Maria Manica are 33 de ani. Hainele negre îi întunecă și mai mult chipul umbrat de tristețe. De sub ochelari, privirea trece peste tine, absentă. N-are ce-mi povesti. De aproape doi ani, viața e mereu la fel. Pleacă dimineața din casă la cinci și zece. Când iese de la slujbă — lucrează ca muncitor CTC la Industria bumbacului — dacă nu se duce la cimitir, se așază la vreo coadă. Apoi, acasă. Nu cumpără și nu citește nici un ziar. Nu vrea să audă de politică. Cumpără, însă, în fiecare săptămână, programul radio și cum intră pe ușă aprinde televizorul. Să vorbească cineva în casă. Acum, și fetița e plecată, la mama ei, la țară. Stă acasă numai în vacanțe, când ia câte o nepoată să aibă grijă de Carmen, altfel, unde să duci un copil de patru ani jumătate, dimineața, la ora cinci? Iar o femeie ca să stea cu copilul și la șapte să meargă la grădiniță costă. De unde?

Cu timpul, a reușit să se descurce mai bine, da atunci, în primele luni după moartea lui, a fost îngrozitor. Avea la CAR o datorie de 26 000 de lei și venea acasă, din leafă, cu 1 000. Pensia de 1 500 a fetiței i se părea o adevărată avere. Erau învățați să trăiască omește. El, după orele de serviciu, mergea și zugrăvea, împreună cu alt coleg, ea mai lucra cite un pulover. Asta a fost ambiția lor, să nu ceară la nimeni, și leafa să-i prindă măcar cu 25 de lei în buzunar. Acum, trebuie să meargă singură mai departe, tot așa.

Gheorghe Manica a murit prin explozie craniană. Așa i-au spus. Căciula pe care o purta „avea o gaură drept în creștetul capului, da' exact în centru, de parcă ar fi măsurat cineva unde să facă”.

„Din 17 a rămas la serviciu, că era alarmă generală, iar el,

șofer la Academia Militară. În 22 chiar a trecut pe acasă și mi-a povestit că în 21 fusese cu mașina în oraș și văzuse oameni morți și bălți de sînge și îi venise rău, că era bun și milos și a plecat înapoi cu inima strînsă.

Stăteau în curtea academiei de vorbă, sub un pom, cînd au auzit zgomote ciudate, ca niște împușcături, și au luat-o la fugă. El cu încă doi colegi au fugit înspre popotă, cu gînd să se adăpostească în dormitoare. Pe scările către dormitoare l-au împușcat. S-a prăbușit sub ochii lor. Prietenul lui a încercat să-l ajute și atunci iar au tras, de i-a trecut glonte prin pîr și a trebuit să se ascundă. Și tot el, că îl iubea mult pe Gigi, și Gigi ținea la el ca la un tată, deși nu era prea mare diferență de vîrstă între ei, vreo zece ani, mi-a zis că să se mai liniștească lucrurile și îl va răzbuna pe Gigi. Cred că a suferit mult, că-l iubea, v-am spus.

Apoi, discuțiile au fost cu totul alte. M-au chemat la Academia și un colonel, Chiriac, zicea că îi scriu acolo biografia lui Gigi, să intre în istoria Academiei, mi-a schițat și un plan să vadă cum a murit bărbatul meu. Și acum zicea că era singur cînd a murit. M-am uitat la el și i-am spus, domnule colonel, eu n-o să fac nici un demers, că sînt bolnav și am de crescut un copil, da îmi pare foarte rău de ce-mi spuneți. Eu pot să înțeleg că în nebunia aia o fi greșit cineva, sau s-a speriat și a tras de frică, da' mă doare sufletul, că acum ala sigur are un grad în plus. Și nu mi-a plăcut deloc cu ce voce mi-a răspuns, asta să nu credeți că-i adevărat. Și nici colegii lui nu m-au mai căutat niciodată și eu de ce să-i caut, să-i aud acum că-mi spun că era singur cînd a murit? Că și ei au familie...”

Văduvă de erou. În apartamentul meschin, în care wc-ul intră parcă în bucătărie, iar în cele două camere igrasia răzbate și prin poliesterul cu care cei ce au locuit înainte au încercat să izoleze pereții, singurătatea se transformă în dis-

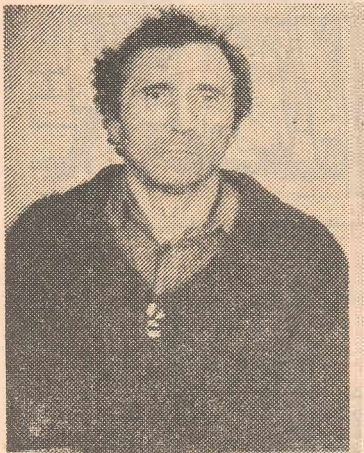
perare. Cînd vine acasă, Carmen, fetița de patru ani și jumătate, ia în brațe portretul lui tată-su, îl pupă și-l mîngie și-l tot întreabă de ce nu-i spune lui doamna doamnă să-l lase să vină acasă. „N-am putut să-i spun că e acolo, în pă-

mint, sub piatra din cimitir, pentru ea, acolo e numai un loc, așa, unde am pus poza și trebuie să-l îngrijim cît e el plecat”.

Și tot plecat o să rămînă, și ele, tot singure și chinuite.

Îmi arată certificatele medicale: șase diagnostice grave, care solicită îngrijire, tratament medical, hrană de calitate. Știe că toată lumea o duce greu, că timpurile sînt așa cum sînt, o haină pentru copil e 2 000 de lei, iar o ciocolată, 100. Nu așteaptă nici o minune. Nu cere nimănui nimic. A făcut o cerere de ajutor bănesc și una pentru casă la Asociația pentru cinstirea eroilor. Cu cererile a rămas. Mă roagă un singur lucru: „Doamnă, dacă vrei să ne ajuți, nu numai pe mine, pe toate care am rămas văduve, și pe copii, să nu ajungă batjocoriți de ceilalți copii, scrieți că mai bine să nu ne mai dea nimic, da nici să nu mai spună la radio, la televiziune, în ziare că ne-au dat. Noi nu le cerem, că viața bărbatilor noștri nu e de vinzare, e păcat de Dumnezeu c-am ajuns să fim socotite niște mîloage care ne-am pricopsit de pe urma morții lor. Știi dumneata ce mi-a spus mie și unei kolege cu trei copii, și ea văduvă în revoluție, Constantin Maria o cheamă, o altă colegă? Că mai bine ar fi murit și bărbatii lor, ai celorlalte, că la cît ni s-a dat... E rușine. Ne-au dat trei pachete cu alimente și niște haine pentru fetiță așa purtate, că nici nu i le-am mai arătat. Să nu ne mai dea nimic, doamnă. Da nici să nu mai spună că ne dau. Că bărbatii noștri n-au murit ca să trăim noi din mila lor. Că nici nu știu de ce-au murit...”

ROXANA PAICU ■

Firoiu Constantin, zis Bebe, a împlinit 50 de ani la 4 noiembrie. În cătușe. La Poliția Municipiului București. Și în calitate de hoț. Suma furată: aproape un milion și jumătate.

Era șofer la C.E.C. (Sucursala de Economii București).

În ziua de 7 octombrie 1991, transportă, de la Banca Filială C.E.C. a Sectorului 5, douăzeci de milioane. Cei 11 saci sînt încărați în ARO de mai multe lucrătoare C.E.C. Una dintre ele este gestionara transportului și semnează pentru ridicarea banilor. La o asemenea sumă, putea fi anunțată poliția, ca să protejeze transportul. Dar, nu se mai anunță nici o poliție. Drumul era destul de scurt. Sacii nu încap toți în lada specială a mașinii. Unul este pus pe bancheta din spate.

Șoferul își cumpărase un geam, să-l ducă acasă. Îl pusese în spatele scaunului. Sub pretext că este periclitată securitatea geamului, refuză s-o ia în mașină pe gestionara transportului: „E grasă și mai sparge geamul.” Pînă la urmă, se va dovedi că securitatea acestui geam al hoțului a fost pusă, printre zimbete, mai presus decît securitatea milionelor statului. Șoferul acceptă să urce lîngă el o lucrătoare mai suplă. Gestionara vine pe jos. Ajunge la filială la sfîrșitul descărcării. Intră în casierie și numără sacii. Lipsește unul. Fuga la mașină. Mașina

Dacă învățătorul și profesorul au nevoie în România de restaurarea statutului și de refacerea prestigiului fără de care nu-și pot îndeplini total misiunea, prestigiul pe care ei singuri trebuie să și-l clădească, dar și noi toți trebuie să-i ajutăm, ei bine, o asemenea restaurație, o astfel de reclădire este necesară și cînd e vorba de prestigiul jude-

cătorului. Fiindcă oficierea actului de dreptate este nesfîrșit de importantă prin acuratețea și toate reverberațiile sale pentru existența fiecărui om și pentru sănătatea întregului organism social. Demnitatea individului și democrația unei țări sînt legate — văzut și nevăzut — de această acuratețe. Chiar și spetele banale invocă principii sacre.

Roba nu-i haină de teatru

Ciorna unui furt

plecase. Unde? Nu știa nimeni. Așa începe alerta. Ce se întimplă în continuare se va descoperi — cît s-a descoperit — abia la ancheta poliției. Care, acum, nu mai este evitată. Este chiar solicitată stăruitor. Să descurce itele. Ite la care voi reveni.

Bebe Firoiu află că s-a telefonat după el acasă, că e chemat la filială și, peste cîteva ore, chiar vine. Pretinde că nu știe de bani. De aici ajunge la poliție pentru cercetări. Pare să aibă umor. Îi invită pe polițiști să umele după hoți, nu să cicălească un om serios ca el: „Căscatele alea de la C.E.C. cine știe unde au pus sacul, și-acu dau vina pe mine”. Între timp, cumnatul său Gheorghe Achim, află că a fost reținut și vine la C.E.C., apoi la poliție, unde mărturisește: sacul este la el în pod; amîndoi l-au ascuns. Inocentul Bebe nu recunoaște nimic pînă în clipa cînd vede sacul. Atunci coboară garda și mărturisește. Ca la gura sobei. Cu aerul că le spune polițiștilor cu care jucase un joc: „Gata, ați cîștigat, îmi place de voi!” Cei 12 000 de lei pe care-i scosese din sac pentru primele cheltuieli au fost găsiți în buzunarul unei haine din șifonierul cumnatului. Toată suma era recuperată.

Acum se așteaptă la o condamnare de 15—20 de ani. „Pentru asemenea sumă, pînă nu de mult putea ajunge la pedeapsa capitală”, i s-a zis.

Cu cătușele scoase, Constantin Firoiu îmi spune: „Am descoperit sacul cu bani, cînd m-am oprit la un geamgiu. Pînă am ajuns la poliție, încă nu mă

gîndisem cum să scap. Probabil că așa fi încercat să dispar undeva. Mai întîi trebuia să liniștesc lucrurile aici. Nu știu ce-am gîndit cînd am descoperit sacul. Parcă n-am mai judecat. Clipa aia m-a nenorocit. În anul ăsta mi-au mai trecut prin mină 1 250 000 de lei. Prețul a două locuri de casă. Le-am vindut. Mi-am reparat casa, canalizarea, mi-am pus faianță, tot, tot, tot, mi-am cumpărat și boiler, mi-am luat ARO, trei mașini am schimbat anu' ăsta, mi-am luat combină muzicală, video, mi-am făcut terasă cu umbră, cite nu mi-am făcut. Nu mi-a rămas timp că și piscină-mi făceam. Nu știu ce să mai zic de sacul ăsta. Că mie mi s-a mai întîmplat să-mi uite bani în mașină. Astă vară am găsit un sac cu 50 000 uitat de trei zile în lada din mașină. Între timp, la alte transporturi mai mici, puseseră sacii pe banchetă și eu n-aveam de ce să mă uit în ladă. Cînd am găsit banii, eram cu domnul director adjunct al sucursalei Adrian Petrescu și cu șoferul Sandu Chivu. Astă primăvară, am aflat, într-o dimineață, că seara găsiseră în mașina mea un sac, uifat peste zi, cu 300 000 de lei. Eu lăsasem mașina descuiată în curtea sucursalei. De sacul ăsta nu știu dacă a aflat și conducerea, dar știe casiera Vali, de la filiala Sectorului 3. Acuma, cînd cu cei 11 saci, doamna directoare Buliga a desemnat 11 persoane să descurce. Dacă lua fiecare cite unul nu mai rămînea nimic. Îmi dau seama că nu-i o scuza pentru mine, dar așa s-a întîmplat”. Își reia brătara și se în-

toarce de unde a venit, cu trei pachete de Snagov fără filtru, aduse de cineva dintr-ai casei.

El este autorul unui furt de aproape un milion și jumătate. Sumă pe care a ascuns-o mai puțin de o jumătate de zi. Și care a fost recuperată integral. Își va primi pedeapsa. De aceasta are cine să se ocupe. Și e sigur că o va face.

Numai că, dincolo de aparent senzationalul furt, s-au consumat mai multe neglijențe care l-au favorizat. L-au făcut posibil. L-au lăsat să devină probabil. Aș zice inevitabil. Dacă șoferul transportului de bani, trecut cu aparentă impasibilitate prin întîmplări cu saci uitați în mașină, întîmplări ce-si reveneau parcă un anumit soi vinovat de banalizare, ei bine, dacă acest om și-a acumulat în fața legii vinovăția din ziua de 7 octombrie 1991 prin acțiuni, cum să nu vezi că s-a putut ajunge aici numai datorită unui șir de inacțiuni ale funcționarilor C.E.C.? Ei aveau obligația să facă mai multe lucruri, pe care nu le-au făcut. Ori le-au făcut parțial. Sau le-au făcut prost. Pe dinșii ce instanță îi va judeca? Fiindcă neglijența în serviciu „semnată” de ei a cîntărit exact tot atîția lei cît și furtul lui Firoiu. Mi s-ar putea spune că neglijența lor, în fond, a produs mai mult spaimă decît pagubă, din moment ce, după cîteva ore, întreaga sumă era în casierie. Dar un asemenea raționament este valabil și pentru Bebe Firoiu. Dacă privești lucrurile din acest unghi, fapta lui este mai mult o ciornă de furt. N-a mai reușit s-o treacă

pe curat. Dacă, în febrilitatea acelor clipe, ar fi plasat banii unei persoane care dispărea cu sacul, lăsîndu-i și pe dînsul cu buzele umflate, iar poliția n-ar fi putut dovedi acest adevăr, oare cine era responsabil de pagubă? Nu cumva autorii aceluiași lanț de neglijențe, de inacțiuni? Bebe Firoiu este cumva și salvatorul lor? Simpla sa condamnare n-ar avea și rolul nemărturisit al unei mult mai sofisticate inacțiuni, aceea de a-i uita pe autorii neglijenței prin focalizarea atenției pe acest om care poate deveni bun și la așa ceva: să-i discolpe în treacă pe dumnealor? Dacă această ciornă de furt atîrnă cît 1 400 000, recunoașteți că asemenea trage la cîntar și extemporalul pe tema „Lasă-mă să te las”. dat cu nonșalanță de favorizatorii întîmplării. Cu cît mai lungă va fi pedeapsa pentru Firoiu, cu atît mai lată se va dovedi toleranța pentru dînsii.

Nici furturile comise banal nu sînt întotdeauna ușor de judecat. Cine a inventat norma de dosare pentru un judecător ar merita să fie avansat aprod.

Demnitatea omului în robă păzește demnitatea tuturor. Numai vocația de slugă a activistului „cu origine socială sănătoasă” ajunsese să prezinte ca pe ceva nesănătos însăși demnitatea umană în această țară. Ca să-l putem judeca pe cei ce încalcă legea, trebuie să începem prin a-l respecta pe judecătorul adevărat.

DORIN GHERGHINESCU ■

Imediat după Revoluție, apoi în campania electorală de anul trecut, dar și cu alte ocazii, liderii emanați ai F.S.N.-ului au făcut numeroase promisiuni electorale. Rezultatele s-au văzut: au venit minerii și au răsturnat guvernul (într-un mod propriu democrației noastre originale). Și studenții au fost victima promisiunilor guvernamentale. Li s-a promis printre altele o lege a autonomiei universitare. În absența acestei legi, Ministerul Învățământului și al Științei returna problemele delicate spre rezolvare facultăților: sinetii autonomi! iar în problemele clare, deja rezolvate la nivel local, ministerul expedia tot felul de ordine care mai de care mai curioase, producând confuzie și tensiuni chiar între organizațiile studențesce. Iată un exemplu de lucru al ex-ministrului Gheorghe Ștefan.

Dispoziții fără nici o logică

După Revoluție, Societatea Studenților Mediciniști din București a revendicat Palatul S.S.M. din Splaiul Independenței nr. 48, clădire construită în 1924 din banii societății de atunci și aflată în decembrie '89 sub patronajul Primăriei. După „lupte” înverșunate, Primăria a cedat clădirea I.M.F.-ului prin decizia 934 din 4 octombrie 1990. Urmează 6 (șase) ordine din partea Ministerului Învățământului care „îi învață” pe studenți ce să facă cu această clădire: parterul să fie cedat Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra”, etajul I să fie cedat studenților de la arte plastice etc. Prin decizia 8272 Senatului facultății atribuie parterul și etajul I S.S.M.-ului. Dl. ministru Gh. Ștefan revine cu decizia 8723 și atribuie aceleași spații studenților. Și asistentul primului ministru, dl. Dan Mircea Popescu, întărește aceeași decizie cu... altă decizie cu nr. 781DP din 9.07.1991. Trei decizii la trei nivele diferite... Pentru ce? Pentru un lucru foarte clar. Dar dl. ministru nu e mulțumit. Revine cu alt ordin: etajul I să fie dat studenților de la arte plastice și parterul eliberat pentru Teatrul Bulandra. Noroc de mineri, guvernul a căzut. Trist „noroc”! Situația cazării studenților mediciniști pare să fie rezolvată în acest moment, deși Ministerul Învățământului „le-a furat” că-

minul 831 din strada Bozieni nr. 8 cu o capacitate de cazare de 321 locuri.

Cum a lucrat dl ex-ministru Gheorghe Ștefan

În ziua de 9 octombrie a.c., rectorul I.M.F.-ului, profesorul universitar dr. doc. Pompil u Popescu, primește un telefon de la ministrul Gheorghe Ștefan prin care i se reproșează că nu a respectat un ordin al domniei sale. Prin acest ordin, dl. ministru făcea direct o numire într-un post de profesor universitar, fără ca persoana (protejată) să participe la concursul de competență. Tonul ministrului a fost incalificabil: „Să înveți să citești!” Dl. Pompiliu Popescu este cel mai bun cardiolog al țării — susțin studenții din I.M.F.

Un palat al deznădejdi

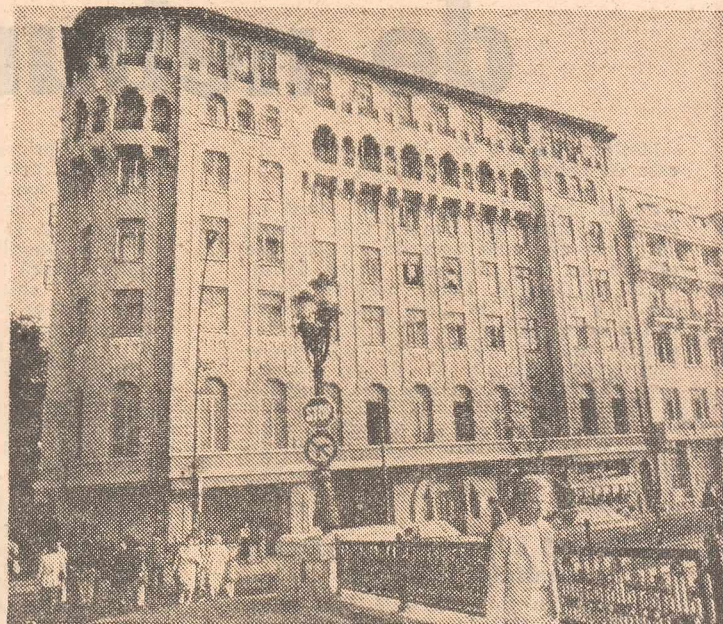
Palatul S.S.M. din Splaiul Independenței a fost construit inițial pentru băieți. Din cauza lipsei locurilor de cazare, studenții au fost îngrămădite câte 4 într-o cameră. Pe un palier, la 40 de studenți revin 2, dușuri, 3 chiuvete și 2 toalete. În căminele U1-U6 aparținând aceleiași facultăți, o cameră a fost calculată la 12.000 lei pe lună, din care două treimi suportă statul. Aici studenții stau câte trei în cameră, plătiți 1.300 de lei pe lună. O familie de studenți plătește 6.600 lei pe lună. În ciuda regiei de cămin exagerată, condițiile de locuit nu s-au schimbat. Directorul administrativ al facultății a cerut Ministerului Învățământului suma de 44 milioane de lei pentru repararea căminelor numai în acest an. Investiția s-a făcut, recepția s-a făcut, dar realitatea arată cu totul altfel: 2-3 holuri de cămin stropite cu var, prin tavane

curge apa, instalații nereparate... Unde sînt banii?

Regia de cantină costă 92 lei/zi pentru masa de prinz și de seară. Mincarea este la fel de proastă ca și înainte de liberalizare. Adunînd banii pe regia de cantină cu cei de cazare, unui bursier categoria I (cu media peste 9,25) îi mai trebuie 300 de lei ca să-și achite obligațiile. Dar cum bursele, conform legii, se vor stabili în funcție de fondurile alocate de Ministerul Învățământului, se prevede ca foarte puțini studenți mediciniști să beneficieze de burse.

S-a pierdut un raport ce anunța o fraudă

Înainte de sesiunea de vară din acest an, în I.M.F. a venit o comisie C.F.I. de la Ministerul Învățământului și a constatat o fraudă de 300.000 lei și câteva mii de dolari. În ce a constat: o cameră ocupată de un student străin pe 3 luni, după expirarea termenului, apărea în registre ca fiind neocupată, dar în realitate era ocupată de student la mica înțelegere cu administratorul căminului pentru suma de 20 de dolari; unele contracte de închiriere pentru străini nu aveau numere de înregistrare; existau contracte semnate în alb de fostul rector și fostul contabilșef; existau două contracte pentru o singură cameră cu plata de 180 de dolari, perioadele de închiriere suprapunîndu-se pe opt luni; contracte încheiate cu studenți străini de la alte facultăți. În urma acestui control, administratorul Vasile Florescu și-a cerut transferul și a deschis o firmă (cu ce bani?) și administratoarea căminului U2 s-a îmbolnăvit subit. Raportul întocmit de C.F.I. la minister s-a pierdut. S.S.M. a înaintat două adrese la minister, dar și acestea s-au pierdut...

Prezentul și viitorul de aur al studenților mediciniști

Baza materială a I.M.F.-ului este în urmă cu 30 de ani — ne-au declarat liderii Societății Studenților Mediciniști din București. România este singura țară din Europa ale cărei facultăți de medicină nu au spitale universitare. Birocrația de la nivelul ministerului provoacă o stopare a investițiilor. În același timp există și ofensiva facultăților particulare de medicină care datorită fondurilor mari de care dispun își permit să plătească unui profesor pentru un curs suma de 3.000 lei. În plus, facultățile particulare pot închiria mai ușor spațiile de învățămînt. Ministerul Sănătății, prin rețeaua sanitară, a

închiriat Spitalul Babeș, Amfiteatrul Colțea, Morga, Institutul de Igienă. Acesta din urmă cere I.M.F.-ului pentru închiriere de spații 200.000 lei pe lună. Concurența este neloială. Astfel, studenții de la I.M.F. rămîn fără profesori și fără spații de învățămînt.

Cum s-ar rezolva această criză? Prin îndepărtarea nomenclaturii comuniste din ministerele vizate mai sus (exemple de incompetență) și adoptarea grabnică a Legii Autonomiei Universitare. Desigur, cu aceste măsuri, nu se vor produce schimbări peste noapte. Dar va fi primul pas către un învățămînt universitar de tip... Harvard.

PETRE BARBU
Fotografie de
GIG MOTOIANU

Jaf în pădurile Moldovei

Cînd povestea n-a mai fost poveste. Cînd povestea n-a mai fost poveste, Ivan Turbincă a ieșit din paginile cărții și, așezîndu-se la „o gură de rai”, a trimis-o pe Vidma în lume să mănince ani în șir pădurea tină și bătrînă.

Ritmul „entuziast” al întrecerilor stahanoviste a făcut ca „sovrourile” să înghită cu lăcomie pădurile țării, lăsînd cu criminală nepăsare în urmă rîni deschise, nevindecate nici astăzi. În 1953, „Sovrom-lemn” se lăuda cu sute de vagoane de material lemnos peste plan, elanul stalinist avea, de asemeni, să aducă amețitoare depășiri fabricilor „7 Noiembrie”, „Horia, Cloșca și Crișan”, combinației „Bernat Andrei” ș.a. În miinile stahanoviștilor, lăuda-tul ferăstrău sovietic făcea minuni, tractoarele K.T. 12, macaralele L.T.3, precum și autoremorile ZIS-150 — toate primite din „Țara Socialismului” — desăvîrșeau cu „avînt patriotic” prăpădul. Nici vorbă ca plutășii să se lase mai prejos: decorați cu „Medalia Muncii” pentru că depășiseră „cu eroism” numărul buștenilor trimiși pe calea apelor, ei promis că, dacă este cazul, vor căra pe Bistrița toate pădurile României.

Coloșii de industrializare a lemnului, a căror construcție a început prin anii '55-'60, au nesocotit din start posibilitățile pădurii, fapt ce a favorizat producerea unui grav dezechilibru ecologic. Urmarea este dramatică: între 1960 și 1991 de exemplu, în pădurile Sucevei s-au înregistrat 33 de milioane de metri cubi de lemn provenit din doborîturile de vînt și zăpadă. Astăzi pădurea

este jefuită cu cruzime și cinism de tot mai numeroșii hoți de lemn care, la adăpostul

blindei legislației silvice, și-au flăurit o adevărată industrie a furtului.

Săraca Țară-de-Sus

„Săraca Țară-de-Sus / Toată faima ți s-a dus / Acu cîinci sute de ai / Numai codru ți mai era”. Versurile, așternute undeva pe hîrtie de Eminescu, mă însoțesc firesc, acum și aici, în una din pădurile Bucovinei. Știu că, doar cu puțin timp în urmă, pe aici au trecut hoții; pentru asta nu trebuie să fii cine știe ce mare detectiv.

Mai tirziu, domnul Gheorghe Pislaru, directorul filialei Suceava a Regiei Autonome a Pădurilor „Romsilva” București, avea să-mi spună: „Pe primele 6 luni ale anului s-au comis în pădurile Sucevei 153 de infracțiuni la care au participat 159 de infractori. S-au încheiat 3152 de contravenții, iar volumul pagubelor aduse pădurii este de aproximativ 5 milioane lei. Cei 3 mii de metri cubi de material lemnos confiscat reprezintă o pădure tăiată pe o suprafață de 5 hectare. În decursul unui an de zile avem peste 100 de pădurari agresați”. Într-adevăr, munca silvicultorilor nu este ușoară, dacă luăm numai în calcul faptul că un pădurar păzește 850 de hectare de pădure în medie. Infracțiunea silvică este considerată a nu fi cauzatoare de pericol social, ceea ce, astăzi, nu mai corespunde realității. La Stulpicani, ing. Vasile Mareș — șef de ocol — a fost bătut în fața procurorului și a organelor de poliție de către cei ce încălcaseră legislația silvică. Pădurarul Ioan Bălan, de la Cantonul 23 Prisaca, a fost în mai multe rânduri lovit de țigani, alții au făcut apel la armă pentru a-și scăpa viața. Potrivit Legii 32, o amendă însumează 250 de lei; o căruță de lemne se vinde cu 3.000 de lei. Se înțelege bine de ce, la umbra legislației în vigoare, înfloresc și proliferază recidiva.

La mijloc de codru des

Ce stricăm noi, se întreabă retoric hoții, atunci cînd o idee de remuscare le fulgeră cugetul;iei de aici, pădurea crește dincolo, că doar altă treabă n-are pădurea decît să crească. Nu se vede, nu se simte. „Din codru rupi o rămurea / Ce-i pasă codrului de ea”? Nimeni nu i-a întrebat vreodată pe cetățenii localităților Dămuc, Bicăz Chei, Bicăz Ardelean cu ce bani și-au cumpărat cele aproximativ 250 de autoturisme ARO și, mai ales, în ce scop le folosesc. Dl. director ing. Costache Rusu (filiala Neamț — R.A. „Romsilva” București) îmi mărturisește că multe din aceste mașini dotate cu remorci sint folosite în traficul cu material lemnos, precum și în afaceri ilicite cu cherestea și lemn rotund. Cherestea se face în mijlocul codrului, eficiența furtului este maximă! Cîte două mii de controale efectuate de silvicultorii nemțeni împreună cu organele de poliție au dus la confiscarea a peste 2 mii metri cubi de cherestea și lemn rotund, iar valoarea totală a amenziilor și contravențiilor, date pînă în prezent, a depășit 5 milioane de lei. „Am avut, relatează interlocutorul meu, pădurari care, în acțiunile de pază, au fost bruscați, bătuiți și dezarmați. Actuala legislație silvică trebuie radical schimbată. Asta, cit nu e prea tirziu”. Există totuși și cîteva cauze, care țin de alt ordin, și asupra cărora au căzut de acord atît pădurarii cu care am discutat, cît și factorii de conducere din cadrul filialelor. Pe de o parte este vorba despre scumpirea excesivă a materialelor de construcție — de unde și procurarea pe cale ilicită a acestora — pe de alta insuficiența cantităților de lemn de foc ce pleacă spre populație. Eliminînd aceste cauze, ar mai rămîne doar hoții înrăiți ai pădurii.

AL. MIHĂILĂ

Incendiu la casa de nebuni

Motto: „Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni!“ — Eminescu.

Ca să ajungi în Cernavodă, după ce cobori la halta dinaintea de pod, trebuie să prinzi unul din bacurile care își fac obositoarea lor cărușie peste brațul vechi al Dunării. Lume peștrită, necăjită. Un cîmît de cruci rătăcite pe o colină seamănă cu un răboj de nenorociri. O urgie a tristeții (la timpul mai-mulț-ca-bacovia) răzbate de pe cele câteva străduțe care se întîlnesc, plictisite, în port și pe cheiul cenușiu. De aici venea, acum o lună aproape, vestea unui incendiu în oraș. Informațiile, destul de sărace, nu lăsau să se intrăvădă mai mult: unde, cînd, cum, de ce — aflați mai departe.

Focul, la 3 kilometri de platforma centralei nucleare

Un incendiu în Cernavodă te trimite, aproape inevitabil, la platforma centralei

nucleare. Pericolul asocierii cu un accident funest este mult mai mare aici ca oriunde. Ne-am interesat despre măsurile de siguranță care sînt luate în urbe contra izbucnirii și întinderii focului pînă la cote primejdioase. Formația civilă de pompieri (dacă i se poate spune așa) își are sediul chiar în incinta Primăriei. Dotarea lor este mai mult decît jalnică: o singură mașină, veche, nenorocită. Din fericire, există în cadrul centralei nucleare o formațiune de pompieri militari care, atunci cînd e cazul, deservește orașul. Și, cel puțin pînă acum, nu a fost cazul foarte des: duhul focului a ocolit orașul de pe malul Dunării. Șeful formațiunii civile, d-nul Badea, interpelat de noi, a ridicat din umeri: nu știa nimic despre incendiu. Ne-a motivat că fusese în concediu. În schimb, a fost prezent primarul din oraș, care ne-a și relatat cîte ceva din „filmul“ accidentului. Cei care au intervenit la timp și au dezamorsat situația au fost, de fapt, pompierii militari, care aparțineau de

unitatea militară care asigură protecția platformei nucleare. Era și firesc, deoarece de focal se incinsese relativ aproape de centrală, adică la numai aproximativ trei kilometri. După ce flăcările au fost stinse, cazul a fost înaintat, spre cercetare. Poliției din localitate. La început, a existat și pista prezumtivă a unui sabotaj sau a unei acțiuni premeditate. Însă a fost abandonată destul de repede, în ciuda faptului că unii localnici credeau că focul ar fi vizat ajutoarele primite din străinătate, pentru a șterge unele „urme“. Mai ales că, după mărturia primarului, spitalul în cauză (la care s-a întîmplat sinistrul) a primit destul de multe ajutoare de peste graniță, asta pînă acum șase luni, cînd au început să stagneze. Sau, chiar dacă au mai venit, ele au fost intermediare de Primărie.

Nebunii umblă liberi prin Cernavodă

Spitalul de boli cronice din Cernavodă este așezat în partea stîngă a orașului (privit dinspre fluviu), nu departe de malul apei, la cam trei sute de metri de Primărie, pe o stradă lăturalnică. Sub această titulatură se ascunde (pentru cei care sînt străini de oraș, căci, în rest, toți localnicii știu) casa de nebuni sau „aziul“, cum i se mai spune. „Pensionarii“ acestui stabiliment, unde sînt „cazați“ cei cu vechi „state de servicii“ sînt recunoscuți de către întreg orașul ca fiind joviali și peste măsură de blînzi în marea lor majoritate, deși ușor cam excentrici. Între ei domnește o democrație originală. Ca recompensă pentru bunele lor purtări, cei mai de nădejde sînt lăsați să se plimbe în voie prin urbe. Dacă stai și privești cu atenție toți trecătorii din zona centrală sau portuară, nu este foarte greu să-i recunoști. Chiar îți e mai mare dragul să-i vezi. Pe unul din ei (de fapt, una), cu alură de androgin, îl (sau o?) întîlnesc la trecerea bacului spre gara din Cernavodă-Pod. Nu știu cîți ani să aibă, pare fără vîrstă, are un nas coroiat și rinjește la mine. Nu știe cum o (il) cheamă. Cînd trec pe lângă banca pe care stă, îngaimă spre mine ceva cu totul de neînțeles, bolmojind și stîlcind cuvintele. Poartă verigheta în mîna dreaptă și o vestă peste un pulover subțire, muștar, sîntem în noiembrie și e chiar un frig zdravăn, iar pe cap un fes turcesc cu dungă albe și verzi. Pantaloni maronii ai androginului se asortează perfect cu o pereche de teniși albaștri asemănători cu gumarii. Nebunul ține degetul în gură și mă privește fix, ca de altfel pe toți care trec prin raza lui vizuală.

Sărmanii scrințiți ai marilor orașe

Am ajuns la fața locului, unde s-a întîmplat sinistrul, în interiorul Spitalului, care arată ca o hardughie mai mult decît jalnică. La poarta Spitalului, stă un grup de nebuni, amestecați printre oamenii de ordine și personalul sanitar și, în consecință, greu de recunoscut. Păzesc împreună poarta Spitalului, ca nu cumva să intre cei sănătoși înăuntru. Stau la soare strînși cîotcă. În ciuda unui frig care te face să-ți clănțane ritmic dinții. Cei care au țigări și le-au aprins și pufole fericite din cîte. Unii poartă celebrele halate vișinii, uzate și ajunse acum

fără culoare, în picioare papuci, desubt pijamale; alții niște vechi, ca primite de pomană. În spațioasă, cu mulți copaci (sălcii și verzi, nebunii trebăluiesc, își lucru cîrind niște cadre meta-unor paturi de campanie (cu arde, care cu greu cred c-ar mai folosi la ceva!) de ici-colo. Urintr-un hanorac verde, decolorat, pantalon de trening, care se departe că este înghețat-lemn, ca să se încălzească, ținînd ca mint, în lungul unui pavilion, în inapoi, cam pe distanța a 100 m. Unul din pavilioanele alăturate este tul de dărîmat, de te întrebă cu putea locui aici. Nebunii trăiesc puțit mai mult decît depressive: și cei sănătoși, care ar veni aici, nebuni în timp record. Pavilionul ars avea plasă la geamuri. Ca năcării stricate, nenorocirii nebunilor orașe, strînși aici ca o zgură zaț pe fundul ceștii.

Pălălaia a început de la o

Focul a început într-o vineri, octombrie a.c., în jurul orelor 16,00, după amiază. A fost stins c peste aproximativ trei ore, pe la rile 18,30—19,00. Nu se știe exa la cît se ridică pagubele materiale cînuite. Orașul a răsuflat ușurat, aflat că nu sînt morți și răniți grav. Concluziile anchetei efectuate de către Poliția locală, șeful Poliției, personal, sînt c nu a ținut de o intenție clară, dantul Poliției, după ancheta întreprinsă de nebuni, a declarat chiar (rului) că, după ce treci peste stabilimentului cu pricina, orice zîe poate fi valabilă. Sursa încă — cel puțin așa au concluzionat gațiile — rămîne o țigară arunată înțimplare de un nebun imprudent, totul e posibil. Clădirea luat foc este un pavilion auxiliar (gazie) de cazarmament. Din feriea nu locuiau nebunii. Este vorbă clădire cu două nivele, lungă de ximativ 30 de metri și lată de metri. Și la momentul de față, ca imediat după stingerea focului, mată zdravăn și dărîmată. Aceste ars și prăbușit la jumătatea spre înăuntru. Se vede că vechea construcție a fost făcută din cărămi acoperișul era construit din tablă aplicată pe deasupra. Alături de mai mult simbolic, la fața Spitalului colful dinspre stradă al curții, se pavilion subred fără ochiuri de cu ferestrele sparte.

Pe malul Dunării un oraș nu are apă!

Singura problemă scăpată de sub trol a fost debitul de apă. Debitul dovedit a fi foarte mic, ceea ce mis incendiul să se extindă și a tinit stingerea lui. În Cernavodă prea fost apă (utilizabilă) dintotdeauna întregi la rînd, oamenii au apă numai două-trei ore pe zi la netele din gospodărie. Ca să fie pată apa în rețeaua orașului, afla colină, ea trebuia ridicată la cota uzinei de apă, de-acolo, cobo-

Cei doisprezece arhangheli ai metanolului

● Un păhăruț de metanol, nimic mai mult ● Doisprezece, Doamne, și toți doisprezece... ● „Gata, am pus-o acu'!“ ● 60 de litri de otrăvă... „Volatilați?“ ● „Mai făceam și noi cite-un ciubuc și ne-n-

virteam de-o cinzeacă“ ● „Bine că s-au învățat minte alcoolicii ăștia!“ ● Sursa — necunoscută nr. 1 ● Despre morți, numai de bine ● Dar despre vii? ●

Nu toți știu că alcoolul metilic (metanolul) are aceleași proprietăți organoleptice ca și cel etilic (etanolul), alcool care diluat cu apă se poate consuma ca atare fără riscuri. Nu toți știu că metanolul, ingerat în cantități mici duce la orbire, iar în cantități de peste 50 ml. ucide. Așa cum a ucis din nou, necrutător, la sfîrșitul lunii trecute, 12 persoane. Un tribut prea mare plătit inconstienței, viciului, lăcomiei.

Pe întinderea platformei situate vizavi de „Policolor S.A.“ ființează de ani și ani doi importanți agenți economici — fosta întreprindere de Medicamente București (actuala „Sicomed S.A.“) și fosta întreprindere Chimică Dudești, mai nou botezată „Chimopar S.A.“. Este limpede că, avînd în vedere profilul celor două unități, în perimetrul platformei se găsesc cantități apreciabile de alcool (etilic și metilic) depozitate în locuri special amenajate, în recipiente cu destinație și marcare riguroasă, supuși unei supravegheri permanente. Cum însă românul nostru nu poate umbla cu miere fără să se lîngă pe degete, e de la sine înțeles că și aici — ca peste tot, de altfel — relațiile de tip mafiot au proliferat proporțional cu creșterea galopantă a prețurilor la spirtoase.

„Da, dom'le, s-a furat și se fură-n continuare“ — smulg în trecere de la un muncitor infrigurat, căruia miinile îi tremurau vizibil. „Cum să trăiești din salariul ăsta de mizerie?! Mai bem și noi, mai și vindem... Da' dacă ăștia au fost nenorociți și n-au avut „școală“...“

E drept. Poate că n-au avut „școală“, cu toate că pare a fi greu de presupus. Au avut însă parte de căsoiul rece de tărîină, de patru scînduri și de bocetul familiilor disperate. Mărturiile se string acum pe indelete. Cîta lumină aruncă ele, însă, asupra tragediei consumate? ● Ristea Radu (încărcător-descărcător la „Chimopar S.A.“): „Pe data de 22 octombrie i-am văzut pe Șerban Marin și Matei Dan (victime ulterioare — n.a.) adunați lîngă o sticlă cu gura largă, de vreun litru și jumătate, plină cu un lichid incolor, din care sorbeau din cînd în cînd. Dumitru Ionel (victimă și acesta) a coborît de pe fadromă și a venit și el. La un moment dat, Matei Dan a apărut cu 3 bidoane de plastic roz, toate goale, de cite 20 de kile. Au adus apoi un butoi din PVC de 60 de litri plin, de culoare gri-murdar, pentru a-i transfera conținutul în bidoane. „Am pus-o acu'!“ — l-am auzit zicînd fericit pe Matei Dan. Dumitru a umplut o sticlă de juma' s-o

duce la analize, la CTC, da' femeia de-acolo i-a zis că are treabă multă, că și-așa analiza aia n-o pot face decît cei din schimbul I (! — n.n.) și că să aibă și ei răbdare, să nu bea. (...) Au făcut împărțea, numai că la împărțea s-au cam certat — Șerban i-a reproșat lui Matei că lui i-a pus mai puțin și i-a zis să ia el tot, că lui nu-i mai trebuie. A mai venit și șeful de echipă de la timplărie, nea Fumică (Florea Gheorghe — n.a.) care le avea cu sprîțul și a zis că-i bun. Matei a dus și acasă de-au murit și părinții lui și încă o vecină. O altă parte a ajuns pe la timplărie, alta pe la mecanizare... Restul? Restul habar n-am unde-o fi!“

● Lazăr Nicolae (zidar, supraviețuitor al intoxicației): „Noi lucram într-o echipă formată din timplari, dulgheri, fierari-betonisti și zidari. Vestiarul ne era comun. Aici serveam masa zilnic la 10. Practic, ce s-a întîmplat? Joi, pe 24 oct., am venit la masă, ca de obicei. Știți dv. cum e: o parte din noi mai făceau prin atelier diverse lucrări, mici ciubucuri, cum s-ar zice: ba o coadă de topor, ba un teu de spălat... Cei care aveau nevoie de serviciile noastre și care lucrau pe platformă, se mai deseurau și ei cum puteau și ne furnizau și nouă cite-un

păhărel. Se practica asta de ani de... De data asta am pățit-o! La ora găsit gata preparată o jumătate de de tărîie din asta păcătoasă. Noroc făcut ca eu să iau numai două pămici. Ceilalți doi supraviețuitori. A venit ulterior dl. ing. Jipa, ne-a nat și ne-a obligat să mergem să cem analizele, apoi repede la Spital Urgență. Inițial n-am vrut, că bine, dar pînă la urmă am zis că am vorbit cu dl. ing. Jipa și i-am stea liniștit, că e-n regulă!“

● Jipa Dan (inginer, șeful secției de la „Chimopar S.A.“): „E greu crezi cu oameni peștriti, atinși de incurabili. Conducerea a încercat măsuri, să prevină furturile, ba ch angajeze detectivi particulari infilț rîndurile oamenilor, dar aceștia ci auzit, au spus că fac grevă. Nene de hoți n-au nici un Dumnezeu: lacate, taie sîrme, garduri... Nu e dat cînd se întîmplă pe p mă nenorociri de genul ăsta, mai că de data asta prop au fost catastrofale! Cantitate metanol a fost precis furată, nu Oamenii spun tot felul de legăde gătură cu ciubucurile pe care le pe băutura. Eu însumi interziseseam Cînd am aflat joi dimineața că în murise cîneva — Crăciun Ion — am prezenta de spirit de a aduna o preventiv și a-i duce la medic. S ca ancheta să facă lumină și aso tragedii să nu se mai repete.“

cota 60 a orașului prin cadere liberă. Uzina de apă este foarte veche, construită în al doilea război mondial, pe vremea nemților. Însă în uzină s-au investit, de curind, milioane, și capacitatea ei s-a redresat. (O societate franceză de apă-canal a propus introducerea unui segment suplimentar de omogenizare). Dar în timpul focului rețeaua era echilibrată prin „sugrumări”. Nu s-a modificat presiunea prin vane. Deși era apă în bazin, prin furtunurile pompierilor curgea foarte puțină. Nici pompierii nu au fost bine organizați. Nu mai fuseseră alertați de mult. Magazia, ulterior, nu a mai fost recondiționată, fiind considerată nefuncțională. Trebuie dezafectată deoarece e foarte veche și, pe deasupra, plasată în zona inundabilă.

Au sărit în foc după saltele

Magazia (pavilionul) afectat de foc se găsea înghesuită saltele, schimburi pentru paturi și lenjerie. Ea conținea și multe materiale date la reformă și casare. Incendiul a izbucnit tocmai în perioada în care nebunii se pregăteau să se mute, cu tot cu spital, la Techirghiol. Ipoteza unei intenții premeditate a căzut și datorită faptului că existau alte pavilioane cu un conținut mai prețios, care ar fi putut fi aprinse: magazia de ajutoare din străinătate, cea de medicamente sau de alimente. Un vânt puternic (doar) dinspre partea nordică a bătut tot timpul sinistrului, existând pericolul po-

tențial al întinderii focului și la alte pavilioane. Singurul pavilion afectat a fost însă bucătăria unde iau masa săracii orașului, „asistații sociali”. Cantina de aici va rămâne și după plecarea nebunilor la Techirghiol. Primul telefon pornit de la ospiciul în flăcări a fost... la Poliție! Ca și cum Poliția ar fi putut stinge focul... însă logica nebunilor este ocultă! Acoperișul din lemn a ars cu mare viteză, la fel și cazarmamentul, ru-făria. Nebunii, pașnici și săritori, au participat ca protagoniști la stingerea focului. Văzind că le arde coșmelia, s-au luat cu minile de cap și au sărit în foc, apucându-se să tragă de saltele, să le salveze, cu mult curaj, în timp ce, afară, pompierii pompau tacticoși apa cu furuncule și li priveau uimiți. Ceea ce e mai ciudat este că spitalul la care a izbucnit focul este așezat în zona inundabilă, pe mal. Infiltrația este sub cota Dunării: acolo este un dig, iar în spațiile digului se află fundația spitalului. După plecarea pașnicilor nebuni, oficialitățile (primarul Constantin Anghel) au de gînd să reamenajeze un azil. În locul celor cam vreo două sute de „clienți” ai Spitalului vor rămâne doar 30-40 de bătrîni. Prilej cu care străinii, avizi de senzațional, cei care trec pe-aici și se dau în vînt să-i fotografieze pe „țicaiți”, vor fi adinec dezamăgiți.

MIHAIL GALĂȚANU

Fotografii de GIG MOTOIANU

● Dumitru Maria (cumnata lui Ciinaru Vasile, supraviețuitoare): „Pe mine m-a anunțat soră-mea, aia din cartierul Vatra Nouă. Mi-a zis că la I.C. Ducești sînt mulți morți sau în stare gravă și că au fost internați la Spitalul de Urgență. Printre ei fusese citat la televizor și cumnată-meu, Ciinaru Vasile. M-am dus fuga să mă conving. La camera de gardă erau 3 medici și 3 asistente. Le-am spus despre ce e vorba și cineva m-a condus la secția medicală, la et. VI. Acolo erau mai toți, sub terapie, iar pe alții, morți, i-am văzut duși pe brancarde, dezbrăcați și cu un plastru pe care le scria numele. Era agitație mare și pe cumnată-meu n-am reușit să-l văd. Cînd să plec, m-a oprit o duduie în halat alb, care mi-a spus: „Doamna cu batic negru! Gata, a murit!” (În realitate, a supraviețuit — n.a.). Am înlemnit și le-am zis că vreau să-l văd. „Nu se poate acum, că avem alte cazuri grave”. I-am auzit pe cei de la camera de gardă vorbind una și alta. Unul din doctori, mai bine făcut, cu păr cărunt și cu mustăți, zicea că „nu e rău că s-au învățat minte alcoolicii ăștia” și că „cei din conducere au știut să pună capăt furturilor și că bine le-au făcut”. Pe doctorul ăsta eu dacă-l văd, îl recunosc imediat.”

Detaliile anchetei sînt numeroase. Dl. It mai, Dumitru Gheorghe, șeful biroului Poliției de pe platformă este de părere că lucrurile încep să se limpezească pe zi ce trece. Pînă-ar fi să fie așa. Dincolo de cele 12 cruci, rămîn — pentru cită vreme? — învățămintele.

M-am desprins de cei trei supraviețuitori cu un ceas înainte de-a fi externat. Erau veseli și aveau în priviri o curioasă euforie de genul „gata, ne-am cumințit!”. În lift, am aflat de la un tânăr asistent că în secție începuse o agitație neprevăzută pentru că nu se mai puteau face injectiile prescrise bolnavilor. Explicația? Simpu: proaspăt-salvații gălbiseră spiritul!

CRISTIAN PAVEL

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

Contul „Libertatea” — delapidat cu sînge rece

Cuvîntul „delapidare” și acțunea pe care o denumeste fac parte din „greaua moștenire” pe care ne-a lăsat-o odioasa epocă de aur, în primul rînd, pentru că presupune un avut obștesc, fie el și cit de modest, din care să se sustragă, cu grație, ceva din ceea ce, măcar fictiv, aparține tuturor. Și atunci micii delapidatori, cei fraieri doar, erau prinși și trimiși sub obroc, în temnițele comuniste: pungași de duzină, pirliți demni de compătimire, care doseau, cu candoare, citeva zeci ori o sută-două de mii de lei, în buzunarul propriu. A delapida este, în fond, o artă: o nomenclatură comunistă, formată din cel puțin două generații de escroci fără prea mari scrupule, a delapidat în stil mare din buzunarul poporului român, l-a jupuit pe acesta, fără a fi prinsă și trasă la răspundere nici măcar după decembrie 1989. Nu întîmplător, Puterea auto-instaurată după Revoluție, acuzată în repetate rînduri de neaoșe apucături comuniste, a continuat cu succes tradiția delapidării, bine însușită în cinci decenii de guvernare absolută, și după căderea dictaturii.

Alte vremuri, alte H.C.M.-uri I

Colonelul Iordan Rădulescu, președinte al Fundației Revoluției — Decembrie 1989, cu sediul (încă) în Calea Victoriei, nr. 135, a declarat în mod categoric că a făcut — și face încă — parte din comisia celor însărcinați oficial să se ocupe de felul în care s-a cheltuit o parte din fondul LIBERTATEA. Prin imputernicirea nr. 3032, dată la 18 iunie 1991, dlul I. R. este investit cu răspunderea de „a verifica modul în care s-au cheltuit fondurile atribuite de Fundație pentru construirea de monumente în cinstea eroilor martiri, precum și a modului în care rănii și familiile decedaților își primesc drepturile”. Despre cum familiile decedaților nu pot căpăta un ajutor mai acutării, ați putut citi într-unul din numerele trecute ale revistei noastre, cînd s-a văzut că la acești nenorociți nu ajunge nici măcar supa săracilor. Cum a început constituirea fondurilor contului, se știe, (ne-a amintit și dlul Rădulescu): primele sume au fost donate de dna Agatha Cooperman. Ulterior, contul a crescut, din generozitatea oamenilor, după principiul bulgărilor de zăpadă transformat în avalanșă. Însă fondurile au fost deturnate cu un truc simplu: printr-un fel de HCM mai de actualitate. Astfel, o hotărîre a guvernului (nr. 1307 din 15 XII 1990) pune la dispoziția edililor bucureșteni sumele devenite o „jucărie”, ele urmînd a fi virate direct din contul cu pricina. Cei care se vor ocupa cu ardoare de „transarea în hălci” a bănișorilor vor fi dintre salariații Direcției Domeniului Public. Și nu numai dintre ei.

Două la primărie...

Păi să facem o socoteală simplă: din același buzunar larg s-au finanțat gardul din Piața Universității și demolarea fîntîni arteziene, acțiune evaluată inițial la 925 000 lei. Tot de acolo, monumentele din Piața Universității și Piața Romană. Dl. Rădulescu ne-a informat că suma (rotundă) se ridică la aproape 38 736 800 lei, aici intrînd și finanțarea unor alte proiecte neexecutate încă. (Numai cheltuielile de proiectare s-ar ridica la citeva milioane!). Cea mai rentabilă „afacere” a făcut-o Întreprinderea „Marmura”. Însă nici alții nu s-au lăsat mai prejos. Numai spațiile verzi „amenajate”, chipurile, în Piața Romană și în Piața Revoluției au costat cam

208 679 lei. Mai mult, prețul la cele 160 de bucăți de jardinieră, executate pentru a fi înaltate pe suporturi metalici în Piața Universității, a crescut destul de brusc cu o valoare impresionantă. A existat și o notă, cu numărul 5411, emisă la data de 22 februarie 1991, către Antrepriza Construcții Montaj nr. 5, șantierul nr. 4, în care se sesizează însușirea nefondată a două milioane de lei și jumătate, ca „diferență de valori materiale”. Printre cei sesizați de unele neregularități, a fost inginerul Zău Ovidiu, precum și domnul Mihalache, fost șef de birou. Acesta din urmă, om cu simțul clar al direcției din care bate vîntul, a ieșit la pensie în timp-util. Despre citeva din cele menționate mai sus a aflat și dlul Doroftei, șeful biroului de investiții al Direcției. Nu întîmplător, în fruntea tuturor (sau aproape tuturor) acestor proiecte a fost pus ca șef-arhitect, dlul Dan Oproiu, al cărui nume nu ne îndoiim că vi se pare cunoscut, mai ales dacă îi alăturăm și prenumele Nicolae Viorel.

Matrapazlicuri de orice teapă

Împreună cu inginerul Mihăescu, colonelul Iordan Rădulescu, președintele Fundației eroilor, și-a luat imputernicirea în serios. S-au înființat amîndoi la Primărie și la Direcția Domeniului Public unde au trecut la control. Verdictele la care au ajuns ne pot uimi și pe noi la fel de bine ca și pe ei. Care sînt ele? Mai întîi că „s-au introdus la plată materiale care nu au fost efectiv băgate, materiale de calitate inferioară, plătite la o categorie superioară, s-au plătit în plus plăci abrazive, iar cheltuielile de proiectare sînt umflate (s.r.)”. În urma controlului, colonelul I. Rădulescu a propus, pe puncte, după importanța lor, următoarele inițiative, imperios necesare:

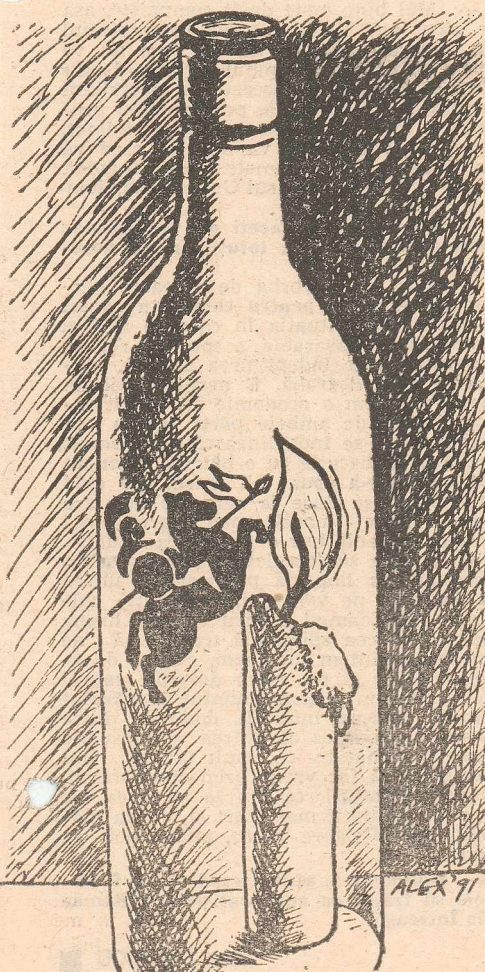
1. Sistarea oricăror livrări de fonduri către Primăria Capitalei pentru monumente.
2. Expertizarea lucrărilor făcute.

3. Guvernul României, cit și Banca să oprească operațiunile de fond asupra acestor lucrări.
4. Sesizarea organelor de cercetare penală.

După toate acestea, dlul Rădulescu ne-a mai informat că, „pe lingă valorile facturate de întreprinderea „Marmura” în mod normal, prețurile sînt mai mici pe metru-pătrat de dală de granit negru. Pe lingă ele, se mai adaugă 991 200 de lei uzură discuri abrazive pentru aproape fiecare din monumentele ridicate”. Atît dalele de placare, canelat lustruit, cit și dalele de placare din granit de Rușchița (din Piața Revoluției) sînt, de fapt, vechile dale de metrou. Nici discuri abrazive nu se puteau folosi în cantități prea mari (în nici un caz comparabile cu cele prezentate), deoarece o parte din dale fuseseră prelucrate prealabil. Calitatea materialelor puse în operă a fost sub necesităti. (Nu mai vorbim de calitatea oamenilor...).

Concluziile care se pot trage se concretizează cit se poate de simplu: nu meritau risipiți atîția bani, pentru ca să fim „aburiți” cu cele citeva simulacre de monumente nerepresentative, aflate la egală distanță (adică foarte departe) atît de condiția operei de artă, cit și de o semnificație cu ade-vărat impresionantă. Ar fi fost mult mai bine, mai normal și mai cumințe caparele risipite să fie date familiilor suferinde, indoliute încă, ale căror dispăruti n-au să se mai întoarcă nicîind.

MIHAIL GALĂȚANU

ALEX 91

Șansa unirii nu va fi ratată

Interviu cu VASILE VATAMANU, directorul Agenției Moldova Pres

— Sinteți o agenție bine informată?
— Da, sigur! Dispunem de informații provenite de la agențiile Romspre, Interfax, agenția rusească RIA, TASS, cit și de la agențiile din republicile baltice, caucaziene, Georgia și Armenia (mai puțin Azerbaidjanul) și, desigur, de informațiile parvenite de la Parlament, președintele Republicii, Ministerul de Interne, Ministerul Afacerilor Externe și Ministerul Securității Naționale, nou creat.

— Și totuși, în multe mele drumuri prin Basarabia am constatat că lumea nu prea știe ce se întâmplă cu adevărat în România.

— Sunt de acord cu dumneavoastră că basarabienii sunt mai puțin informați despre evenimentele din România. Lucrul acesta se întâmplă din următoarele motive: 1. Deși Moldova-Pres primește înțreg fluxul de informații interne și externe de la Romspre, menționez cu regret că nici 30% din acest flux nu e folosit de către ziarele noastre republicane de la Chișinău; nici măcar Radio-televiziunea națională nu preia știrile parvenite din România, cit s-ar cuveni. 2. Campania de abonamente decurge foarte încet în republica noastră. Cred că o mare parte dintre locuitorii republicii, după evenimentele spontane care au avut loc în Basarabia, se interesează mai puțin de lupta politică dintre partide — atât din Moldova, cit și din România. La noi sînt 25 de partide, la dvs. sînt mult mai multe. La întîlnirile cu alegătorii — sînt și deputat în Parlament — mi s-a mărturisit acest fapt regretabil.

— Și în România se știe foarte puțin din ceea ce se întâmplă, acum, în Basarabia.

— Sîntem o agenție foarte tină. Activăm abia de un an și cinci luni. Am reușit să rezolvăm multe chestiuni organizatorice, să încheiem acorduri de colaborare cu mai multe agenții, dar spre deosebire de România, ziariștii de la noi sînt pregătiți la universitate sub nivelul necesar. Din această cauză, principala problemă a agenției noastre e a cadrelor. Dacă avem publicații care fac față lucrurilor, trebuie să spun cu regret că nu avem ziariști profesioniști pentru informații.

— Frontul Popular din Moldova a trecut în opoziție și va boicota alegerile. Ce se întâmplă, de fapt, în Republica Moldova?

— Am citit în România liberă cîteva articole în care e atacat, direct, președintele Mircea Snegur.

— A fost atacat nu numai în România liberă ci și în Cotidianul, de către Nicolae Lupan. Prozatorul Eugen Barbu publică un pamflet împotriva președintelui Snegur, în România Mare. Ziare de diferite orientări și direcții spun același lucru.

— Asta e culmea!
— De ce?

— Din motivul că, la ora actuală, în Basarabia — și aceasta e părerea mea pur personală — nu e altă candidatură mai potrivită la postul de președinte al republicii decît cea a domnului Mircea Snegur. Argumentez: tot ce s-a făcut pînă acum în Basarabia ține de activitatea președintelui republicii. Domnul Mircea Ion Snegur a fost cel care a obținut la Sesiunea a XIII-a, alături de toți oamenii de bună credință, ca limba română să fie decretată limba de stat, cu veșmintul ei firesc — grația latină. Am obținut revenirea la simbolurile noastre firești, românești, am obținut suveranitatea, apoi independența și acum, ar fi un păcat să-l învinuim pe domnul Mircea Snegur de faptul că dinlăun n-ar fi pentru unirea cu țara noastră, România. Din declarațiile făcute pînă acum de domnul Mircea Snegur rezultă că și dumnealui e pentru această unire care, mai devreme sau mai tîrziu, va avea loc. Adevărul istoric va triumfa, dar datorită situației social-politice din republică, faptului că locuitorii nu sînt bine pregătiți, nici din punct de vedere științifico-istoric, nici psihologic, cred că nu trebuie să grăbim lucrurile. Pot fi învinuit de o extremă sau alta, sau chiar atacat, avînd o astfel de poziție, dar asta-i realitatea și noi trebuie să acționăm în conformitate cu realitatea. Am fost la diverse întîlniri cu alegătorii și am constatat că profesorii, medicii, intelectuali au aceeași poziție despre unirea cu România. Deci, domnul președinte Mircea Snegur, orientîndu-se după situația creată la noi, a ajuns la concluzia că nu trebuie să grăbim evenimentele.

— Nu credeți că temporizarea aceasta ar putea crea o situație ireversibilă? Sînt trenuri care trec prin istorie o dată la 70, sau 100 de ani și odată pierdute, trebuie așteptat veacul următor.

— Dacă la 1812, noi, basarabienii, aveam trenul în față, pe peron, în gară, dar n-am putut urca în el pentru că atunci era Rusia țaristă care ne-a ocupat, cred că de data aceasta șansa nu va fi ratată. Am ferma convingere că această colaborare dintre Basarabia și România, absolut în toate domeniile și ramurile, ne va duce spre unirea inevitabilă, dar am

fost prea îndepărtată, prea ruptă de la sînul patriei românești și din acest motiv e nevoie de o perioadă de tranziție — fie cît de scurtă. E nevoie de o apropiere nu numai economică, nu numai culturală, ci și sufletească pentru că prea multă ură ne-au implantat în inimile și sufletele noastre, ale celor de peste Prut. Cine ne-a îndepărtat, știți! Așa-numiții noștri „frați mai mari"! Dacă abandonăm această perioadă de tranziție, cred că putem comite o greșală gravă.

— Nu există riscul ca violența imperială îndelung exersată pe spinarea noastră și a altora să folosească acest moment de tranziție pentru a face unirea imposibilă? Există nu numai un imperialism politic, ci și unul economic, religios, cultural etc.

— Au și fost făcute, deja, încercări. Chiar azi am participat la ședința de lucru a Romspre-ului. Am auzit maxima zilei: „Iubește-ți vecinul, dar nu desființa gardul"! Cred că această maximă ar fi bine s-o cunoască și „frații mai mari" care, deja, au încercat să ne prindă în mreaja imperială, să împiedice procesul de unire a Basarabiei cu România. Această încercare a fost făcută la Alma-Ata, unde a fost pus în discuție acordul economic al celor 12 republici. Grație

separatiștilor și dacă cineva găsește răspuns la întrebarea: cum de s-a întîmplat aceasta? — sînt gata să refuz și eu participarea la alegerile prezidențiale. De altfel, aș vrea să spun cititorilor din România că acest pas făcut de executivul Frontului de a boicota alegerile nu-i acceptat de majoritatea locuitorilor, a populației.

— Cînd s-au format cele două republici separatiste, găgăuză și transnistreană, Mircea Druc — pe atunci prim-ministru — a fost între voluntarii care s-au ridicat să apere Moldova de acțiunile ne-săbuite ale separatiștilor. Și, totuși, și Mircea Druc a trecut deschis în opoziție, acordînd un surprinzător interviu televiziv, în acest sens.

— Înțeleg atît aspirațiile executivului Frontului, cit și ale domnului Mircea Druc, care susține opoziția Frontului. Conform unui sondaj sociologic efectuat nu demult, doar aproximativ 20 la sută dintre locuitorii susțin poziția executivului Frontului de a boicota alegerile.

— După probele de curaj și luciditate istorică pe care le-a dat Frontul Popular în obținerea tricolorului, a statalității limbii române, a suveranității și independenței Republicii Moldova, să nu aibă discernămint tocmai acum, într-o pro-

domnului Snegur făcută în 19 februarie a.c. despre demisionarea lui — nu cred că putem vorbi de setea de putere, în cazul domnului Snegur, pentru că dacă dumnealui ar fi setos de această putere unilaterală, dînsul nu și-ar fi cerut demisionarea. Ba mai mult, problemele cardinale ale republicii sînt soluționate de domnul Mircea Snegur de comun acord cu Parlamentul și Guvernul republicii. O asemănare între cei doi? La prima vedere s-ar părea că e o asemănare a acțiunilor politice ale domnului Iliescu și Snegur, dar nu e tocmai așa, pentru că în majoritatea cazurilor, noi sîntem în situații diferite. Noi avem de luptat cu centrul de la Moscova, avem și alte probleme interne care nu sînt asemănătoare cu cele din România. Nu i-aș putea judeca nici pe unul, nici pe altul.

— Dar dacă ceea ce se întîmplă atît la noi, cit și la dumneavoastră este efectul aceluiași scenariu regizat de o mină de deasupra noastră?

— Nu sînt de părere că scenariul e același intrucat are diverși regizori. Istoria ne va arăta adevărul. Și ne va judeca!

— Noua lege referitoare la alegerile prezidențiale din Republica Moldova prevede — alături de alte limitări — că nu pot candida decît cetățeni care au locuit în ultimii 10 ani pe teritoriul republicii. De ce mi se interzice, astfel, ca român care trăiesc în România, vorbesc aceeași limbă română, scriu în aceeași grafie, am același drapel tricolor și cînt același imn național ca românii de dincolo de Prut, să candideze la funcția de președinte al Republicii Moldova? Dacă exista o astfel de limitare pe timpul lui Cuza, nu se mai făcea în veci Unirea!

— Cit privește barierele puse în fața doritorilor români din afara republicii de a candida la funcția de președinte al Republicii Moldova, personal sînt de părere că aceste bariere nu trebuiau puse. Asta ar fi dat posibilitatea multor români devotați, înzestrați cu calități necesare unui conducător, să candideze, ar fi dat posibilitatea ca lupta pentru postul de președinte să fie chiar dreaptă.

— Nu numai românilor din România dar și românilor din diasporă! De ce să interzici lui Gheorghe Zamfir — de exemplu — să candideze la postul de președinte al Republicii Moldova? Sau lui Nicolae Lupan?

— Sînt pentru ca în fruntea republicii să se plaseze un om care ne-ar putea scoate din impas, dar art. 1 al Legii cu privire la alegerile electorale nu le permite celor care nu au locuit în ultimii 10 ani în Moldova să candideze. Oricum ar fi, cea mai potrivită candidatură rămîne, totuși, cea a lui Mircea Snegur care cunoaște situația economică și social-politică de la noi. Consider că poate să găsească căile de ieșire din criză doar acela care cunoaște profund toate nevoile și necazurile noastre.

— Am aflat că va candida, în schimb, la postul de președinte al republicii tovarășul Grigore Eremei, fostul prim secretar al partidului comunist din Moldova. Ce șanse credeți că mai are comunismul în Republica Moldova?

— „Mai bine mort decît comunist", așa se zice, nu? În Basarabia, comunismul nu mai are izbîndă. La fel cum nu va avea izbîndă nici domnul Grigore Isidor Eremei, fostul prim-secretar al partidului comunist din Moldova, pe care l-au propus cei din satul Tîrnova, raionul Edineț. Cînd acest interviu va apărea, cred că va fi cunoscut și numele altui candidat, prim-viceprim-ministrul Guvernului, domnul Sangheli.

— V-aș ruga să faceți o previziune: cînd se va întîmpla, totuși, unirea noastră?

— Dacă ar fi vorba de doleanțe personale, eu aș fi pentru chiar din acest moment. Dar situația în care se află și România, și Basarabia, o spun cu regret, nu ne permite îndeplinirea acestei doleanțe prea degrabă. E nevoie, întîl de toate, să avem o economie cît de cît satisfăcătoare de ambele părți pentru ca acest vis să se îndeplinească. Nu demult am avut o discuție cu o bătrînă dintr-un sat care mi-a spus: „E mare jale cînd unul sărac se duce la cel care nu are nimic". Spre marea mea regret, noi ne-am pomenit într-o asemenea situație. Dar aș vrea să completez: pentru mine personal nu importă prezicerile unora că dacă nu ne vom uni, vom muri, chi-purile, de foame! Pentru că nu hrana fizică, ci cea spirituală trebuie să ne unească! Sîntem un neam, sîntem de același singe și nu avem dreptul moral să nu pledăm pentru triumful adevărului istoric. Într-un interviu, domnul Iurie Roșca a presupus că unirea va avea loc peste o jumătate, cel mult un an. Îmi este greu să fac vreun pronostic concret. Dar sper, totuși, că unirea va avea loc într-un timp cît mai scurt și, vorba marei poet Grigore Vieru, atunci pot să mor liniștit.

— Dimpotrivă, atunci cred că va fi nevoie să trăim cu adevărat pentru România întreagă.

ION ZUBAȘCU

București, 29 octombrie, 1991.

Fotografie de MIHAI POTIRNICHE

domnului Snegur, care a presimțit această violență, la Sesiunea extraordinară a Parlamentului Republicii, din 18 octombrie, am decis să trimitem la Moscova nu reprezentanți, ci doar observatori: da, informația despre ce are loc acolo ne interesează. Numai informația! Sînt sigur că aceasta nu e ultima încercare a Moscovei să împiedice ambele state suverane, România și Basarabia, să se unească. Vom avea de înfruntat multe greutăți, barierele sînt mari, anevoioase chiar, dar sper că le vom trece!

— De ce a trecut Frontul Popular din Moldova în opoziție? Nu Frontul Popular a organizat marile Adunări naționale din Chișinău, mobilizînd oamenii și trezindu-le conștiința pentru toate victoriile istorice ale Basarabiei, de la dobîndirea literei latine la independență?

— N-aș vrea să apar în fața cititorilor dvs. în calitate de judecător, în calitate de dușman al Frontului, ci doar ca un om care trăiește și el clipe de neliniște și care nu rămîne indiferent la ceea ce se întîmplă în ultimul timp în executivul F.P.M. De ce a trecut în opoziție? În primul rînd, cred că nu Frontul a trecut în opoziție, ci doar liderii Frontului, să zicem, chiar întreg executivul lui. Argumentez: actualul președinte al republicii, domnul Mircea Snegur, a fost propus candidat pentru alegerile prezidențiale de către Frontul Popular din raionul Soroca și din alte raioane, Florești etc. De aici rezultă că e o scîndare între executivul Frontului și masele sale largi. Straniu lucru: de data aceasta, poziția executivului Frontului Popular a coincis cu poziția separatiștilor din Transnistria și din raioanele din sud unde locuiesc găgăuzii. Cum zice Grigore Vieru: „Lucruri stranii se întîmplă pe glob"! Probabil, într-o anumită etapă istorică extremele se întîlnesc. Dacă urmărim istoria românilor, observăm că lucrurile se repetă. În 1937, s-a mai întîmplat ceva similar în România. Cu regret trebuie să spun că poziția executivului Frontului a coincis cu poziția

blemă aparent minoră în raport cu marile sale victorii de pînă acum?

— Și eu, în calitate de deputat în Parlamentul Republicii am părăsit sala cînd trebuia să fie demis din postul de prim-ministru domnul Mircea Druc. Fac parte din clubul deputaților democrați și am fost alături de Mircea Druc, care este o valoare. Am susținut, alături de toți oamenii de bună credință, procesul de renaștere a conștiinței naționale. Am votat pentru revenirea la simbolurile noastre naționale, românești, am votat, pentru suveranitate, independență și în continuarea voi fi alături de Front dacă va avea idei progresiste. Am ferma convingere că întreg poporul va susține executivul Frontului, pe liderii Frontului dacă dînsii vor avea numai idei progresiste, dar cînd e vorba de interese de grup și nu de interese naționale, cred că oamenii vor acționa conform rațiunii și poziției lor civice. Nu numai eu, dar o mare parte din oamenii cu care am discutat, am ajuns la concluzia că boicotarea alegerilor e un interes de grup. Dacă Frontul sau executivul Frontului ar avea propuneri concrete, lucide, pentru a ieși din criza social-politică și economică, dacă executivul Frontului ar găsi sau ar propune cea mai dreaptă cale spre rezolvarea acestor chestiuni, sînt sigur că va fi susținut de întreg poporul. Am auzit de la parlamentarii noștri care fac parte din fracția Frontului Popular că dacă vom alege președintele, ne putem pomeni în situația Georgiei, adică Basarabia să aibă un Gamsahurdia al ei. Judecînd după calitățile și convingerile domnului Mircea Snegur, vă pot declara cu fermietate că un astfel de pericol pe noi nu ne paște!

— Am auzit exprimate păreri conform cărora domnul Mircea Snegur a început deja să semene cu domnul Ion Iliescu, inclusiv în sensul de-a se menține cu orice preț la putere.

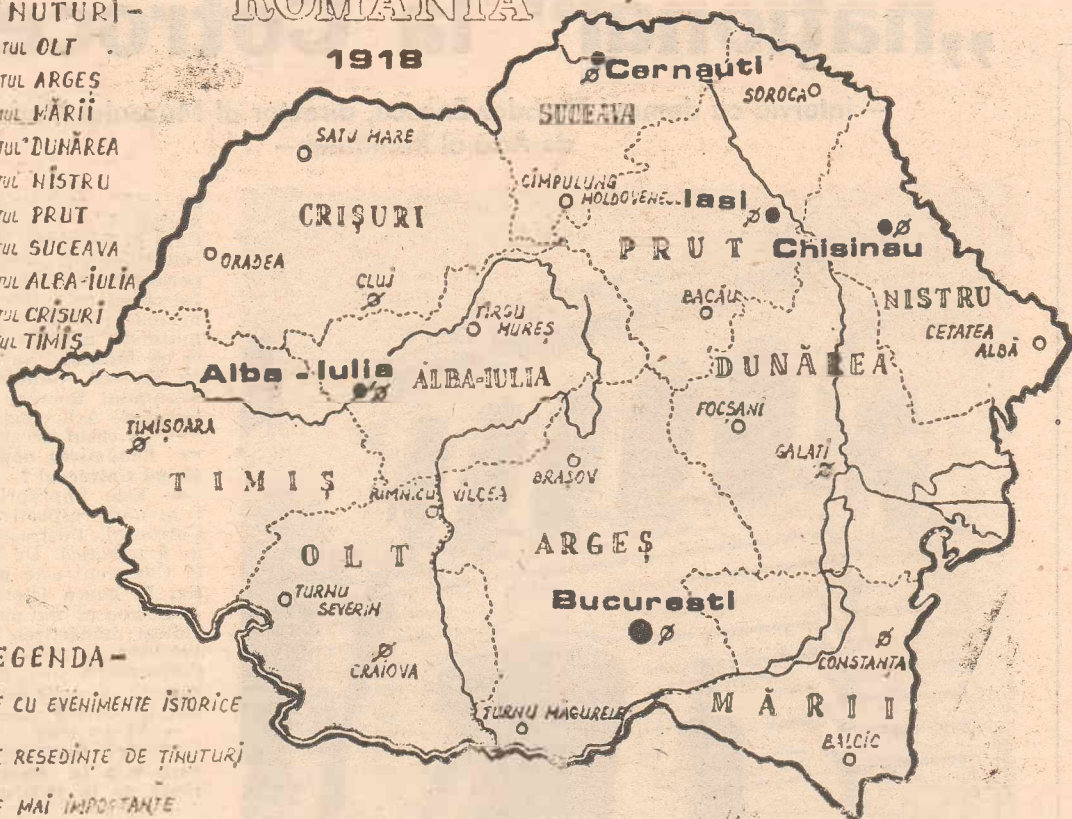
— Participînd la unele ședințe ale Consiliului prezidențial, la unele ședințe ale prezidiului Parlamentului și ale Guvernului, luînd în considerare declarația

-ȚINUTURI-

1. ȚINUTUL OLT
2. ȚINUTUL ARGES
3. ȚINUTUL MĂRII
4. ȚINUTUL DUNĂREA
5. ȚINUTUL NISTRU
6. ȚINUTUL PRUT
7. ȚINUTUL SUCEAVA
8. ȚINUTUL ALBA-IULIA
9. ȚINUTUL CRIȘURI
10. ȚINUTUL TIMIȘ

ROMANIA

1918

-LEGENDA-

- ORAȘE CU EVENIMENTE ISTORICE
- ORAȘE REȘEDINTE DE ȚINUTURI
- ORAȘE MAI IMPORTANTE

Stimată Revista Flacăra
In apropierea Zilei Naționale a României (1 Decembrie), vă rog STARUITOR să faceți PUBLIC ARTICOLUL de mai jos (inclusiv HARTA ROMÂNIEI MARI care se anexează).

Ing. BUZULOIU ARISTIDE
Str. Fr. Chopin nr. 6, București, România
Of. Postal 30, telefon: 33 34 36

Aceasta-i România

În acuta criză politică și multiplele sale consecințe pe care le trăiește astăzi poporul român și ținând seama de apropierea ZILEI NAȚIONALE A ROMÂNIEI (1 Decembrie), socotim că este necesar ca românii de pretutindeni și nu numai ei, să-și reamintească faptul că în prezent ROMANIA continuă să fie CIUNTITĂ; adevărata ROMÂNIE este cea pe care moșii și strămoșii noștri au realizat-o la 1 DECEMBRIE 1918 și a nume: ROMÂNIA MARE — STATUL NAȚIONAL UNITAR ROMÂN.

Așa cum se prezintă în harta alăturată, ROMÂNIA a fost alcătuită din 10 ținuturi și 71 județe, iar granița de la răsărit era delimitată de NISTRU; în prezent constatăm și continuăm să acceptăm (majoritatea cu durere în suflet) ca teritoriile românești dintre NISTRU și PRUT să rămână OCUPATE de imperialismul sovietic (în curs de destrămare).

În fața acestei triste realități, în preajma ZILEI NAȚIONALE credem că s-a apropiat momentul ca odată cu anularea rusinosului pact

Molotov-Ribbentrop (august 1939), BASARABIA, BUCOVINA DE NORD, ținuturile HERTEL, să REVINA la PATRIA MUMĂ.

UNIREA CU ȚARA, așa cum a dorit-o poporul român dintre NISTRU și PRUT (Chișinău, 27 martie 1918 și Cernăuți, 28 noiembrie 1918) cu 73 ani în urmă, ESTE CALEA CEA ADEVĂRATĂ care va face ca FRĂȚII ROMÂNII DE DINCOLO ȘI DINCOACE DE PRUT, să rămână împreună pentru TOTDEAUNA.

Să ne manifestăm ACUM cu toată forța, demnitatea și hotărârea, și să reamintim copiilor, nepoților noștri și NOUA ÎNȘINE ca și celor care doresc să ne cunoască sau să ne viziteze țara că:

ROMÂNIA este UNA, locuită de POPORUL ROMÂN care folosește LIMBA ROMÂNĂ și că celelalte etnii ce locuiesc alături de noi sînt CETĂȚENI ROMÂNI de altă naționalitate cărora le respectăm și asigurăm drepturile prevăzute de statutul minorităților.

VĂ REAMINTIM tuturor că ACEASTA-I

ROMÂNIA, așa cum a fost și trebuie să fie; în susținerea acestui adevăr să apelăm mai des la istoria ce privește ținuturile VREMELNIC OCUPATE dintre NISTRU și PRUT; ne adresăm deci dvs. FRĂȚII ROMÂNI cu acele memorabile cuvinte cuprinse în Expunerea de motive ținută la 20 decembrie 1919 cu prilejul RATIFICĂRII actelor de UNIRE (votate în 1918 de SFATUL ȚĂRII din Chișinău și de Congresele Naționale din Alba Iulia și Cernăuți), cităm: „UNIREA TUTUROR ROMÂNILOR ÎNTR-UN STAT NAȚIONAL UNITAR ESTE UN POSTULAT AL DREPTĂȚII ISTORICE ȘI AL CIVILIZAȚIEI UMANE”.

Păcat însă că actuala putere din România și mulți dintre noi nu pu-

tem fi la înălțimea celor ce au făcut UNIREA cea MARE, despre care se scria (în aceeași Expu-

nere de motive din care cităm):

„În acea clipă supremă neamul nostru din Basarabia avu fericirea să găsească alături de sine, stînd de pază pe ȚARA-MUMĂ care, cu toată primejdia în care ea însăși se afla, a putut să ofere nu numai o mîngiere platonice ci și batalioane glorioase ale unei armate reunite.

De aceea, FRĂȚII ROMÂNI acum cu mijloace pașnice, argumente istorice și mijloace diplomatice, să ne unim forțele și să deschidem larg brațele noastre spre frații noștri români de dincolo de Prut și să le PREGĂTIM așa cum se cuvine REVENIREA LA PATRIA MUMĂ.

Așa să ne ajute Dumnezeu! (Ing. Aristide Buzuloiu).

P.S. AR FI O SURPRIZĂ neplăcută pentru PRESA ROMÂNEASCĂ dacă ACEST articol și harta (fie chiar redusă la o scară minimă), AR APĂREA înainte sau NUMAI ÎN PRESA STRĂINĂ. VĂ MULȚUMIM.

Clarificări la o biografie

Szabo Kalman

„În nr. 42 din 16-22 oct. 1991, al revistei „Flacăra”, domnul Pașcu Balaci, vorbind despre felul „Cum s-a autodizolvat așa-zisul guvern în exil al Transilvaniei”, citează, fără prea multe detalii, biografiile celor trei membri alcătuitori. Intrucît A.F.D.P.R., filiala Arad, este în măsură să aducă unele precizări cu privire la calitatea unuia dintre ei, pentru o mai exactă înțelegere a celor întimplate, vă rugăm să publicați cele ce urmează:

„Am căutat fișa de înscrisoare în A.F.D.P.R., filiala Arad, a numitului Szabó Kálmán și am constatat că ea nu se află la dosar. A fost susținsă? E foarte posibil. Din „Procesul-verbal de constituire” a asociației, purtînd data de 21.01.1990, rezultă că numitul, aflat printre inițiatori, a fost ales membru în „Comitetul provizoriu” de conducere a filialei. În cadrul primei ședințe a „Comitetului provizoriu” a fost numit secretar. Are în jur de 45-50 de ani, e căsătorit, are un copil și e de meserie strungar. După cîteva luni de activitate, doi membri ai „Comiteu-

lui provizoriu” rețin în sarcina viitorului „prim-ministru” o seamă de abateri grave: abuz de putere, delapidare, manifestări șovine și, nu în ultimul rînd, faptul că nu are la dosar nici un act doveditor care să-i ateste calitatea de fost deținut politic. Nimeni nu știe nici cînd, nici dacă și nici pentru ce a fost, dacă a fost, condamnat. Se presupune că a fost condamnat de drept comun. Este somat să-și completeze dosarul și să-și clarifice situația financiară. În loc să o facă, la 31 iulie 1990, împreună cu soția și băiatul, fuge în Ungaria, de

CURIER JURIDIC

Organizarea și desfășurarea adunărilor publice (II)

Sînt interzise adunările publice prin care se urmărește:

- a) propagarea ideilor totalitare de natură fascistă, comunistă, rasistă, șovină sau ale oricăror organizații terorist-diversioniste;
- b) organizarea unei lovituri de stat sau altei acțiuni contrare siguranței naționale;
- c) încălcarea ordinii, siguranței sau moralității publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor ori punerea în pericol a sănătății acestora.

Primăriile pot, cu consultarea organului local al poliției, să interzică organizarea adunării publice, dacă dețin date din care rezultă că desfășurarea acesteia ar duce la încălcarea celor de mai sus sau dacă, în perioada, la locul și pe traseele unde aceasta ar urma să aibă loc, se execută lucrări edilitar-gospodărești de amploare.

Decizia motivată prin care se interzice desfășurarea adunării publice se comunică în scris organizatorului, în termen de 48 de ore de la primirea declarației scrise.

Organizatorii adunărilor publice sînt obligați:

- a) să înregistreze declarațiile de desfășurare a adunărilor publice la organele de poliție din localitatea unde urmează a avea loc acestea cu cel puțin 48 de ore înainte;
- b) să stabilească persoanele responsabile pentru conducerea adunărilor publice;
- c) să asigure un dispozitiv propriu de ordine, format din personal purtînd însemne distinctive, stabilite împreună cu organele de poliție;
- d) să delimiteze spațiul de desfășurare a adunărilor publice, prin semne distinctive și vizibile, iar cînd acestea se desfășoară în deplasare, să ia măsuri pentru limitarea spațiului de circulație ocupat;
- e) să achite anticipat, pe bază de deviz, contravaloarea serviciilor și amenajărilor solicitate primăriei, pentru desfășurarea normală a adunărilor publice;
- f) să stabilească traseele de afluire și defluire a participanților și să ia măsuri ca ocuparea spațiilor destinate desfășurării adunării publice să se facă cu puțin timp înainte de ora începerii activităților, iar părăsirea lor să aibă loc imediat după ora limită stabilită;
- g) să interzică participarea la adunările publice a persoanelor care au asupra lor, la vedere sau ascunse, băuturi alcoolice, arme de orice fel, materiale explozive sau incendiarie, substanțe iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant ori alte obiecte ce pot fi folosite pentru acțiuni violente sau de tulburare a desfășurării normale a acestora;
- h) să ia măsuri pentru îndepărtarea participanților care, prin modul de manifestare, tulbură ordinea și liniștea publică, iar cînd aceștia nu se supun, să-i semnalizeze organelor de poliție;
- i) să întrerupă imediat adunarea publică atunci cînd constată că au intervenit fapte de natură celor precizate în numărul anterior al rubricii noastre.

CORNELIU OLTEANU

unde nu se mai întoarce. Prin „Referatul nr. 69/16.08.1990”, cazul este pus în discuția „Comitetului provizoriu”. Se hotărăște înlocuirea lui din funcția de secretar, din aceea de membru în „Comisia de aplicare a Decretului 118/1990” și excluderea din A.F.D.P.R. Excluderea a fost confirmată de „Adunarea generală” în ședința din 1 sept. 1990. Așadar, Szabó Kálmán nu este membru al A.F.D.P.R. care, în onestitatea ei, i-a zădărnicit din start uneltirile șovine-paranoice”.

A.F.D.P.R. — Filiala Arad
Presedinte
ing. Goldea Ioan

Apel
către veterani

Mult stimată dle redactor,
Vin cu o rugăminte

fierbinte pentru a mă ajuta să primesc o dovadă despre situația soțului meu, dispărut în 1944 în Crimeea. Eu am făcut în acest sens o cerere Unității Militare 02405 Pitești, la 3 august 1991, dar n-am primit nici un răspuns.

Soțul meu, Nicolae Rădulescu, sergent T.R., Batalionul 4 Vînători de munte, născut în comuna Brazi, jud. Prahova la 16 februarie 1913 din părinții Stelian și Maria, a plecat la război de la început și a dispărut la 12 mai 1944.

Sînt o femeie bătrînă, de peste 86 de ani și vă rog să mă ajutați să clarific situația soțului meu necesară pentru stabilirea pensiei de văduvă de război. Vă cer mii de scuze și vă rog să nu vă supărați pe mine. Cu mulțumiri,
Natalia Rădulescu,
București.

POȘTA REDACȚIEI

IULIAN MILEA — Fălticeni, str. 1 Mai, nr. 33, jud. Suceava: Aproape un întreg popor a fost victimă unor abuzuri, de-a lungul anilor. Nu faceți nici dumneavoastră excepție. În scrisoarea pe care ne-ați trimis-o apare foarte des numele tov. Troicu, „spaima ARCIF-ului”, persoana care a contribuit din plin la deteriorarea sănătății dvs. Din păcate, în situația pe care ne-o prezentați, acum nu se mai poate face nimic. Poate doar să devenim mesagerii dvs. și să-i transmitem aceluia om de omenie ce v-a ajutat, urarea pe care i-ați adresat-o: „Cu întreaga familie i-am dorit întotdeauna multă sănătate și bucurie domnului Grindeanu”.

VALENTINA VASILESCU — Ploiești, str. Al. Vlăsiei, nr. 1, bl. 8, sc. B, ap. 26: Din moment ce v-ați adresat nouă este mai greu să primiți răspunsul prin intermediul radioului. Cel care a obținut rezultate în vindecarea cataractei este domnul inginer C. Cojocar. Din păcate, neavînd un sediu, nu se poate ocupa momentan de cei care-i solicită ajutorul. Prin intermediul revistei vă vom comunica data și locul unde dl. Cojocar va reîncepe tratamentul de bioenergoterapie.

EUGENIA PANAIT — Fetești, str. Călărăși, bl. B 80, sc. B, ap. 3, jud. Ialomița: La solicitarea noastră, primim din partea Direcției de muncă și protecție socială a județului Ialomița următorul răspuns care, sperăm, că vă va mulțumi: „Avînd în vedere starea sănătății petentei, va rămîne în atenția noastră, acordîndu-i ajutoare bănești ocazionale în conformitate cu prevederile legale”.

Pagină realizată de ELENA GRECESCU

Tineretea la pătrat

Mai sint de citit mii de cărți

O femeie ca oricare alta

Timp de cincisprezece ani, între 1932 și 1947, o fată — și, de la un moment dat, bineînțeles, o femeie — a ținut un jurnal intim. Un jurnal cu adevărat intim, care, dacă s-ar fi respectat dorința autoarei, n-ar fi fost publicat niciodată.

Autoarea, pe nume Jeni Acterian, a murit în 1958, la numai patruzeci și doi de ani, iar fratele care i-a supraviețuit, eminentul om de cultură Arsavir Acterian, și scriitoarea Doina Uricariu, în calitate de editor, și-au asumat răspunderea de a trece peste voința celei dispărute. A fost un complot benefic. A fost, totodată, unul dintre puținele cazuri în care indiscreția s-a dovedit necesară. Cartea care a rezultat — **Jurnalul unei ființe greu de mulțumit** — întrece toate așteptările. Este de o valoare documentară și literară excepțională.

Jeni Acterian a fost prietenă, încă din adolescență, cu Mircea Eliade, Constantin Noica, Eugen Ionescu, Alice Botez, Emil Botta ș.a. Era, în mod indiscutabil, la fel de inteligentă ca ei, dar prefera să tacă și să-i asculte, iar apoi să-și noteze în jurnal impresiile. Proceda astfel nu pentru că ar fi fost paralizată de admirație — aprecierile sale dovedesc, dimpotrivă, mult spirit critic —, ci pentru că avea sentimentul zădărnicei oricărei întreprinderi intelectuale. Deși și-a petrecut aproape întreaga viață cultivându-se (citea de la șaisprezece ani cărți de Dostoievski, Cehov, Baudelaire, Proust, Rilke, Huxley, mergea la concerte de muzică simfonică, studia filosofia lui Aristotel, Kant, Kirkegaard, învăța limbi străine ș.a.m.d.), înțelegea că nu se poate salva prin cultură, că nimic nu rezolvă nimic, că moartea — la care sint condamnați de la naștere toți oamenii de pe Pământ — face ridicolă orice ambiție. Avea, ca toți intelectuali cu o sensibilitate existențialistă, sentimentul absurdului — descris în jurnal ca o imensă plictiseală: „Nu ești bun decât să stai și să te plictisești, să te replictisești, să te superplictisești, să te paraplictisești și din nou să te plictisești”.

Este, pentru noi, un noroc neașteptat faptul că mari scriitori dinaintea războiului au fost studiați de o femeie cu o gândire atât de pătrunzătoare și că însemnările ei nu s-au pierdut. O mare epocă din istoria literaturii române — despre care credeam că știm tot ce se poate ști — ni se dezvăluie dintr-un unghi cu totul nou.

Și mai impresionantă este însă povestea vieții lui Jeni Acterian, care la un moment dat se îndrăgostește de un bărbat prozai și cinic. Ea nu-și face nici o iluzie în legătură cu acest bărbat, îl vede exact așa cum este, și totuși îl iubește nebuneste și îl imploră să-i arate și el puțină afecțiune. Nu are succes. Închidem cartea cutremurați și păstrăm multă vreme în minte imaginea unei femei superioare care, prin dragoste, devine o femeie ca oricare alta.

ALEX. ȘTEFĂNESCU

Jeni Acterian, **Jurnalul unei ființe greu de mulțumit**, 1932-1947. Text ales și note biografice de Arsavir Acterian. Editie îngrijită, traducere, note bibliografice și postfață de Doina Uricariu. București, Editura Humanitas, colecția „Memorii-Jurnale”, 1991.

LANSARE

Vineri, 15 noiembrie, a.c., va avea loc la magazinul „MUZICA”, cu începere de la ora 15, lansarea ultimului disc al binecunoscutului compozitor și interpret Vali Stierian. Sub titlul „Vino Doamne!”, sint reunite un număr de 8 cintețe care au făcut deliciul manifestanților din Piața Universității și din alte „zone libere de neocomunism” din țară, discul dorindu-se o a doua parte a, de curind lansatului, „JOS COMUNISMUL!”. De la ora 14, în același loc, reprezentanții mass-mediei sint invitați la o conferință de presă. (P.V.).

★

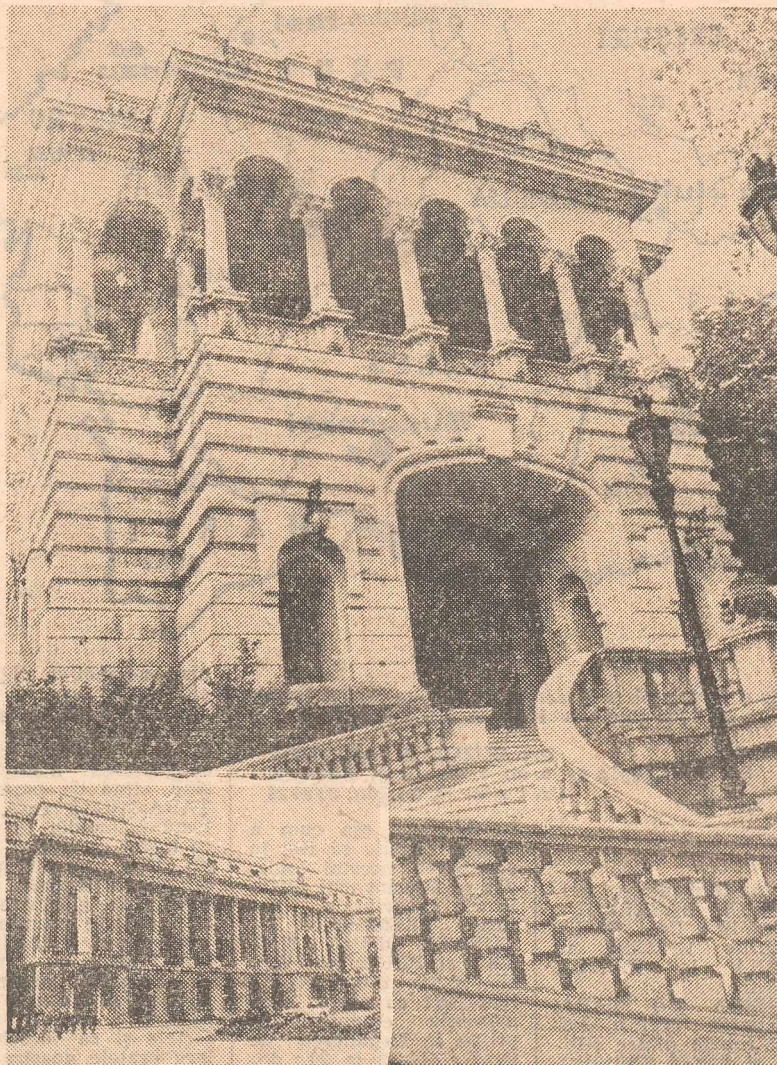
„Îi invidiez pe oamenii care trăiesc în țările din Est. Îi invidiez pentru gustul lor pentru cultură...”, a spus la un moment dat dl. Bernard Pivot. În ultimele luni el a desfășurat o adevărată campanie de presă la televiziune și în ziare pentru a strânge fondurile necesare cumpărării de dicționare pentru elevii români. Simpatia de care se bucură printre spectatorii francezi a dus la o excelentă reușită. Zilele acestea, dl. Bernard Pivot se află în București. Împreună cu reprezentanții asociației Solidarités-Roumanie, va începe distribuția dicționarelor la 432 de licee teoretice. Cu mult interes, mi-a mărturisit unul dintre participanți la această acțiune, este așteptată întâlnirea cu liceenii din Valca Jiului. (Aurelia Boriga).

★

O competiție a „durilor” se anunță noua ediție a Festivalului Național de teatru. Vor fi în concurs Liviu Ciulei, Andrei Șerban, Cătălina Buzoianu, Silviu Purcărete, Vlad Mugur. Sint previzibile surprize importante din partea tinerilor regizori Laurian Oniga, V. I. Frunză, Felix Alexa. În perioada 12-21 noiembrie, la orele 16 și 19, pe scenele bucureștene îi vom vedea pe regii teatrului românesc. În juru se află un alt „dur”, Lucian Giurghescu. (A.B.).

Pentru ce un muzeu „național” la Cotroceni?

— interviu cu domnul Theodor Enescu, director al Muzeului Național de Artă al României —

— Domnule director, de ce Muzeul de Artă al României este clasat ca național? Vă întreb pentru că nu demult s-a înființat la Cotroceni încă un muzeu cu o denumire cel puțin surprinzătoare: Muzeul Național de Artă Cotroceni?

— Prin valoarea și bogăția colecțiilor sale, Muzeul de Artă al României este reprezentativ pentru

patrimoniul artistic național. Muzeul Național de Artă are cea mai bogată colecție de artă românească, în măsură să illustreze istoria artei românești de la originile ei, de la întemeierea primelor state până-n prezent. Istoria artei românești moderne s-ar putea scrie aproape numai pe baza acestei colecții. Și, în același timp, Muzeul are cea mai bogată colecție

de artă europeană — pictură, sculptură și arte decorative — aflată în România. Deci, prin natura colecțiilor sale, care acoperă o mare perioadă de timp, este normal să fie clasat ca muzeu național, ca un muzeu reprezentativ al tezaurului muzeistic al țării. Așa cum e cazul și cu Muzeul Național de Istorie, cu Muzeul Satului sau cu cel al Țăranului Român, cu Muzeul Național de Arheologie din Constanța.

— În cazul acesta, cum considerăm denumirea noului Muzeu Național Cotroceni?

— Este improprie deoarece patrimoniul respectiv, al Palatului Cotroceni, ilustrează doar o anumită tematică. De fapt, muzeul de la Cotroceni este un muzeu tematic. El evocă istoria așezărilor de la Cotroceni din momentul când s-a ridicat mănăstirea lui Șerban Cantacuzino și până în 1948. Palatul Cotroceni a fost, cum se știe, rezidență a principelui Cuza și, apoi, a familiei regale.

— Vi se pare, deci, exagerată titulatura de muzeu național pe care si-o ia noua instituție muzeală de la Palatul Cotroceni?

— Este vorba de un muzeu memorial care reface sau prezintă și evocă interioarele, atmosfera unei epoci reprezentative pentru timpul respectiv. Clasărea Cotroceniului ca Muzeu Național, stabilirea — la înființarea unui nou muzeu — a rangului său și a tematicii sale trebuie să fie aprobată de Comisia Muzeelor, adică de Biroul executiv, biroul director al Comisiei Muzeelor.

— S-a întimplat acest lucru și cu Cotroceniul?

— Statutul acestui muzeu nu a fost dezbătut și stabilit în această Comisie, nu are nici o viză în privința aceasta de la Biroul executiv al Comisiei Muzeelor. Nu s-au discutat problemele organizării și tematicii acestui muzeu în Comisia respectivă.

— În aceste circumstanțe, n-ar fi logic ca Muzeul Cotroceni să funcționeze ca secție a Muzeului Național de Artă al României?

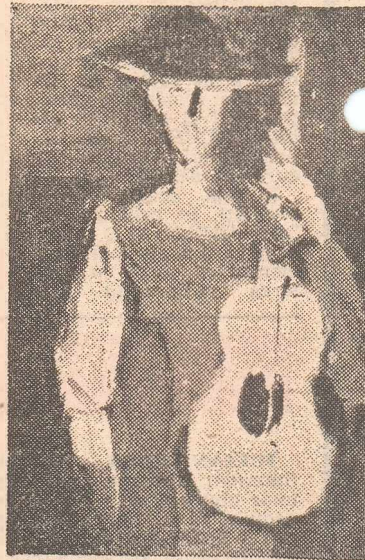
— La început, când s-a pus problema organizării unui muzeu — deoarece fusese refăcut vechiul Palat de la Cotroceni ca monument de arhitectură — în acel moment când nici nu se puneau problema instalării președinției acolo, muzeul nostru a fost solici-

Succesul unui pictor: Vasile Grigore

Succesul unui pictor, mai ales când se instituționalizează pe durata a două-trei decenii, îndreptînd spre artist interesul general ca spre un clasic în viață, e de natură să producă întrebări. Prima dintre ele interesînd, firește, cauza principală a reușitei. Vasile Grigore e un astfel de pictor, iar creația îndreptățește atît pasiunile ce se investesc în ea (laolaltă cu adversitățile) cit și întrebări mai cuprinzătoare privind efectele, în varii planuri, ale radicalei sale victorii. Nu trebuie să cîntărim prea mult superlativele: în cazul lui Vasile Grigore, publicul co-i e devotat le întrebuițează des și, după vernisaje, oarecum programatic. Nu e oportun nici să luăm în tragică părerile celor care nu-i agreează în totul arta. Se confruntă, în pictura românească de azi, două școli. Cîndva, Baba și Ciucurencu au discutat, într-o dimineată, cînd drumul către atelier li s-a interseptat și au realizat cit de puternică devenise presiunea emuliilor, absurdul disputei: „Îți dai seama, ar fi zis Baba, cu umorul său sec și iscoditor, totul a pornit de la faptul că eu folosesc predilect brunurile, iar tu nu. Îți dai seama că e un război între culori?”. Am ținut să citez momentul deoarece, la Vasile Grigore, regimul cromatic, în principal, determină sensul și tensiunea argumentației.

În ce mă privește, ori de cîte ori am fost foarte net cu simpatia la pictura lui, a trebuit să explic și de ce. O voi face încă o dată acum, cînd Vasile Grigore deschide la influentă Galerie DOMINUS o nouă expoziție. Cu cîteva zile înă-

inte de festivitate, i-am telefonat cu o oarece chestiune. A declinat ideea unei întrevederi motivînd că în preajma unei nunți nu se ocupă decît de aceasta. „Nunta” e tocmai expoziția, iar termenul are darul să lumineze însemnătatea pe care artistul o acordă regășirilor cu publicul. De fapt, Vasile Grigore e unul din puținii noștri pictori iertați de neglijențe atît în viața de toate zilele, cit și în profesie. E, pur și simplu, ARTISTUL așa cum ne învață cărțile și povestirile maestrilor că trebuie să fie. E o problemă de etică a timpului ce-i e dăruit și o discut, ca factor principal, intrucît în Vasile Grigore — în el, ca creator, și în arta sa — oamenii teazurizează ceva. Și nu în primul rînd bani. Ei cheltuiesc încredere, criterii de frumos și o anume patimă, fără de care existența nu are rost. Strict estetic vorbind, pictura lui Vasile Grigore e un exemplu de imagine eficientă. Dovadă că e așa impactul pe care-l produce și cînd e expusă separat, și cînd e anturată de alte tipuri de pictură. Are în ea un soi de triumf calin. E cea mai puțin agresivă dintre picturile ce mizează pe șoc optic. Registrul coloristic e variat, mai complex și mai decis decît ne îngăduie memoria să credem. Memoria reține un roșu viril, un galben citron extrem de caracteristic și tuse elocvente de negru. Vasile Grigore e „foarte colorat” și dacă ar utiliza doar albul și negrul. Aceasta e o problemă de talent. Talentul care-l dovedește pe coloristul autentic. Registrul cromatic are atîta specificitate și forță încît e suficient

să avem în fața ochilor, într-o străfulgerare de secundă și într-o serie de zeci de alte tablouri de diverși autori, un tablou de Vasile Grigore ca să fim siguri că, într-adevăr, am reținut autorul. Pare nitel temerar ce afirm acum însă e o probă pe care o încerc adesea. Puțini dintre artiștii noștri importanți au o vitalitate a prezenței comparabilă. Și n-am scris încă nimic despre calitatea pensulației, a meșteșugului de pictor. Trăind mereu între două războaie mondiale și avînd, de aceea, măsura unui timp care selectează un număr redus de nume, putem miza pe acela al lui Vasile Grigore. Între altele și pentru că se reține cu atîta simplitate, innobilînd cele mai obișnuite repere onomastice românești.

TUDOR OCTAVIAN

tat să propună o tematică pentru acest nou muzeu de la Cotroceni, să revadă modul în care erau organizate săliile vechiului Palat Cotroceni pentru a putea funcționa ca secție a muzeului nostru. După aceea, chiar după ce a apărut Decretul de instalare a președinției la Cotroceni — care prevedea explicit, într-un articol, că-n partea veche a Palatului se va organiza un muzeu care va fi subordonat Ministerului Culturii — chiar atunci, muzeul nostru a fost desemnat de către Ministerul Culturii să preia ca secție această parte. Am făcut chiar o propunere pentru organizarea expunerii și pentru modul cum va funcționa acest muzeu.

— Din ce motive s-a hotărât, totuși, ca acest muzeu să fie independent?

— Mi s-a explicat că din motive financiare.

— La ce nivel s-a luat această hotărâre?

— Nu știu cine și la ce nivel a discutat aceste probleme. Mi s-a spus că la nivelul Biroului executiv al Ministerului Culturii. Dar aceste motive financiare sînt cel puțin stranie, pentru că în momentul în care muzeele noastre nu au nici fonduri suficiente, nici muzeografi suficienți (intrucit — așa cum știți — în ultimele două decenii, promoțiile de muzeografi au fost foarte reduse și n-avem oameni de specialitate), în acest moment se înființează un nou muzeu.

— Și cu ce rang?

— Cu rang național. Și i se dau fonduri foarte mari încît personalul Muzeului Cotroceni depășește — ca număr — o secție importantă a Muzeului de Artă. Depășește cu mult! Și nu știu dacă bogăția patrimoniului de la Cotroceni justifică numărul acestui personal!

— Am aflat că Muzeul Cotroceni a început, deja, să-și aibă personal. Au plecat cumva și de la dumneavoastră oameni? Și dacă au plecat, de ce credeți că au făcut-o?

— Inventarul patrimoniului artistic al Muzeului Cotroceni a fost făcut, începînd din 1990, de către specialiști ai Muzeului nostru. După aceea, tot specialiștii noștri au lucrat pentru refacerea tematicii din Palatul Cotroceni și pentru îmbogățirea expunerii cu obiecte de epocă și cu alte obiecte, într-adevăr, de stil, înlocuirea mobilierului moștenit...

— Acest muzeu de la Cotroceni ar fi putut, deci, funcționa sub organizarea Muzeului de Artă al României?

— După ce specialiștii muzeului au fost repartizați acolo să lucreze, detașați pe scurtă vreme pentru a definitiva expunerea, au fost invitați să se transfere definitiv la acel muzeu!

— De către cine au fost invitați?

— De direcția noului muzeu: oferindu-i-se salarii mai bune decît le putea oferi muzeul nostru!

— Salarii mai mari? De unde, de vreme ce lucrările la restaurarea Muzeului Național de Artă a. Romaniei merg într-un ritm atât de încet tocmai în absența... fondurilor?

— În momentul în care cel mai important muzeu de artă al țării, care este cunoscut în întreaga lume și care are relații cu foarte multe muzeu naționale de artă din lume se află aproape în ruină și de doi ani de zile s-a avansat foarte puțin în restaurarea lui, fiind amenințat să fie deteriorat și mai tare, în momentul a-cuasta este un lux să scoți din buget sume importante pentru funcționarea unui muzeu care nu are decît un caracter tematic restrîns.

— Domnule director, n-ați bănuț nici o clipă că „secția” pe care o puneți pe picioare la Cotroceni va deveni „muzeu național”?

— Propunerea inițială pe care ne-a cerut-o fostul ministru al culturii, printr-o adresă specială (după ce a apărut decizia ca Muzeul Cotroceni să funcționeze ca o secție, să fie organizat ca o secție de artă decorativă a muzeului nostru), acea propunere prevedea angajarea minimă de ghizi (care să fie speciați instruiți pentru conducerea grupurilor), de paznici și controiori de poartă.

— Doar atît?

— Problemele de studiere a patrimoniului și conservare — care nu comportau decît un efort minim în plus, trebuiau să fie preluate de către muzeul nostru, de către specialiștii lui. Or ce s-a întîmplat acum? Specialiștii muzeului nostru au fost angajați de Cotroceni, iar secția noastră de specialitate a fost în felul acesta slăbită.

— Amenințată să nu facă față sarcinilor ce-i revin față de patrimoniul său?

— Da! Pentru că nu sînt alți specialiști. Li s-au oferit salarii și bune decît cele de aici, prin forța lucrurilor, mai comode. Patrimoniul muzeului nostru (în domeniul respectiv, al artei decorative) este de cel puțin zece ori mai valoros decît cel de la Cotroceni și ridică probleme mai complexe muzeografilor pentru studierea și punerea lui în valoare.

— Curios!

— Este pur și simplu o absurditate.

— Credeți că președinția este implicată în aceste decizii?

— Nu cred... Nu știu... și nu văd de ce ar fi implicată... Faptul că acest muzeu se află lângă președinție nu înseamnă că este un muzeu prezidențial.

— Factorul politic a dorit întotdeauna să epatzeze înconjurîndu-se de artă. Chiar recenta expoziție a operelor recuperate din reședințele nomenclaturistilor e o dovadă convingătoare.

— Aceste obiecte de artă de la

Cotroceni nu figurează în rezidența președintelui. Muzeul va fi în aripa veche, va avea o intrare separată și va fi izolat, dar va fi lângă președinte. Or există o dispoziție UNESCO prin care se pune în vedere ca muzeele să nu fie situate în preajma reședințelor politice care pot deveni, eventual, focare de tulburare publică.

— V-am auzit spunînd la TV o propoziție datorită căreia sînt acum la dvs.: președintele Franței nu și-ar permite să ia de la Louvre un Watteau...

— Nu, bineînțeles, așa ceva e de neconceput.

— După cîte știți dvs., mai e undeva în lume o situație similară cu cea creată de muzeul de la Cotroceni?

— Există în lume un singur muzeu de artă situat în același palat, alături de reședința prezidențială.

— E cumva vorba de Cehoslovacia?

— Da. Dar și acest lucru e semnalat de UNESCO, evident, ca nefiind în regulă!

— Muzeul de Artă al României arată cum arată acum tocmai datorită faptului că a fost în același edificiu cu vechiul Consiliu de Stat.

— Tocmai! Dacă nu era Consiliul de Stat în muzeu și dacă acest muzeu ar fi funcționat ca la început, în întreg Palatul (după 1960 s-au afectat aproape două treimi din Palat, Consiliului de Stat), mai mult ca sigur că nu s-ar fi întîmplat ceea ce s-a întîmplat cu muzeul în decembrie 1989. Pentru că din Consiliul de Stat și din Sala Palatului au putut intra așa-zisi „teroriști” în sălile muzeului.

— În catalogul expoziției operelor de artă recuperate din reședințele nomenclaturistilor se menționează că au fost recuperate și lucrări de la Palatul Cotroceni.

— Da. Este vorba de puține lucrări ce se aflau în palatul nou al lui Ceaușescu și care au reîntors fără probleme, conform deciziei 30/1990, în patrimoniul Muzeului.

— În același timp am aflat de la Ministerul Culturii că vi s-a transmis o decizie de a transfera din nou de la muzeul dvs. către Cotroceni o serie de lucrări de artă. Ce să mai înțelegem din această continuă circulație cu tablouri din patrimoniul muzeal? Cînd nu s-au recuperat decît 50% din operele risipite de putere, iar se „împrumută”, iar „se transferă”?

— Nu! Pentru îmbogățirea tematicii și expunerii în vechiul Palat regal de la Cotroceni ni s-au cerut cu împrumut unele portrete ale familiei regale pentru a îmbunătăți documentarea.

(Va urma)

ION ZUBAȘCU

„Europa poetilor“ —

AL XIII-LEA FESTIVAL EUROPEAN DE POEZIE

O confruntare a numeroase tipuri de sensibilitate poetică va avea loc cu prilejul Festivalului European de Poezie, (a XIII-a ediție, 22—30 nov. 1991), la LOUVAIN, orașul iubirii fericite, așa cum arată etimonul străvechi, explicat nouă de domnul Eugène van Itterbeek, poetul și traducătorul îndrăgostit de literatura și civilizația românească.

Iată cîteva repere ale acestui festival la care se vor întîlni poeți și traducători din aproape toate țările europene, inclusiv România (Aurel Covaci, Daniela Crăsnaru, Mircea Dinescu, St. Augustin Doinaș, Ion Mircea, Marta Petreu, Grete Tartler, Liliana Ursu): conferințe, recitări de poezie, mese rotunde, o seară românească, o seară de poezie din țările pînă mai ieri considerate „lagărul socialist”, conferințe de presă, vizitarea unor expoziții, a orașelor Louvain, Gand, Bruxelles, ateliere de traducere ș.a.

GEO VASILE

SUEDIA

Timpul a intrat în casa Vărsătorului

Osten Sjöstrand

Timpul a intrat în casa Vărsătorului. Metalele vechi au ruginit topindu-se. Unde erau substanțele dure-ale sufletului, wolfram, molibden, martensit? Timpul nu-ngăduia! Infrigați, căutam formulele noilor aliaje, pe plăcile camerelor de seintei urmăream direle particulelor încărcate cele mai intime, mai nestatornice antimaterie... Ne aminteam — în pauze în afara cîmpului de forțe scrutat — că, în această carne, Iisus a avut locuința sa... Această carne ce se va fi topit în rouă, ca aburul risipindu-se! Hamlet se va fi ridicat în contra uzurpatorului să-l gonească pe ticălos? Mai îndrăgostit decît metalele cunoscute, decît tranuranienii necunoscuți, mereu căutați? Timpul a intrat în casa Vărsătorului.

CEHOSLOVACIA

Din călătoriile lui Abigdor Karo

Miroslav Holub

Tinutul acela este însemnat cu o mulțime de cruci mari și mici la răscruci de-a lungul căilor pe o piatră sau un arbore în neștiute lăcașe ale pădurilor și munților

și orașelor Iisus Cristos se arată pe multe Multe-au rămas încă libere

ANGLIA

Partea tatălui

Gabriel Fitzmaurice

pentru John

Eu nu mai sînt doar cel ce te învăță în orice caz înveți tu: Că apa-i udă Că sticla-i bună Că dacă atingi focul Te frig.

O mulțime de lucruri înveți fără mine Eu am atît de multe de-nvățat În necuvîntarea cuvîntului

Deși nu ești carne din sămînța mea Licăriile mele părintești Și spinii ce-mi împrejmuie inima Sînt o arsură Ca turba mlaștinilor

A mea Este partea tatălui.

IUGOSLAVIA

Moartea grădinarului

Eftim Kleitnikov

Cînd a murit Grădinarul, bocitoarele preaindurate aduseră pe patul de moarte flori și fructe, ca să-și poată el recunoaște anii pieriți.

Plîngîndu-l, plîngeau rodnicia. Îi plîngeau fața blîndă ce se topea „O meteor zidit în simburile mărului negru”, dar fața lui se și preschimbase într-o necuprînsă livadă.

Buzele sale — strălucirea apei, pecetea albastră pe toate roadele nupțiale pentru viitoarele veacuri.

„Sînt un alungat din țară”

DR. CLAUDIU TUDORANCEA
— Universitatea din Waterloo, Ontario —

II

— Vă rog să ne întoarcem în 1975.

— Mi s-a desfăcut contractul de muncă fără nici o explicație, fără nici o hirtie scrisă. Șeful de cadre de atunci îmi spunea că sînt un trădător. Devenisem un jălbar. Mergeam cu jaiba peste tot. Șeful de cadre, tovarășul Marius Ciurel — azi e domn! — avea grijă să informeze lerarhic că sînt un trădător. Pe cine trădasem? Ce trădasem? Mi-a spus-o net: „peste ce hotăresc eu nu trece nimeni.” Am reușit să găsesc un post la Institutul de biologie. Nu eram un dizident. Totuși, eram urmărit. Mi s-a spus: nu vei mai pleca niciodată din țară, indiferent ce vei face. Nu mi s-a permis să plec nici macar la Sofia, la o conferință internațională în domeniu. Nu la Londra, nu la Washington, ci la Sofia. Nu mi s-a dat voie să plec nici în Polonia. Aș știut clar că sînt condamnat. De aceea spun că eu, de fapt, am fost alungat din țară în ziua în care m-am întors. Am scris, pe căi ocolite, colegilor de la Universitatea din Manitoba. Știam ce risc, dar nu aveam de ales. Tovarășul Ciurel fusese cît se poate de hotărît: îmi decisese soarta! Un om, care nu era magistrat, mă condamna pentru că îndrăznisem să fiu eu însumi. Pe aceleași căi ocolite am primit două invitații de la două instituții universitare din Europa. „Pe probleme de învățămînt și cercetare”, mi s-a spus, nu mai pleci în veci. Ca turist, poate.

Am depus actele ca să plec, în timpul concediului de odihnă, în Franța și Olanda. Mi s-a respins cererea. Am făcut două contestații și am fost respins. Am intrat la ambție. Pentru ce eram stigmatizat? Am insistat și, printr-un noroc, cu o recomandare dată iarăși pe ocolite, am primit viza. Am avut surpriza ca în Olanda să găsesc o invitație de la Universitatea din Manitoba să lucrez la ei. Dumneavoastră ce-ați fi făcut?

— Nu sînt biolog. Nu știu.

— A, da.

— Ce ați făcut în toți acești ani?

— Am lucrat. Am lucrat în profesie, ceea ce e foarte semnificativ. În provincia Winnipeg, apoi în provincia Quebec, tot la o Universitate. Am avut mereu contracte, la o universitate sau la alta. Cea mai interesantă experiență am consumat-o la o Universitate din Nigeria, unde am predat cursuri de ecologie. Ce e deosebit în biografia mea de călător e că nu am făcut altceva decît cercetare. Cel mai lung contract l-am avut la Addis-Abeba. Prin Universitatea din Waterloo, unele activez și acum. Acolo am predat, cu intermitențe, pe durata a cinci ani. A fost fascinant să studiez apele tropicale din Etiopia, intrucit e vorba de lacuri situate la peste 2000 m. Înălțime. O cercetare cu mari satisfacții. Am publicat un număr de lucrări științifice. Am satisfacția ca trei specii de organisme acvatice descoperite de mine să-mi poarte numele. Se descoperă tot mai greu specii noi.

— Domnule Tudorancea, eu nu realizez în ce măsură fiecare pro-

gram de cercetare e apreciat de guvernul Canadei însă nu pot să nu remarc că în Canada mediul înconjurător e pur, că este, evident, protejat. Există o preocupare de ordin general pentru protecția naturii. E o țară extrem de curată.

— Ați observat corect. Eu, care trăiesc aici aș observa nu atît rezultatul, cît procesul. Fiindcă a existat și un moment cînd s-a spus: așa nu mai merge. Eu nu spun că aici totul e perfect. Spun doar că guvernul e foarte sensibil la sesizările privind ecologia, protecția mediului. Cercetările noastre sînt, totuși, o parte dintr-un întreg. Canada e o țară imensă. Important mai întîi e să nu strici, să nu distrugi. Studiile noastre arată ce trebuie protejat. Să ne amintim numai crimele săvîșite în România cu desecările din sudul țării și de planul absolut demenț referitor la desecarea Deltei Dunării. Nimeni nu ne-ar fi iertat asta.

— Aș vrea să ne întoarcem o clipă la ziua cînd ați refuzat, totuși, catedra de la Universitatea din București. Am sentimentul că ați evitat să vorbiți de cauza cauzelor!

— Ce pot să spun... Am mers la rector pentru a pune la punct contractul. Iar aici, la secretariatul Universității, am dat peste cel care mă alungase. Sincer vorbind n-am mai avut puterea să cred în schimbare. Nu cred că putem vorbi responsabil de o prefacere de fond cît timp omul de la cadre devine secretar șef.

— Iubiți Canada?

— Iubesc Canada. Aș fi iubit orice altă țară m-ar fi primit. E absurd să întreb însă dacă iubesc patria în care te-ai născut. Ar fi să spui dacă pe tine însuți te iubesc. Răspunsul îl dă, pentru mine, Nichita Stănescu. El spune: Limba română este maica mea.

TUDOR OCTAVIAN

„Sar frații între ei să se sugrume”

Acest vers al unui cunoscut poet român sintetizează foarte bine situația de acum din Iugoslavia: un război fratricid, din care cei ce se luptă și se omoară între ei nu au și nu pot avea nici un câștig. În schimb, alții, din afara granițelor țării, jubilează, și nici măcar nu ascund acest lucru. Unii s-au grăbit să decreteze: Iugoslavia nu mai există! În realitate, Iugoslavia luptă pentru supraviețuire. Va izbucni ea acest lucru? Ca să încercăm să răspundem, trebuie să vedem cum și când apar și dispar în Europa țările.

Așezarea de acum a făcut-o Versailles-ul. Și ea s-a dovedit singura valabilă, întrucât, în ciuda imperfecțiunilor (inerente) ale ei, a avut la bază principiul statelor naționale. Doar în puține cazuri s-a recurs la federalizare. Între acestea — Iugoslavia. Și aceasta din motive bine întemeiate. Astfel, în teritoriile care au format Iugoslavia, populația era destul de amestecată; apoi, diferența de dezvoltare economică și de resurse făcea ca unele din componente să nu se poată ține pe picioare ca state independente. Ținând cont și de faptul că era vorba de popoare înrudite, vorbind limbi foarte asemănătoare ori chiar identice (sârbii și croații), unirea într-un singur stat s-a impus de la sine. Că Versailles-ul a adoptat formula cea mai bună pentru Europa a rezultat și din faptul că așezarea de atunci a rezistat celui de-al doilea mare seism mondial. Dacă exceptăm teritoriile copleșite de U.R.S.S. și anexate ulterior ca pradă de război, harta Europei s-a menținut ca în perioada interbelică.

Este oare prăbușirea comunismului un motiv de a se schimba granițele în Europa? Nicidecum. Cu atât mai mult cu cât avem și Actul final de la Helsinki și Declarația de la Paris, potrivit căroro frontierele postbelice nu se pot modifica decât prin bună înțelegere (cum a fost, de exemplu, cu unificarea Germaniei). Sunt însă în lume forțe malefice, care caută să profite de orice prilej pentru a tulbura apele. Se manifestă nostalgii după situația existentă înainte de primul război mondial și se vintură teorii cum că Europa ar trebui să se realcătuiască după calupodul de atunci. Războiul civil din Iugoslavia se desfășoară în bună măsură și sub acest semn.

Dacă examinăm mai îndeaproape pozițiile și concepțiile celor doi principali adversari, Serbia și Croația, vom constata că și unele și altele sunt vulnerabile, contradictorii. Astfel, Serbia nu este de acord cu desprinderea din federație a Croației (ori a altor republici), în schimb pretinde pentru enclavale sârbești din restul republicilor iugoslave dreptul de extraterritorialitate. Păcat în care cade și Croația, vrînd independență pentru sine, dar refuzînd-o altora. Statele occidentale, Piața Comună, NATO, par a lua partea Croației, uitînd că ele au obligația, prin Helsinki și Paris, să nu admită modificarea prin forță a unor frontiere și cu atât mai puțin desființarea unei țări. Statele nu pot fi nici inițiate, nici desființate peste noapte, și nici într-un caz nu poate fi admisă în Europa karabahizarea teritoriilor unei țări. În caz contrar, ne putem trezi în fiecare săptămînă cu state noi pe harta Europei.

Comunitatea internațională are, firește, un rol foarte mare în revenirea la normal a situației din Iugoslavia. S-au încercat mai multe soluții, s-au întreprins mai multe acțiuni, printre care recenta Conferință de la Haga. Marele cusur al tuturor demersurilor a fost că ele s-au făcut dintr-o poziție neutralistă. În bună măsură în spiritul tezei budapestane că „Iugoslavia nu mai există”. Desigur, pe primul-plan este obținerea unei autentice încetări a focului, în vederea organizării, pe urmă, de convorbiri eficiente. Pentru obținerea încetării focului nici o posibilitate nu este de neglijat, nici o măsură nu este de prisos. Nici trimiterea de trupe ale O.N.U., cerută de Iugoslavia. Consiliul de Securitate trebuie să dea dovadă de curaj. Ca un prim pas, pentru că frații să nu se mai ucidă între ei, câștile abastre pot fi o soluție.

ION D. GOIA

S-a întors mașina lumii

Limbașul de lemn și pohta țarilor din toate timpurile

În timpul voiajului său la Sankt-Petersburg, marele cneaz Vladimir Kirilovici Romanov, considerat moștenitorul tronului Rusiei, a vorbit despre multe. „El s-a referit, de asemenea — ne informează TASS —, la destrămarea imperiului și la procesul care, după părerea lui, nu va fi de folos celor ce doresc secesiunea”. După părerea lui Romanov? Dar Lenin, Stalin, Hrușciov, Brejnev ce părere aveau? Dar Gorbaciov ce părere are? Nu împărtășeau cumva exact aceeași părere? N-au susținut cu toții și nu susține și Gorbaciov acum că secesiunea este pentru republici sinucidere curată și că ei, tăcutii, se străduiesc din răspuși să nu le lase să se sinucidă? Nu, toate eforturile pentru a nu lăsa republicile să devină independente nu sînt în folosul Kremlinului, Kremlinul se sacrifică pentru alții, din altruism. După cum se vede, limbașul de lemn și pohta țarilor din toate timpurile sînt aceleași. Vladimir Romanov nu putea face excepție. Deci, nimic nou sub soare.

Mumia lui Lenin — de vînzare

Redăm dintr-o corespondență TASS:

Într-un articol apărut în revista „Forbes”, publicație influentă în cercurile de afaceri americane, editată la New York, se afirmă că guvernul sovietic este gata să vîndă la licitație corpul îmbalsămat al lui V.I. Lenin, aflat în Mausoleul din Piața Roșie din Moscova. În articol se arată că licitația este organizată de Ministerul Afacerilor Interne al U.R.S.S. În prezent se primesc cereri de la doritorii de a participa la licitație. Valoarea inițială a corpului lui Lenin este estimată la 15 milioane dolari.

Avînd în vedere economia în continuă degradare, cu criza ce se adîncește tot mai mult și cu insuficiența de produse alimentare pe perioada de iarnă — scrie în continuare revista —, conducerea țării a fost obligată să adopte măsuri fer-

me pentru a procura valuta forte atât de necesară. În luna aprilie a acestui an, Ministerul Afacerilor Interne al U.R.S.S. i s-a dat sarcina de a prezenta o listă cuprinzînd obiectele de artă pe care guvernul ar putea să le vîndă. Exact atunci adjunctul ministrului, Viktor Komnlektov, a propus vînzarea la licitație a corpului lui V.I. Lenin, pornind de la vînzarea pe bani grei de către englezi în 1962 a unui pod din Londra unui om de afaceri din statul Arizona.

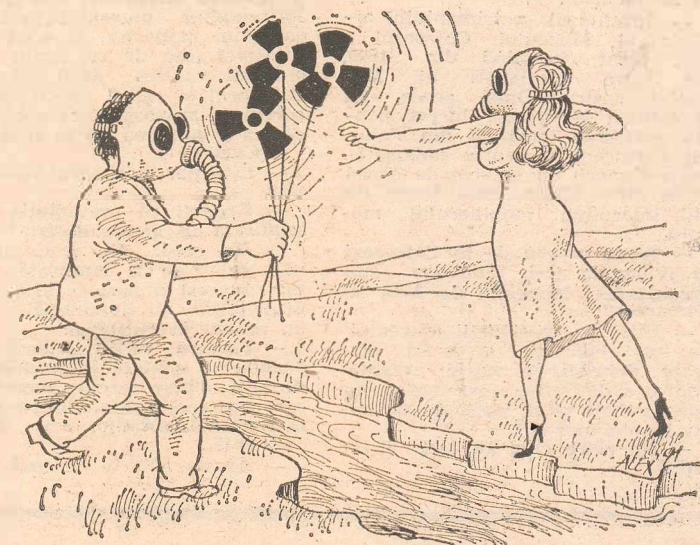
„În momentul respectiv — arată revista, citind o sursă de la M.A.I. al U.R.S.S. — această propunere a fost considerată un „sacrilegiu”. Dar după încercarea de lovitură de stat, întreprinsă în luna august de către comuniștii adepți ai liniei dure, cetățenii au început să manifeste o atitudine de ostilitate față de rămășițele comunismului”. Atunci guvernul a anunțat că examinează problema înhumării corpului lui Lenin în orașul său natal, Simbirsk. Dar, după scurt timp, această hotărîre a fost revizuită, deoarece — potrivit informațiilor din înalte surse oficiale din minister — „s-a primit un mare număr de amenințări că corpul lui Lenin va fi răpit sau că se vor întimpla cu el lucruri neprevăzute”. În aceste condiții, ministerul a hotărît că este mai sigur ca sarcofagul cu corpul lui Lenin să fie dus peste hotare. După cum informează

„Forbes”, președintele rus, Boris Elțin, a aprobat definitiv acest plan la sfîrșitul lunii octombrie.

Pentru ca în jurul întregii afaceri să nu se stîrnească o zarvă inutilă — scrie revista — MAI a hotărît ca mumia lui Lenin să nu fie prezentată la licitații deschise — cum sînt, de pildă, cele de la casele Sotheby's sau Christie's. A fost luat în considerare și faptul că ar trebui plătite mari sume drept comision acestor organizații comerciale. Astfel, s-a hotărît să se organizeze licitații închise, prin primirea de cereri de participare. Termenul — limită pentru depunerea procentelor cu care se face deschiderea licitației este pînă la 31 decembrie ora 0 (ora Moscovei). Câștigătorul va fi cunoscut în decurs de trei zile. Condițiile puse în legătură cu vînzarea prevăd ca sarcofagul cu corpul lui V.I. Lenin să nu fie folosit în scopuri „comerciale sau nepermise”. În cazul încălcării condițiilor de vînzare, vinovatul urmează să compară în fața Curții Internaționale de la Haga.

După cum menționează revista, cererile sînt primite direct de ministrul de interne al U.R.S.S., Ghennadi Barannikov, pe adresa: Moscova, Strada Ogarev, nr. 6.

Pe cînd vînzarea la licitație a rămășițelor pămîntești ale celorlalți lideri bolșevici? (I.D.G.)

FLORI DE LA KOZLODUI

Caricatură de A. Șt. ALEXANDRESCU

Crime staliniste în serial (I)

Măcelul de la Katyn

● agenții sovietici dezvăluie zguduitorul adevăr despre masacrarea miilor de polonezi la Kalinin și Katyn ●

Germania a invadat Polonia la 1 septembrie 1939. La 17 septembrie, Uniunea Sovietică a trecut la rîndul ei la ocuparea teritoriilor estice ale Poloniei, luînd mii de prizonieri.

În primăvara anului 1940, cei care au rămas acasă au început să nu mai primească scrisori din partea celor 14 000 de confrăți capturați cu cîteva luni în urmă. Negrele presimțiri ale familiilor acestora s-au adevărit atunci cînd în aprilie 1943 forțele germane anunțau descoperirea unor imense gropi comune în care fuseseră azvirlite trupurile a peste 14 000 de soldați polonezi, undeva, în zona pădurilor din Katyn, în apropierea orașului Smolensk.

Guvernul sovietic a susținut cu încredințare că este vorba și aici despre alte crime de război ale naziștilor. Pentru a nu complica și mai mult situația și a nu perturba echilibrul forțelor beligerante, Winston Churchill și guvernul britanic au acceptat de nevoie versiunea vehiculată de sovietici, fiind convinși însă

în secret că întreaga responsabilitate a masacrului le revine sovieticilor în exclusivitate.

Timp de aproape 50 de ani, britanicii au continuat „jocul” menținîndu-se pe linia acestei

ficțiuni. Abia după ce guvernul sovietic însuși a recunoscut în întregime faptele comise de stalinisti în aprilie 1940, englezii și-au schimbat, la rîndul lor, poziția oficială. Adevărul — pen-

tru a cita oară? — avea, finalmente, să triumfe.

Peste cîteva săptămîni, Procuratura Militară sovietică va avea posibilitatea de a prezenta un raport oficial legat de măturile a doi foști înalți funcționari ai poliției secrete staliniste (N.K.V.D.) în legătură cu uciderea în masă în luna aprilie a anului 1940 a 14 595 de soldați, poliști și persoane oficiale poloneze, în localitatea Katyn, precum și în alte locuri din U.R.S.S.

Unul din aceștia este Vladimir Stepanovici Tokariev. La cei 89 de ani ai săi, el este orb în prezent, însă teribil de lucid și neașteptat de riguros în depoziții. Locuiește într-un cartier al orașului Vladimir. În 1940 ținea funcția de șef al N.K.V.D. în districtul Kalinin, revenit astăzi la denumirea sa anterioară, Tver. Interogatoriul la care a fost supus de curînd a fost înregistrat pe bandă video, iar relatările sale despre masacrarea unui număr de 6 225 de polonezi (aduși din lagărul Ostaszkov la sediul cartierului general al N.K.V.D. din Kalinin) sînt marcate de amănunte senzaționale.

Cel de-al doilea este Piotr Karpovici Soprunenko, actualmente un bătrîn slăbit, bolnăvicios, care la cei 83 de ani ai săi a supraviețuit recent unei grele operații de tumoare malignă. Locuiește împreună cu cele două fiice ale sale — Inna și Elena — în centrul Moscovei, într-unul din celebrele blocuri de pe strada Sadovoie Koltso. În 1940 era ofiterul N.K.V.D. însărcinat cu problemele prizonierilor de război polonezi.

Din cele peste 100 de perso-

ne audiate, cei doi au făcut dezvăluirile cele mai semnificative. Tokariev povestește cu aparentă franchețe, nuanțînd cu evidență ororile întimplute, neuitînd în schimb să sublinieze faptul că el, personal, n-a luat parte la execuțiile propriu-zise. Soprunenko, pe de altă parte, este evaziv și nebulos, contrazicîndu-se destul de frecvent și arătîndu-și regretul privind implicarea sa directă, încercînd să se sustragă de la răspunderea pe care o poartă prin eschive copilărești. Documentele de arhivă, ca și depoziția primului N.K.V.D.-ist districtual, V.S. Tokariev, sînt practic suficiente pentru a-l incrimina. Cele două ore de înregistrare a interogatoriului efectuat la domiciliul său își au — dîncolo de digresiuni și intreruperi repetate — relevanța lor. Cu mare dificultate, cei care conduc acțiunea de cercetare a faptelor din aprilie 1940 au reușit să-l facă să admită măsura în care a fost implicat, determinîndu-l să revină asupra multora din detaliile negate anterior. Documentele și listele cu sute și mii de nume ale polonezilor răspîndiți în lagărele din Katyn, Ostaszkov și Starobielsk, care au fost „transferați” Comisiei Speciale a N.K.V.D. — acei sinistru detașament al morții — și care își poartă semnătura, exprimă un adevăr de netăgăduit: acela că Soprunenko a avut un rol-cheie în cazul abominabilelor crime comise.

— Va urma —

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

În seara aceasta, de la orele 21, pe stadionul „Steaua“

ROMÂNIA — ELVEȚIA

Chiar dacă a fost obținută dintr-un penalty — corect acordat și transformat cu siguranță de Hagi —, deși poate am fi meritat un gol din acțiune, victoria (și de palmares) în fața echipei Scoției a avut darul de a ne menține șansele — cel puțin teoretice — de câștigare a grupei preliminare pentru EURO '92. După analiza critică a partidei respective, în care s-au vădit atitudine responsabilă a tuturor jucătorilor cit și puterea de luptă și de mobilizare a acestora, imediat au început pregătirile pentru întâlnirea de astăzi cu reprezentativa Elveției, a cărei dominantă este aspectul tehnico-tactic. Selecționata

țării canteanelor prezintă o echipă cu multe personalități, din „11“le căreia probabil nu vor lipsi, Chapuisat, A. Sutter, veteranul Hermann sau Turkyilmaz. De aceea și atenția conducerii F.R.F. și a colectivului de tehnicieni a fost îndreptată spre îmbunătățirea componenței lotului nostru. Din păcate, s-au constatat câteva indisponibilități: D. Petrescu, Balint, Rednic, Rotariu, astfel că pentru pregătirile centralizate de la Săftica au fost convocați: Lung, Prunea, Stelea; Gh. Popescu, Săndoi, Ad. Popescu, Mihali, Klein, N. Zamfir; Cheregi, D. Timofte, I. Stan, Lupeșcu, D. Munteanu, Mateuț, Sabău; Lăcășu,

Răduciolu, Hagi, I. Timofte, I. Dumitrescu.

Deci, în seara aceasta, fotbalistii români și cei elvețieni se vor afla pentru a zecea oară față în față (începând din 1933), cu următorul bilanț: cîte trei victorii, egalități și înfringeri. Deși echipa Elveției se prezintă supermotivată de posibilitatea câștigării grupe, ea încheind și un ciclu de doi ani de muncă sub conducerea antrenorului Stielike, sintem convinși că băieții noștri vor face totul pentru a-și apropia victoria. Le dorim mult succes! (P.L. Dumitrescu).

au fost mai puțin concludente. Iată că joi ei au primit laudele spectatorilor și specialiștilor.

Steaua se află într-un moment foarte important al evoluției sale. Au crescut de la un meci la altul viteza, disciplina tactică, plăcerea de a juca. Dacă se va păstra acest ritm în continuare, ceea ce reprezintă deja o performanță, Steaua se va putea transforma din nou, într-o perioadă scurtă, într-o mare echipă. O șansă, în acest sens, este și întâlnirea din turul următor cu Genoa 1893. Nădăduim și spre folosul fotbalului nostru că ea nu va fi ratată.

MIHAI SĂNDOIU ■

mediană a „squadrei azzura“

● Dinamo a resimțit prea mult absența unui virf veritabil de atac ● Într-un meci în care acțiunile la poarta adversă ar fi trebuit să aibă preponderență, cel mai bun jucător al gazdelor a fost portarul Stelea! ● La conferința de presă ulterioară partidei, antrenorul Florin Halagian sintetiza jocul astfel: „Am jucat fără linie de fund și cu... arbitri italieni! Jucătorii dinamoviști n-au mai repetat jocul bun reușit cu Sporting pentru că n-au fost disciplinați tactic, alți la Genova cit și la București. Trebuia să jucăm cu mai multă răbdare. Am tăbărit pe ei, ne-am grăbit, ne-am lăsat descoperiți. Consider că toți sintem vinovați — jucători și antrenori“ ● Pe „Dinamo“ n-am avut ocazia să vedem, ca a doua zi la meciul Stelei, pariori fericiți pentru că ei au pierdut, însă echipa a învins! Genoa 1893 a fost o nucă prea tare...

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Ultimul mohican rezistă...

Seara zilei de joi, 7 noiembrie, începe să se îndepărteze de noi, parcă din ce în ce mai repede.

Stingaciu, Panait, Mirea, Bucur Bogdan, Ungureanu, Gilcă, Panduru, Ilie Stan, Ilie Dumitrescu, Vlădoiu și Marian Popa sint autorii acestei frumoase victorii, împreună cu Jenei, Pițurcă și Stoica, aflați la conducerea tehnică a steleștilor. Dorința de a învinge, orgoliul și puterea de concentrare, pofta

de joc, reînvierea circulației rapide a balonului dublată de un mecanism care a funcționat bine, cu puține rateuri, au fost atuurile viteziștilor. Sintem siguri că la această oră analiza lucidă a meciului nu a trecut peste unele momente mai slabe, inclusiv peste faptul că primul sut a căzut de abia în minutul 60. Apreciem răbdarea și tactul antrenorilor care au mizat pe Panait sau pe Marian Popa, deși primele lor evoluții din toamnă

O nucă prea tare

● În cele două manșe disputate de către Dinamo în compania echipei Genoa 1893 s-a vădit cu pregnanță diferența dintre campionatul nostru și cel italian, acesta din urmă considerat printre cele mai puternice din Europa. ● Genoa 1893 a dovedit încă o dată măiestria echipelor italiene în stăpînirea la perfecție a artei contraatacului, a jocului om la om și de realizare a unor bune prestații la partidele din deplasare. ● De altfel, în pauza meciului Steaua — Sporting Gijon, antrenorul Dumitru Dumitriu s-a întreținut cu cîțiva ziaristi, cărora le-a mărturisit că echipa genoveză i s-a părut cu mult peste cea spaniolă, ea oferind o adevărată lecție de fotbal. ● De asemenea, la conferința de presă de după același meci, directorul tehnic Emerich Jenei declara: „Foarte sincer, imj pare

rău de Dinamo, dar a avut în față o echipă mai valoroasă și mai puternică. Dinamo este o echipă absolut foarte bună care, în scurt timp, în Cupa Campionilor anul viitor, va face o figură frumoasă“ ● Dinamo a abordat returul de la București cu o serie de titulari nerefăcuți pe deplin (Demollari, Moga) sau reveniți în formație după unele absențe (Mihăescu, Selimessy, T. Cristea), în același timp resimțindu-se lipsa lui Mihali (suspendat datorită ușurintei cu care ia cartonașele galbene) ● Prin aceea nefericită întâmplare, în minutul 8 soarta calificării era pecetluită ● Paradoxal, o echipă alcătuită din numeroși jucători de mijlocu terenului, a fost dominată tocmai la acest capitol, însă trei din cei patru genovezi din acest compartiment formează linia

„MOBIMEX“

recomanda masele pliante și dormitoare

— Domnule director Constantin Mutu, dacă o pereche de tineri căsătoriți ar vrea să cumpere mobilă de la S.C. „MOBIMEX“ S.A. Hirlău, ce le-ați recomanda?

— Absolut tot ce producem, pentru că firma noastră oferă serioase garanții de calitate. Dacă, totuși, ar insista, le-aș recomanda mesele pliante și dormitoare.

— Spuneți ceva de calitate.....

— Nu spun eu, mobila se prezintă singură! Cei mai exigenți beneficiari ai noștri sint firmele din Japonia, Italia, S.U.A. Vin, reînnoiesc contracte, se declară mulțumiți. Asta spune totul!

— S-o luăm de la capăt.

— De acord, S.C. „MOBIMEX“ S.A. Hirlău este profilată pe producerea și comercializarea de mobilier, scaune, timplărești și pliante, tapițerii cu schelet aparent și mobilier corp-dormitoare și sufragerii. În perspectiva nu prea îndepărtată, ne propunem înființarea unei secții noi de mobilă de bucătărie și a unui atelier de producere a furniturilor estetice.

— Sinteți doar din februa-

rie în fruntea acestei unități și mi-ați vorbit de un program ambițios pe care-l aveți...

— În primul rînd, trebuie să vă spun că lucrez în industria lemnului de la 14 ani; am început ca ucenic la Brăila, urmat apoi, mai tirziu, facultatea la Brașov și am deținut funcții de conducere în combinatele de prelucrare a lemnului din țară. În domeniul meu de activitate dețin două brevete de invenții și încă trei deja aprobate la O.S.I.M. La toate acestea se adaugă cele 7 lucrări publicate în revistele noastre de specialitate. Cînd am ajuns la Hirlău, unitatea nu prea avea cu ce se lăuda. În scurt timp, în lunile august și septembrie am fost pe primul loc în clasamentul secțiilor, iar în luna octombrie am hotărît să ne desprindem devenind S.C. „MOBIMEX“ S.A. Hirlău.

— Sinteți rentabili?

— Sintem! La ora actuală avem o cheltuială de 800 de lei, poate chiar mai puțin, la mia de lei. Pînă să decidă viitorul asupra noastră, vom încerca noi să hotărîm; adică, ofensiva pe piața externă. (Al. M.).

SOCIETATEA COMERCIALĂ AGMUS SA

CALEA CHIȘINĂULUI 32
IAȘI, 8 800, ROMANIA
TEL. 981/3 58 51
TELEX 22300

Societatea comercială AGMUS S.A. vă pune la dispoziție experiența a peste 15 ani de proiectare și fabricație a mașinilor-agregat și liniilor tehnologice pentru prelucrarea metalelor prin așchiere și pentru montaj a elementelor tipizate pentru acestea, precum și a mașinilor speciale și la temă.

Utilizarea elementelor tipizate (peste 100 tipodimensiuni în fabricația noastră curentă) sau a unităților de lucru, asigură atât o mare flexibilitate a fabricației cit și promptitudinea fabricării și execuției unui utilaj conform cerințelor dumneavoastră.

Vă prezentăm profilul nostru de fabricație, împreună cu cîteva din utilajele specifice executate de societatea comercială AGMUS S.A.:

1. MAȘINI UNELTE ȘI ELEMENTE TIPIZATE PENTRU PRELUCRAREA PRIN AȘCHIERE A METALELOR:

— Mașina de rectificat profile cu pantograf RPFP 80;

— Mașina de pilit bile MPB-36 HC

— Mașina de frezat profile FPRX 630

— Mașina de frezat și centrit arbori MFC 160

— Mașina de lamat și centrit MLC 100

— Mașina de găurit cu antraxe reglabile MGAR 320-630

— Mașina de sanfrenat bare MSB diam 11... diam 36; 55,80 mm.

— Mașina de cojit bare CBX 80

— Mașina de frezat și centrit MFC 63

— Mașina de rectificat prin copiere bidimensională RECOP 710.

— Unități de lucru formate din 2-5 elemente tipizate:

— Unitate de lucru verticală pentru strunjire cu planșăibă.

— Unitate de lucru orizontală pentru frezare

— Unitate de lucru orizontală pentru strunjire

— Unitate de lucru verticală pentru strunjire

— Unitate de lucru orizontală pentru strunjire cu planșăibă

— Unitate de lucru verticală pentru găurire, filetare

— Sistem de transfer inelar

2. MAȘINI, INSTALAȚII ȘI LINII TEHNOLOGICE DE PRELUCRARE PRIN DEFORMARE PLASTICĂ ȘI PENTRU INDUSTRIA METALURGICĂ;

3. MAȘINI AGREGAT ȘI LINII AUTOMATE DE PRELUCRARE PRIN AȘCHIERE EXECUTATE LA TEMĂ

4. MAȘINI ȘI UTILAJE DIN INDUSTRIA ALIMENTARĂ;

— Pompă de umplut continuu sub vid PCV-1

— Mașină de rotisat frigărui RF-6

— Mașina de ambalat prin vidare MAV 100

— Mașina de scos simburii MSS

— Mașina de recuperat carne MRC 200

— Mașina automată de stors legume și fructe

— Instalație de produs apă carbogazoasă

5. MAȘINI ȘI UTILAJE DIN INDUSTRIA LEMNULUI:

— Mașini de frezat prin copiere MFPC 4

— Liniile tehnologice pentru prelucrări masive în lemn

6. MAȘINI ȘI UTILAJE PENTRU RIDICAT ȘI TRANSPORTAT:

— Manipulator articulat cu coloana MAC 63-250

7. MAȘINI DE ECHILIBRAT DINAMIC MED 1; 2.

8. BUNURI DE UZ GOSPODĂRESC (MIKER 120 l; 160 l).

9. LINII ȘI SUBANSAMBLE DE MONTAJ.

Tandon
ROMANIA
S.R.L.

Distribuitor autorizat pentru
România al firmelor

Tandon

COMPUTERS — SUA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane:

TANDON COMPUTERS
● MICROCALCULATOR AT compatibile IBM-PC din grupa 80 286, 80 386, 80 486;
● MONITORE alb-negru sau color VGA;
● IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
● IMPRIMANTE cu laser;
● REȚELE de tip NOVELL
GARANȚIE 1 AN.

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii comenzii

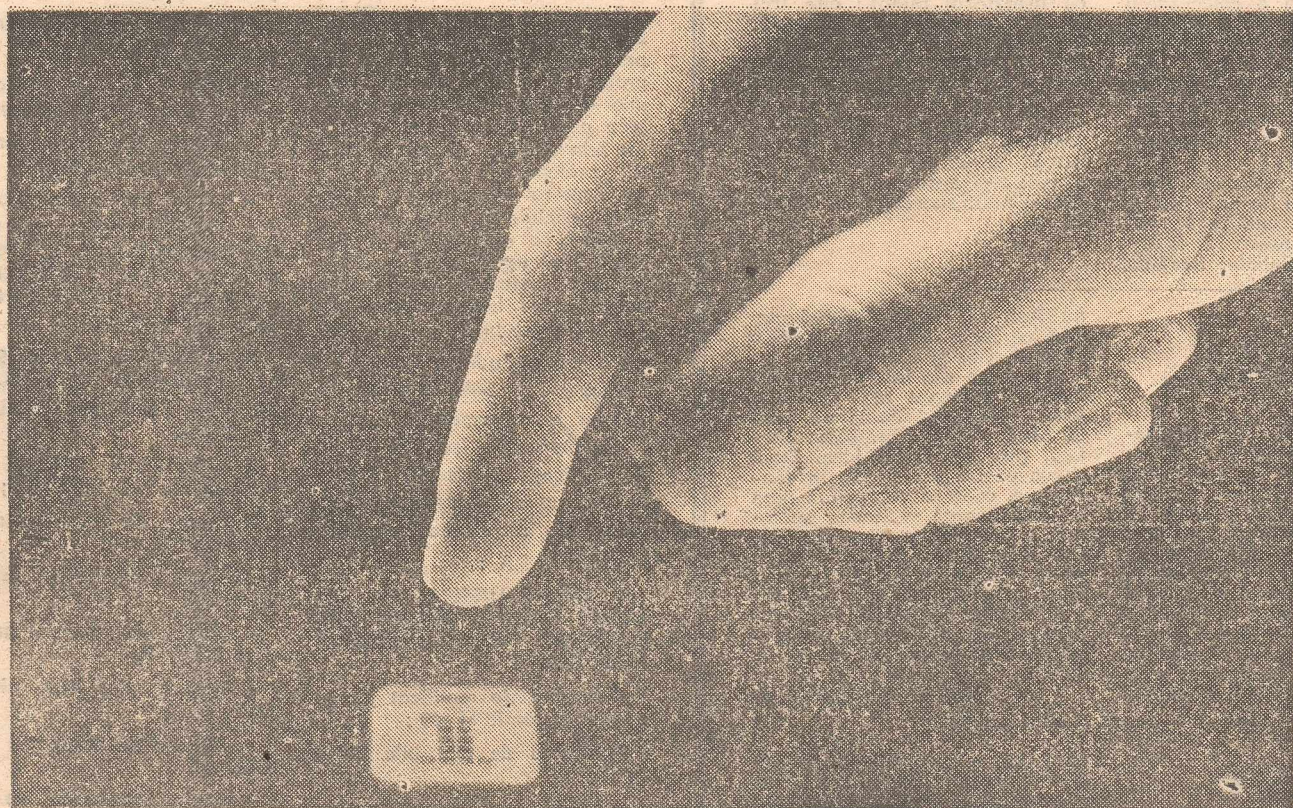
Societate mixtă româno-germană
ADRESA: Bd. Poligrafiei 3-5
sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5
telefon 17 09 60, 17 08 75
fax 17 10 39

și
AEG
OLYMPIA
GERMANIA

AEG — OLYMPIA
● MAȘINI DE SCRIS;
● IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
● aparate de FOTOCOPIAT;
● TELEFAXURI;
● MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hirtie și display;
● aparate TELEFONICE;
● CONSUMABILE diverse.

RANK XEROX™

RANK XEROX™

**For office equipment
supplies and service**

**REPREZENTANTA PENTRU
ROMANIA**

Complex Hotelier București — Corp D.
Telefon : 12 00 53.
Fax : 12 00 54

AREXIM S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Bd. Republicii nr. 64
Telefon : 14 81 23
Fax : 14 98 34

ROMTEAM SOLUTIONS S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Str. G-ral Berthelot nr. 35
Telefon : 13 43 73
Fax : 15 33 36

ESTICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Prașov, Piața Teatrului nr. 2
Telefon : 921—1 95 63
921—1 90 52
Fax : 921—5 02 64

ALFASOFT S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Zalău, Str. Tudor Vladimirescu nr. 34
Telefon : 996—1 58 81
Fax : 996—1 58 81

GENERAL SERVICE S.A.

Rank Xerox Authorized Dealer
Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8,
etaj 2
Telefon : 931—4 66 42

FIBA IMPEX S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Ploiești, Str. Maramureș nr. 12
Telefon : 971—2 47 17
Fax : 971—2 68 68

TOP EDGE Engineering S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Craiova, Str. Constantin Brâncuși
nr. 5
Telefon : 941—7 65 30
Telex : 4 12 84

COMPIEST ANVICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Tirgu Mures, Piața Teatrului nr. 12
Telefon : 954—1 66 44
Fax : 954—1 66 44

APEL S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Arad, Str. Dragalina nr. 2
Telefon : 966—1 52 31
Fax : 966—1 89 28

COMSER S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Hunedoara, Str. Revoluției nr. 5
Telefon : 957—1 25 38/132, 1 19 19
Fax : 957—1 19 19

UNIVERSAL L.D.S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Iasi, Sos. Păcurari 34, bloc 555
Telefon : 981—6 47 69
Fax : 981—5 50 43

FIBA (Nord) S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Suceava, Bvd. 1 Mai nr. 10

Pentru
informații
suplimentare vă
rugăm să sunați sau să
completați acest cupon și să
îl trimiteți celui mai apropiat
centru autorizat al RANK XEROX LTD.

I am interested in:

☐ Copiers ☐ Facsimile

☐ Electronic Printer

☐ Supplies ☐ Electronic Typewriter

Name _____

Address _____

RANK XEROX

AVIZ INTREPRINZĂTORILOR

Societatea „PUBLICAȚIILE FLACĂRA” S.A. București angajează în toată țara, prin contract sau la cerere, difuzori pentru revistele „FLACĂRA”, „REBUS”, „FLACĂRA BIS”, „ALMANAHUL FLACĂRA” în condiții avantajoase. Pentru relații, Piața Presei Libere nr. 1, parter, telefoane : 17 48 91 și 17 59 69.

Nu le puteți găsi

decît în revista Cuvîntul Nr. 46

- Brigada 17 jandarmi din București, fosta unitate specială de Securitate, plătește și azi cotizația PCR
- De 3 ani, o mamă caută mormintul fiului și urmele criminalului
- Petre Roman se vindecă de ulcer la Paris
- Celebrul dizident Alexandr Zinoviev crede despre Elțin și Gorbaciov că sînt „doi ticăloși” !
- În sfîrșit, Ilie Verdeț mărturisește că PSM nu are personalitate juridică
- Istoria melancolică a rock-ului, de Florian Pittiș.

Vremurile sînt cum sînt

DAR VREMEA ?

Proгноza vremii pentru intervalul 13—19 noiembrie 1991

În ultimele zile ale intervalului precedent aspectul vremii a fost dominat de temperaturi ce au depășit în sudul țării valorile medii normale. Astfel în cursul zilei de duminică la Mihail Kogălniceanu și la Valul lui Traian s-au înregistrat 18° C. Un sistem noros de mare extindere, asociat unui front rece al ciclonului islandez ne-a traversat țara în circa 24 ore, generind ploi în toate zonele. La munte precipitațiile au fost și sub formă de ninsoare.

După o scurtă perioadă în care vremea a fost în general frumoasă și cu valori termice ușor peste normă, un nou sistem frontal aparținînd aceluiași ciclon islandez va traversa țara, începînd din nord-vestul țării. Astfel miercuri și joi în Crișana și Maramureș, apoi în Banat, Oltenia, Transilvania și nordul Moldovei cerul va fi mai mult noros și temporar va ploua. În cursul zilei de vineri cerul va deveni variabil în aceste zone, dar va fi mai mult noros în Muntenia, Dobrogea și sudul Moldovei unde local va ploua. În partea a doua a intervalului există condiții ca începînd din vestul țării un alt sistem frontal să-și facă simțită prezența prin innorări accentuate și noi temporare. Deși va înregistra fluctuații de 2° —3°C, regimul termic se va situa în general între limitele normale pentru această perioadă : temperaturile minime nocturne vor fi cuprinse între 0° și 8°C, iar cele maxime diurne între 8° și 14° C.

DOINA POPESCU

**PUBLICAȚIILE
Flacăra**

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef :

Ion D. Goia

Secretar general de redacție :
Eugen Mihăescu

REDACȚIA : Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gharghinescu, Elena Grecescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Căte Mutulescu, Roxana Pricu-Mutulescu, Cristian Pavel, Dorin Căldăjan, Paul Vinicius, Ion Zuban.

Telefoane : 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2143 — secretar general de redacție, 1700 — eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

FLACĂRA BIS

Liviu Timbus, Liana Tatos

REBUS

Redactor șef :

Tudor Octavian

Secretar general de redacție :
Alexandru Pășărin
REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

Compartiment economic-juridic : Nicolae Botin, Corneliu Olteanu

PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Săndoiu

DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64—66, sau direct la redacție.

Administrația : Editura „Presă Națională” S.A. (ec. Ioan Ciucescu, ing. Stan Pelteacu).

Tiparul : Imprimeria CORESI București

16 pagini — 10 LEI